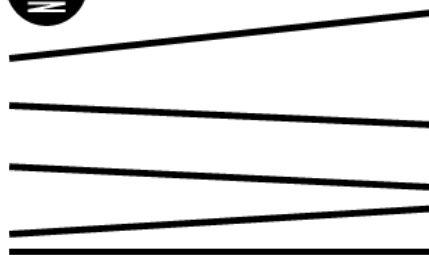

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bauditz, Sophus.

Ved Søen og i Skoven : to Fortællinger.

Kjøbenhavn : C.A. Reitzels Forlag, 1873

178 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

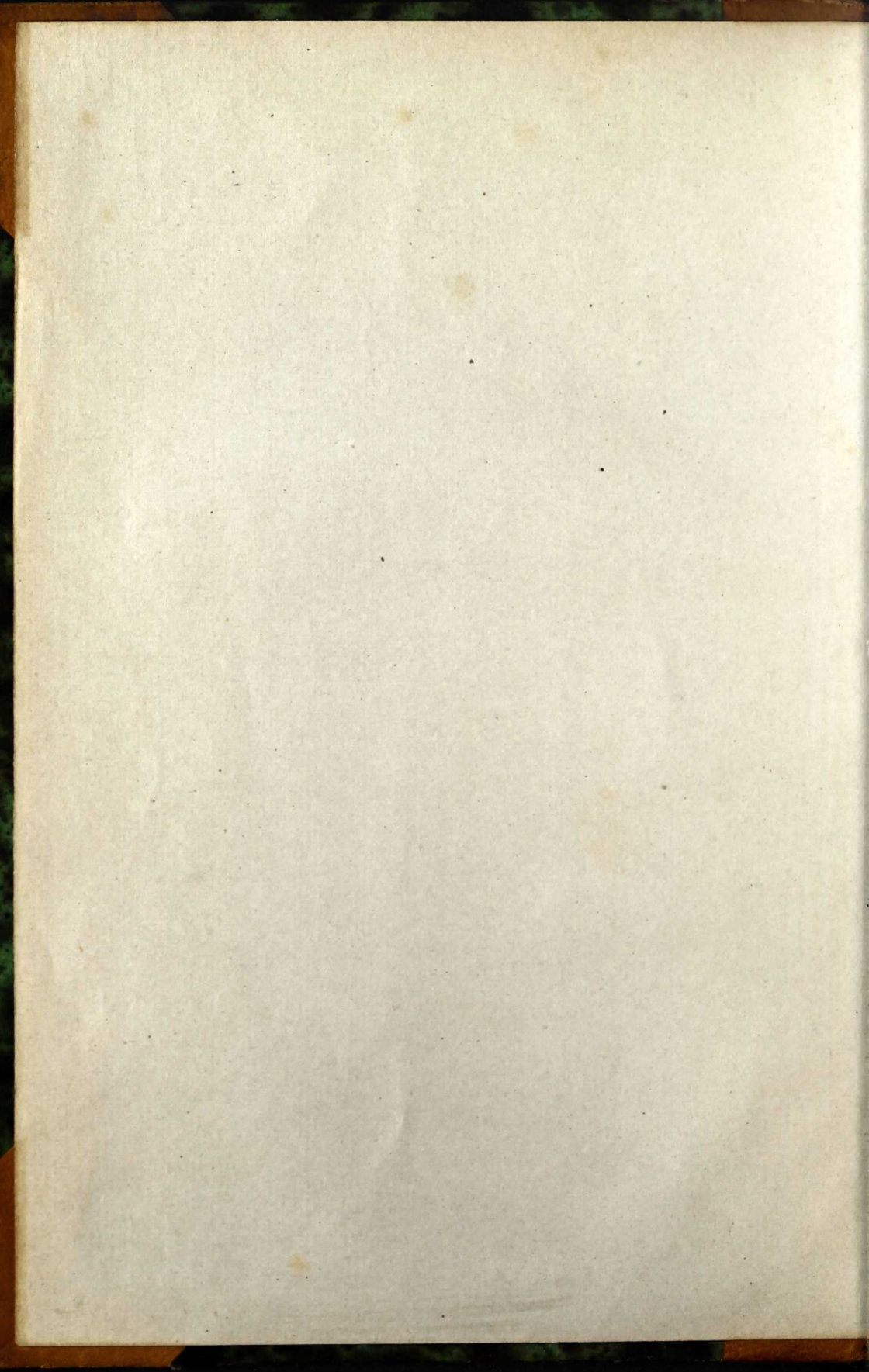
57. - 87.

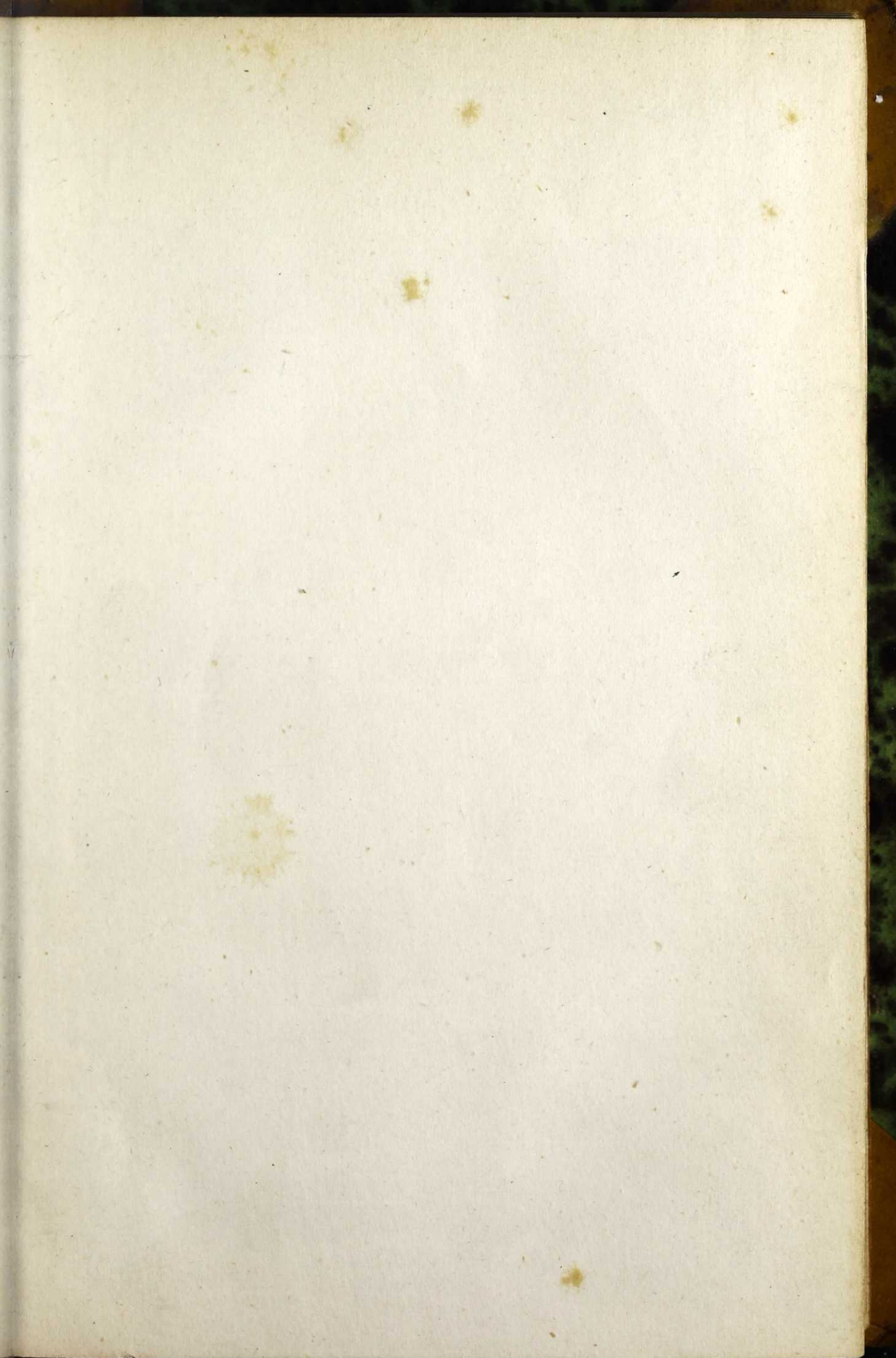

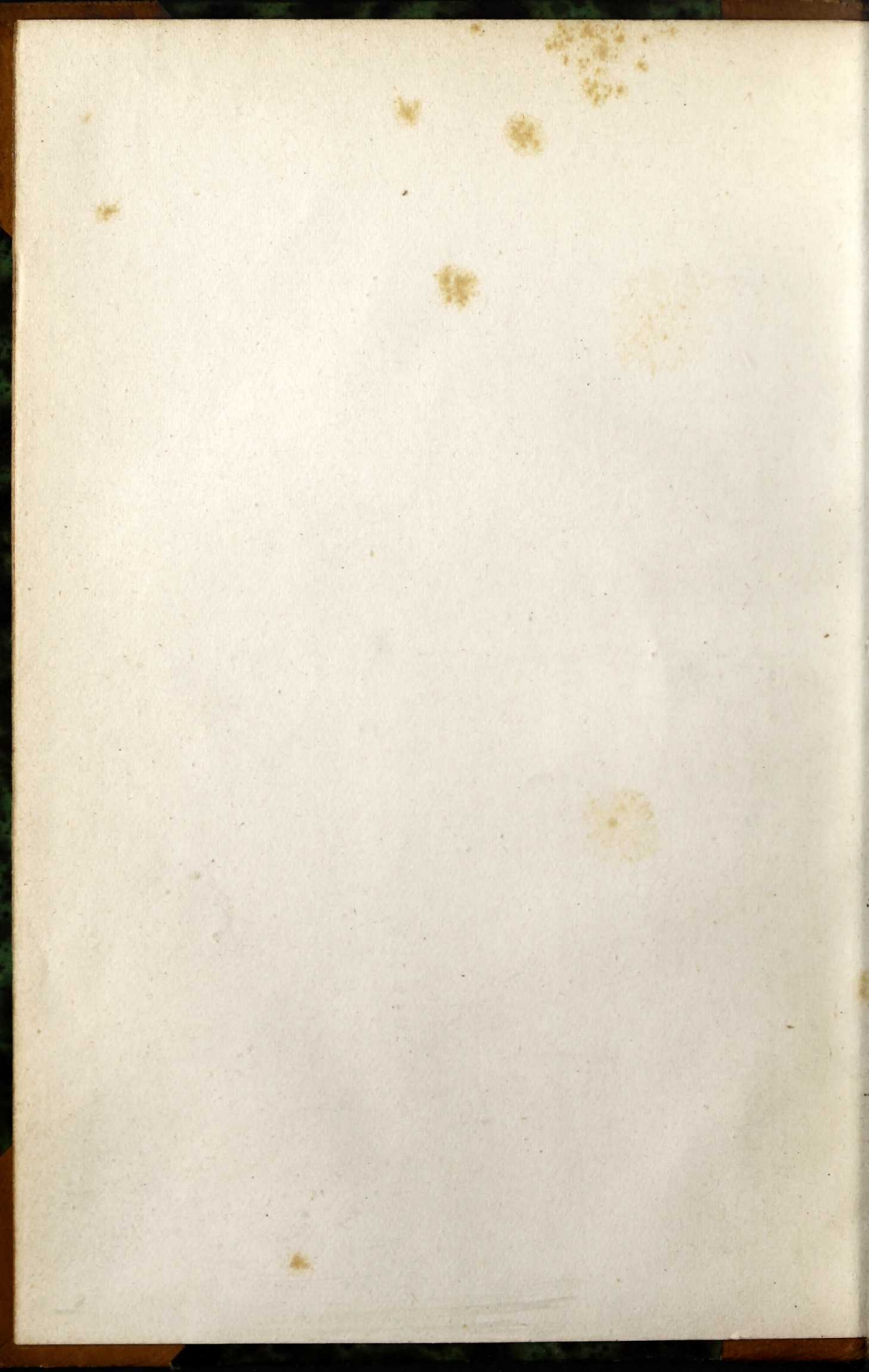
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021308081

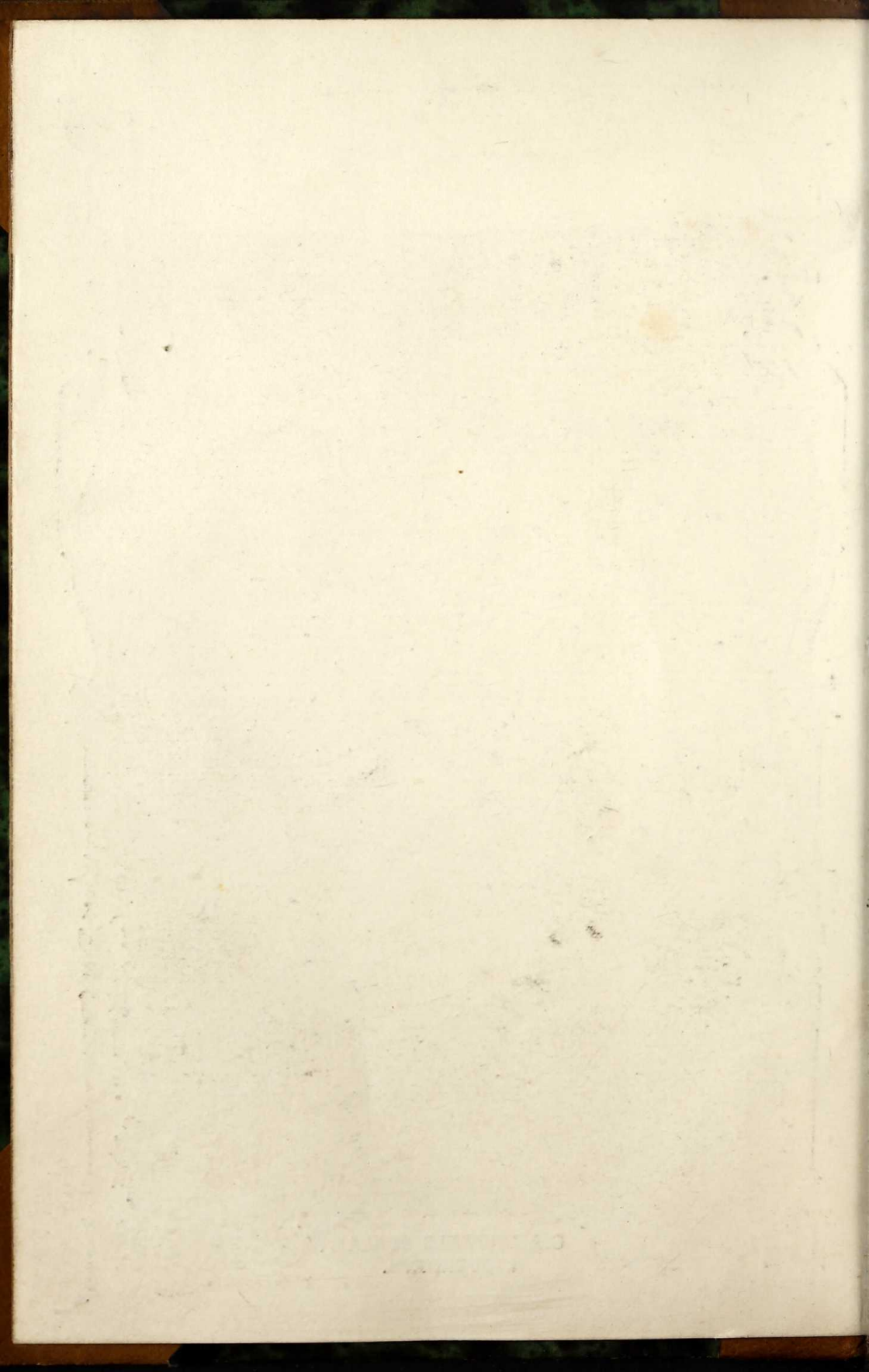

VED SØEN OG I SKOVEN

C. A. REITZELS FORLAG.
KJØBENHAVN.

1873
F. HENDRIKS: N. 50.

Ved Søen og i Skoven.

To Fortællinger

af

Sophus Bandik.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1873.

Det Kongelige Bibliotek

Det Kongelige Bibliotek

Det Kongelige Bibliotek

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Ved Soen.

1839 130

Det var lige i Middagsstunden, at jeg varm og forpustet drejede ind i Landsbyen. For hvert Skridt, jeg tog, rejste der sig en Stovsfy for mine Fødder; ikke den mindste Skygge kastedes over Vejen af Pøp-lerne paa dens Sider, dertil stod Solen for højt paa Himlen, og den forfriskende Virkning, som det kan have, blot at se en Smule Grønt, og ved det drømme sig i Skygge og Hvile, var mig ogsaa nægtet, thi jeg saae bogstavelig intet Grønt: Vejens modbydelige Støv havde bedækket hvert Blad og hvert Græsstraa. Ikke en Fugl sang, ikke en Ko brølede, nær eller fjærnt; kun en enkelt Humlebi summede melankolsk i Vejgrøften og søgte forgjæves en Blomst, der kunde vederkvæge den, medens Fluerne i Solhavet glinsede som smaa Stykker Metal, som man kunde vente at se smelte i næste Djeblis.

Halv ødelagt af Tørst styrede jeg mine Skridt hen imod den første, anselige Gaard; Porten stod paa vid Gab, og jeg gik ind. Uvilkaarlig holdt jeg mig,

som altid paa et fremmed Sted, midt i den, af skyldig Erbødighed for den formodede Lænehund, som jeg ventede at se fare frem paa en af Siderne, men min Forsigtighed var denne Gang overflødig; til venstre stod ganske vist et Hundehus, men dets Beboer aabnede kun Djnene halvt, knurrede ganske sagte paa en irettesættende Maade, som om den vilde bebrejde mig, at jeg var i Færd med at forstyrre den, saa lukkede den igjen Djnene helt til og sov videre.

Oppe paa Møddingen, midt i Gaarden, laa en Flok Vender med Hovedet under Vingen; Andrikken lettede Hovedet ud og udstødte et lille Rab, som dog ikke ansedes af de andre, saa lagde ogsaa den sig til Ro.

Jeg gik hen til Stuehuset, løftede Klinken paa Døren, aabnede den og traadte ind i Forstuen — Ingen kom mig i Møde. Jeg stod et Øjeblik stille og ventede, saa aabnede jeg den næste Dør og gik ind i Stuen: heller intet Menneske! Hele Huset sov aabenbart til Middag. Jeg iværksatte mit Tilbageog ad samme Vej, ad hvilken jeg var kommen, lukkede varsomt Yderdøren, og stod saa igjen i Gaarden.

„En Drif Vand kan Du jo saa alligevel,“ tænkte jeg, „og dermed er jo Alt godt.“

Jeg gik til Brønden, lod Stangen gaa ned og hentede mig en Spand dejlig klart og koldt Vand op

fra Dybet. Hvor det smagte! Jeg nød hver Mundfuld, og da jeg endelig var bleven tilfredsstillet, fyldte jeg endnu min tomte Flaske, stak den i min Kantsel, og gik saa bort fra den stille Gaard.

Hele Landsbyen kom jeg igjennem, thi denne ligger i een Linje, paa begge Sider af Hovedlandsvejen, som forbinder den med Kjøbstaden; men, hvor jeg saa hen, viste sig det samme Billede: Livløsheden og Barmen.

Det er dog en vidunderlig Tillidsfuldhed! Man kaster sig efter Formiddagens Arbejde paa en Seng, eller i Halmen ovre i Læden, Porten lader man staa aaben og Døren forbliver ulaaset; Ingen vaager, og dog lægger Enhver sig tryk til Ro! En Forbrudelse udøvet i denne Stund, en Krænkelse af denne aabne Tillid vilde ogsaa være Helligbrøde, og man fatter saa godt de Gamles Tro, at særlige, milde Aander vaagede over Arnens Fred.

Saaledes omtrent tænkte jeg, da jeg, efter at være passeret Smedjen, havde drejet af, og nu fulgte den lille Markvej, der fører ned til Søen; snart laa denne for mig i hele sin Skønhed — jeg fik Andet at tænke paa! Alle de Minder, der for mig ere uadskillelig knyttede til denne Sø, trængte sig ind paa mig, alle de lykkelige Timer, jeg her i min Barndom havde tilbragt paa Fiskeri, sammen med

min faderlige Ven, der var Præst i Landsbhyen, stode saa klart og tydelig for mig, og jeg grebes af denne vemodsfulde Følelse, der altid besjæler En, naar man gjenfer et Sted, der er En helligt ved Minder. Jeg vilde nu gjenfe Skuepladsen for min Barndoms bedste Glæde og søge at gjenopleve en af hine lykkelige Timer — jeg vilde tilbringe en Eftermiddag med Fiskeri paa Søen.

Snart stod jeg ved Bredden, paa det Sted, hvor Mølleaaen har sit Udløb; alle Omgivelserne vare uforandrede, som for ti Aar siden; kun Præstens hvidmalede Baad, der den Gang laa fortojet her, savnede jeg. Det var saa rimeligt, at den var borte, men jeg havde nu en Gang vænnet mig til, hver Gang jeg i Tanken gjæstede denne Plet — og det var ofte! — at medtage den paa Billedet; derfor savnede jeg den nu.

En Baad skulde jeg jo have, og begav mig derfor paa Vej langs Søbredden, for, ved gode Ord og Betaling, at skaffe mig Lov til at benytte den første, jeg traf. Længe havde jeg heller ikke gaaet, før jeg saae en Baad ligge fortojet ved en Pæl, for Enden af en lille Stendæmning; nogle hundrede Alen inde paa Land, oppe paa den temmelig høje Skraent, som Kysten her dannede, laa et tarveligt, men vel vedligeholdt Hus; der maatte vel Ejeren findes.

Jeg styrede mine Skridt der hen, og fik snart Nje paa en ældre Mand, der sad paa Skyggesiden, fhysselsat med at efterse en Kuse; paa det flettede Rishegn, der indefluttede den lille Have, var et mindre Garn hængt til Tørring, et Par Narer og et Sejl stode støttede op til Straataget — det var Alt, hvad jeg lagde Mærke til den Gang.

Da jeg kom nærmere, rejste Manden, underrettet om min Nærhed af en Budel, der laa ved hans Fodder, Hovedet op og lod Arbejdet hvile. Efter at have budt Goddag og paa mit Spørgsmaal, om Baaden var hans, at have faaet et bekræftende Svar, bad jeg ham overlade mig den for den Dag. Han svarede strax ja, og i Tavshed fulgtes vi nu, Side om Side, ned til Søen, hvor han gjorde Baaden klar; da jeg var kommen til Sæde i den, skød han den ud fra Dæmningen, ønskede mig god Fangst og gik langsomt tilbage.

Jeg steg op paa den agterste Lofte og stagede mig ud gennem Rørene, ikke uden Fare for flere Gange at tabe Egeværkten, naar den tætte Skov trykkede sig alt for fast mod Stævnen, eller Naren kom til at sidde for dybt i den bløde Bund. Endelig var Bejen fri, Søen laa aaben for mig.

Fuldt belyst af den brændende Eftermiddagsol, var den at se til som et ubevægeligt Udsyn; ikke

saaledes som naar Aftensoen lader en enkelt Strime af Vandet skinne som flydende Guld, og netop derved lader Skyggestederne træde des skarpere frem; ikke saaledes som naar en enkelt Lysbro naaer fra Bred til Bred — men som en uendelig, selvlysende Masse laa Søen for mig.

Jeg tovede med at lægge Aarerne ud og tage fat; ikke en Fisk slog og ikke et Siv dykkede svajende sit Hoved i Vandet: hvorfor skulde da jeg plumpt knække Vandspejlet og bryde den Stilhed, som Alt overholdt? I det samme faldt en Stang over Bord; paa Bejen gennem Rørene maatte disse have taget fat i den og trukket den tæt hen til Rælingen, tæt nok til, at den mindste Bevægelse kunde bringe den til at falde. Stilheden var brudt; Stangen kom paa sin Plads igjen, Aarerne bleve lagte ud, nu skar Baaden over Søen som Rygfinnen af en Fisk.

For hvert Tag, jeg tog, følte jeg i højere og højere Grad den glade Stolthed, som jeg saa godt kjendte fra min Barndom; Søen var et udstrakt Rige, hvor jeg var eneraadende Herre, og Baaden min lydlige Tjener. Jeg knugede Hænderne fast om Aarskafstet og trak af al Kraft; jeg mærkede med Velbehag Musklernes Spænding og Sveden, der perlede paa min Pande. Den ejendommelige, sukkende Lyd, der fremkommer, naar en Baad i Blikstille styder Fart i

Bandet, naaede mit Dre; det lød som den Under-
tvungnes halv bebrejdende Bøn om Skaansel, men
mig sporede det kun. Jeg roede end stærkere til, saa
at en Vandbræmme rejste sig højere og højere om
Stævnen og gled ud langs Baadens Sider, for
endelig som Rjolvand at tegne min Vej og savne de
Hvirvler, der skode ud bag de dryppende Narer.

Jeg roede paa Lykke og Fromme, uden noget
Maal, og jeg roede saa længe, til Armene næppe
formaaede at gjøre et Tag til; saa hvilede jeg paa
Narerne, Farten sagtnede, og Baaden svajede, idet den
med Stævnen løb mod en fremspringende Sivpynt.
Jeg snoede et Par af de glinsende Stammer om
Naretollene som Fortøjning, lagde Snorerne ud og
satte mig saa rolig ned, for at nyde Svilen. Med
ufravendt Opmærksomhed betragtede jeg i Begyndelsen
Flaaddet, men forgjæves anstrængte jeg mig, for at
opdage den mindste Bevægelse, som kunde vise, at en
letfindig Fisk i Dybet havde givet sig i Lag med
Ormen. Djnene bleve tunge af denne Stirren, de
luffede sig efterhaanden halvt, og da Tanken allerede
længe havde strejft bort fra den flydende Prop,
gjorde Blikket snart det Samme; jeg saae frem, vidt
ud over den stille Sø.

Hvor havde jeg ikke haft Glæde her, leget som
intet andet Sted, og dog altid alene med mine

Drømme! Den lykkelige Følelse, at have Baaden til fri Raadighed og Søen til uindskrænket Tumbleplads, havde altid dannet Grundtonen i disse, men hvor havde jeg ikke forstaaet at variere Themaet! Snart havde jeg, til Trods for alle Forbud og Advarsler, staaet paa Toften, og som Kaptejn paa min egen Raper raabt mine Befalinger ud med høj Røst, Befalinger, som kun hørtes af en enkelt Terne og kun gjentoges af Ekkoet fra Bakkerne i Syd. Snart forestillede jeg mig, at Ridderen, som havde bortført Frokenen fra hendes Faders Borg og nu forfulgtes af de væbnede Svende, kom til Søbredden; da lagde jeg til med min Baad og lovede at redde dem. Og saa gik det afsted over Søen, saa rapt mine unge Arme kunde magte; jeg opbød hele min Kraft, og hvor udmattet jeg end kunde blive, aldrig standsede jeg dog, før den modsatte Bred var naaet. Saa hvilede jeg en Stund og roede langsomt tilbage, lykkelig, som om jeg virkelig havde reddet de to Elskende.

Min Stilling i Baaden blev, under disse Drømme om en svunden Tid, mageligere og mageligere; snart laa jeg, saa lang jeg var, hen ad Toften og stirrede gennem Straahatten, der laa over mit Ansigt, afvejlende op mod Himlen og ud over Søen. Men lige saa ivrig jeg kort i Forvejen havde ønsket, at se Broppen forsvinde under Vandforkpen, lige saa fast

haabede jeg nu, skjøndt jeg ikke ret tilstod det for mig selv, at den, og derved jeg, maatte forblive i uforstyrret Ro. Jeg tænkte og tænkte, og jeg drømte og drømte, saa længe til Tanterne helt bleve borte og kun Drømmene i ændret Skikkelse fulgte mig til Sønnens Land; jeg blundede sødelig.

Da jeg igjen vaagnede, saa jeg mig med Forundring omkring: Omgivelserne vare helt forandrede. En Lustning, hvis Spor endnu saaes i en svag Krusning hift og her paa Vandfladen, maatte have rejst sig, løst min skrøbelige Sivfortøjning og ført Baaden i Drift; Solen stod bethdelig lavere paa Himlen, end da jeg sidst havde set den, og Søen havde ikke længere sit lysende Udseende: jeg maatte have sovet flere Timer.

Jeg laa nu inde i en lille Bugt, begrænset af vuggende Rør; Vandet her inde var saa fuldkomment stille, at de svømmende Alkandeblande syntes som faste Smaaøer, hvor Guldsmeddene kunde hvile, og mellem hvilke Vandmyggene bevægede sig sikkert, som Skiløbere paa en blank Isflade. Jeg lænede mig ud over Rælingen og stirrede ned. Her maatte være dybt, thi jeg kunde, i alt Fald i de første Øjeblikke, slet Intet se under Vandskorpen, men til Gjengjæld spejlede Alt sig med en mærkværdig Klarhed paa Overfladen: de saa, snuglignende Skyer, Rørene og

mit eget Ansigt. Jeg kunde ikke rive mig løs, jeg vedblev at stirre i Dybet, og snart blev Billedet klarere og klarere, ja, ophørte næsten at være Billede, idet det fra Glædighed ligesom gik over til at blive Begeme. Og mere og mere syntes det at sænke sig, skjøndt med uformindsket Tydelighed; det drog sig ned ad til en uendelig Dybde, og Vandene bleve gjennemsigtige som Luft for mit Blik. Røkkerosen, som blomstrede tæt ved, syntes at løstes imod mig fra Dybet og at være mig saa nær; jeg rakte min Haand ud efter den, det svimlede for mig og jeg var ved at tabe Rigevægten — den var flere Alen borte.

I dette Øjeblik forstod jeg Sagnene om de fagre, loffende Væsner, der drage Mennesket i Dybet, den smigrende Havmand og den vemodig sukkende Kvindeskikkelse med Vandblomsterne i Haaret. De ere kun Folkedigtningens skjønnede Udtryk for den vidunderlige, næsten uimodstaaelig tvingende Magt, som Synet af det dybe, stille Vand har; dettes Svigefuldhed er overført paa Havmanden, hans tomme Løfter og blændende Smiger stamme fra Vandspejlets forførende Billeder, der kun ere til paa Overfladen og briste med den; Smaabølgerens Slag mod Bredden har skabt hans Sang, og Vindens sagte Suk mellem Sivene har lagt ham Strængelegen i Haand.

Jeg saae mig om, endnu stærkt paavirket af den

Følelse, jeg nys var bleven greben af: hvor var her stille, trykkende stille! Og jeg var ene paa Søen! Ved andre Lejligheder og endnu i Dag, for saa Timer siden, havde Følelsen heraf været mig tiltrækkende, jeg havde haft en Følelse af Frihed og Magt — men nu! Intet brød Stilheden, og jeg var saa trykket af den, at det syntes mig umuligt at gjøre det. Hvor ønskede jeg at høre et Menneffes Røst, en Baad, der plaskende banede sig Vej gjennem Børene, ja, en hvilken som helst Lyd!

Som jeg saae frem, fik jeg paa den anden Side af Søen Øje paa et Hus, og da jeg først havde fæstet Blikket paa det, kunde jeg ikke vende det bort. — Man kan undertiden, efter i nogen Tid at have set paa et Billede, pludselig opdage en Enkeltthed paa det, som Øjet uvilkaarlig bliver hængende ved; og uden at man i mindste Maade kan gjøre sig klart hvorfor, paatvinger den Forestilling sig En, at denne Enkelt-
hed egentlig er Midtpunktet, hvorum Kunstneren har samlet det Andet. Man kan gjøre Andre opmærksomme paa sin Opdagelse — de ville næppe kunne forstaa den; de se ikke, hvad man selv ser, thi Enhver ser med forskjellige Øjne. — Saaledes gik det mig her; Huset blev for mit Syn Midtpunktet, alt Andet kun Biting, som jeg næppe saae. Og hvorledes jeg saa længe havde kunnet undgaa, at se dette, kunde

jeg slet ikke fatte. Uden at vende Blikket bort, lagde jeg Aarerne ud og roede saa med faste Tag over Søen.

Hvad kunde Huset gjemme? Noget maatte jeg finde der, som fyldte mellem de fire Vægge, der i al deres Bæstedenhed syntes mig at kunne rumme saa Meget. Kunde jeg vente mig en Skjønhedsaaenbaring, naar jeg traadte over Tærskelen? Nej, dertil laa det Hele ligesom for meget i Skygge; i saa Fald maatte det ogsaa allerede nu have tindret gennem Ruderne for mit Øje, syntes jeg. Men fortælle vilde Huset kunne, forekom det mig, om det vilde; ja, af en mig selv uforklarlig Grund, syntes jeg, at det maatte fortælle, naar man kun forstod at spørge; ansloges den rette Stræng, vilde det nok klinge igjen fra andre.

Jeg kom nærmere, Vinjerne bleve bestemtere og bestemtere; jeg saae, at Døren og de smaa Vinduer vare tæt tillukkede, Straataget sænkede sig langt ned og skyggede over Muren, en gammel Pil højede sig hen imod den — mon ikke megen Sorg var lukket inde her! Jeg roede stærkere til med bankende Hjerter, Baaden skød villig fremad, nu var jeg kun nogle Bøsseskud fra Rørene.

Da saae jeg paa en Gang, hvor jeg var; jeg kjendte Bredden, der her hævede sig op, og saae de knækkede Rør, gennem hvilke jeg havde brudt mig

Bej, da jeg stødte fra Land, og Huset — det var Fiskerens Hus, hvor jeg havde faaet Baaden!

I det samme saae jeg ham selv langsomt komme gaaende ned mod Stendæmningen, og da jeg lagde til ved den, stod han der alt, bød mig Godaften og gjorde Baaden fast. I Tavshed fulgtes vi op mod Huset ad den lille Sti, jeg grundende paa, i hvilken Form jeg skulde fremkomme med de Spørgsmaal, der laa mig paa Læben. Men da han aabnede Døren til sin Bolig, stillede jeg mig hen foran ham og sagde:

„De maa fortælle mig Noget om Dem selv og deres Liv her, og hvad der ellers har tildraget sig her! De maa kunne fortælle — men hvad, det veed jeg ikke selv! Da jeg nylig laa ude paa Søen og var bleven helt underlig til Mode ved at se ned i det stille Vand, da fik jeg med eet Dje paa deres Hus: det syntes mig saa forskjelligt fra alle andre, og jeg fik en Længsel efter at kjende dets Historie. — Bliv ikke vred over, at jeg saa ligefrem beder Dem fortælle, og misforstaa mig ikke: det er ikke blot Nysgjerrighed, der taler ud af mig.“

Han saae, da jeg begyndte at tale, op paa mig med et forundret Udtryk, men da jeg nævnede det stille Vand, gik en ufrivillig Trækning igjennem ham, og Forundringen veg for dyb Vemod; — det

forekom mig, at jeg maatte have grebet den rette Strang.

„Hvad skulde jeg kunne fortælle Dem, gode Herre!“ sagde han. „Huset her har ingen anden Historie end den, der er foregaaet for mine Dine, thi jeg selv har for otte Aar siden ladet det rejse, og De vil kun have liden Glæde af, at høre en gammel Mand fortælle om sin Sorg. — Thi Sorg har jeg haft,“ lagde han langsomt til, „megen Sorg.“

„Aa fortæl!“ bad jeg. „I denne Stund vil jeg kunne føle med Dem som Faa, det veed jeg.“

Den Gamle saae skarpt, men venlig paa mig og sagde da:

„Nu vel, jeg vil føje mig efter Deres Ønske. Der er i Deres Ansigt Noget, som gjør mig godt, og Ingen har Skade af, imellem at udtale det, man gemmer paa. — Det er sjældent nok, det sker.“

Han gik ind i Huset og vendte tilbage med Brød, Sul og Ol, bad mig spise og syntes imens at overveje, hvorledes han skulde begynde. Jeg var hurtig færdig med Maaltidet, takkede min Vært og rejste mig, da han atter gik hen mod Huset, for at følge; men i Døren vendte han sig om imod mig og sagde:

„Skal jeg fortælle, vil jeg helst gjøre det her ude,

med Søen for Dje. Hvis derfor Aftenluften ikke falder Dem for kold, beder jeg Dem blive."

Jeg skyndte mig at forsikre, at jeg selv netop ønskede det samme, jeg satte mig paa Bænken, og saa Djeblikke efter var han ved min Side og begyndte da med sin alvorlige, halv dæmpede, men klangfulde, Røst saaledes:

Jeg er født paa Læsø, hvor vor Slægt i umindelige Tider har haft sit Hjem. Jeg troer, en Gang som Barn at have hørt fortælle, at min Stamfader skulde været en Sydlænding, der havde lidt Skibbrud paa Den, og siden, da han fandt Behag i Stedet, var bleven der. Om dette er sandt, veed jeg ikke, og ringe Vægt ligger ogsaa derpaa; jeg fortæller det kun, fordi det er blevet mig fortalt. Min Fader var Strandkontrollør og ejede det lille Hus, vi boede i og et Stykke Jord til; men da dette kun var saare lidet, og laa saa tæt ved Stranden, at det var Hælvten Sand, gav det kun ringe Frugt; kun Kartoflerne vilde ret trives der, og den Smule Rug, vi stundom saaede, var saa tynd, at man kunde gaaet mellem Straaene, uden at træde ret mange ned.

Vi vare fire Sønner, og alle bleve vi fra Barndommen af fortrolige med Søen. Den, der tidlig vænnes til at færdes paa Havet, faaer i Reglen en

Kjærlighed til det, som intet Andet kan opbejse, og det er lige saa sjældent, at den taber sig, som at Nogen, uden at have haft den fra ung af, fatter den i ældre Alder. Saa snart derfor vi Brødre vel kunde skjønne og se frem i Tiden, stod al vor Hu til at vælge Søen som Livsvej. Da mine to ældre Brødre — jeg var den tredje i Rækken — bleve gamle nok, drog de afsted; den ene med en Bågt fra vort Hjem, den anden med en fremmed Brig, der for Havari laa der en Stund.

Fra ham, der foer med Briggen, hørte vi aldrig; han havde været paa Rejse til Middelhavet, da han drog fra Hjemmet, og kort efter havde der just raset en Storm i den spanske Sø, som vi siden fik at høre, under hvilken mangen Sejler gik under med Mand og Mus. Det var en stor Sorg, men den kom dog ikke saa overvældende; thi i lang Tid havde vi gaaet i uvis Uengstelse for ham, da han ikke skrev, og da endelig saa lang Tid var gaaet, at vi fik Bished, da havde vi alt længe baaret Sorg for ham i vore Hjerter. Men da blev det en Efteraarssdag en Storm, som man kun sjælden havde set den; Fiskerbaadene fra Den skyndte sig hjem, og de, der endnu vare til Søes, ventedes med Angst. De kom dog alle vel beholdne hjem, men hen ad Aften meldtes det, at et Fartøj drev ind paa Landet for Vind og Sø. Alles Djne

rettedes mod den mørke Brif, der kom nærmere og nærmere, og Unge og Gamle flokkedes paa hvert Sted, der laa saa højt, at Udsigten fra det var friere. Min Broder og jeg stode hos vor Fader, da han bleg, men med sikker Haand, rettede en Riffert ud over Søen. Kun et Øjeblik havde han set i den, da han langsomt tog den fra Djet og med sagte Røst sagde:

„Det er Anna Sophie!“

Det var Navnet paa den Bagt, hvor min Broder var om Bord. Inden en Time var gaaet, stod Skibet med søndret Skandseklædning og huggede i Grunden; Besætningen var allerede forinden skyllet over Bord.

— Den Vinter var der megen Sorg i vort Hjem, om der end ikke fløde mange Taarer, eller taltes meget derom.

Da det igjen blev Foraar, skulde min yngste Broder og jeg, efter den tidligere Bestemmelse, hjemme fra, og gjennem Naringer havde den Stund staaet for os som den lykkeligste, vi kunde tænke os; Øysten til at drage afsted var da ikke heller i mindste Maade svækket ved vore Brødres Skæbne, snarere var den — saa underlig det end kan lyde — bleven end stærkere; vor Hu stod næsten til at byde Trods imod og ligesom tæmme det Hav, der havde vist sig saa

grumt mod vor Slægt. Men saa vi Sorgen hos vor Fader og Moder, nænnede Ingen af os at tale om Rejse; Ingen vilde i alt Fald være først dertil.

En Dag i Maj laa et stort Fartøj til Anfers ud for Den; min Fader havde i Embeds Medfør været om Bord og derved faaet at vide, at Kaptejnen just havde Brug for een Mand, og dette fortalte han os med Tilføjende af, at een af os i Guds Navn fik at rejse; hvem, maatte vi selv afgjøre imellem os, men den, der nu blev, skulde blive bestandig, gaa vor Fader til Haande med hans Gjerning og — om det kunde føje sig saa — en Gang i Tiden blive hans Eftermand.

I flere Timer vexlede min Broder og jeg, skjøndt vi vare sammen den hele Tid, ikke et Ord herom; Enhver af os kjendte den Andens Ønske, og Begge stode vi jo saa nær, og lige nær, ved det, hvortil vi saa længe havde set hen. Den ad Eftermiddagen fæde vi sammen ved Stranden og saa ud mod det store Skib. Næste Morgen skulde det lette, endnu i Dag maatte vi træffe en Afgjørelse.

„Ja, Du er jo ældst!“ sagde min Broder endelig.

„Men Du kan vist bedst undværes her hjemme,“ svarede jeg.

Saa fæde vi igjen en lille Tid tavse, da tog

min Broder to Stene op, en sort og en hvid, og sagde:

„Tag en af dem i hver Haand! Jeg peger paa den ene, og den af os, der da faaer den sorte, han bliver.“

„Nej!“ sagde jeg, „ikke helt i Blinde skal den Sag endes; vi vil selv bestemme vor Lod. Tag Du den ene, og gjør et Kast med den, ud over Søen; jeg gjør det samme, og den, hvis Sten da rækker længst bort, han skal rejse.“

Der var langs hele Kysten, langt ud, store Sten, som ragede op af Vandet, og flydende Tang laa rundt om i forskjellig Afstand; det var da let nok at tage Kjending, hvor hver Sten faldt.

Min Broder rejste sig strax og tog den ene Sten i Haanden. Et Øjeblik stod han stille, som for ret at samle Kræfter, men saa førte han Armen sikkert tilbage og lod den svinge frem. I det samme var det, som om der gik en Trækning igjennem den; den standsede for tidlig, Stenen gled ham af Haanden og foer ud i den Retning, den skulde, men naaede ikke nær det Maal, hvortil han ellers kunde sende den. Jeg saae hen paa ham, og aldrig kan jeg glemme den Skuffelse og Smerte, der stod at læse paa hans Ansigt, der for saa Øjeblikke siden havde straalet af Glæde og Haab. Jeg rejste mig og tog min Sten;

han havde sat sig ned og saae paa mig. Jeg var ellers bekjendt nok for at kunne sende en Sten længere end de Fleste, men da jeg nu slog til, stødte den mod Vandfladen længe før dens Kraft var opbrugt, et godt Stykke nærmere Land end min Broders. Da skulde De set ham: han sprang op, kastede sin Hue i Luften, omfavnede mig og kastede sig saa jublende hen ad Sandet. Et Øjeblik efter blev han igjen alvorlig og sagde:

„Nej Niels! Paa den Maade kan jeg ikke modtage det; jeg rejser ikke.“

„Det er afgjort!“ svarede jeg, „endnu i Aften gaaer Du om Bord.“

Da greb han min Haand, trykkede den, men sagde Intet mere.

Bed Aftenstid kom en Baad ind fra Skibet; Fader, Moder og jeg bøde min Broder Farvel, og snart var han borte; vi saae ham gaa op ad Falderestrappen, viste fra Standseklædningen med sin Hue og saa forsvinde.

Han var dengang sexten Aar, jeg to og tyve.

Næste Morgen var jeg tidligere oppe end sædvanlig og sad paa Kirkebalken, Dens højeste Punkt, og stirrede ud mod Skibet. Jeg saae dem hejse Sejlene, et for et, Vinden bar Lyden af Ankerfjættens Raslen ind til mig, da de hev i Spillet,

Flaget fløj til Top — nu lettede de! Agter ude
 ojnede jeg en enkelt Skiffelse, der stod ubevægelig,
 og, saa vidt jeg kunde se, vendt mod Land; det var
 sikkert min Broder, der sendte sit Hjem den sidste
 Hilsen og ikke anede, at to Djne saae ham og fulgte
 Skibet, saa længe det kunde skimtes.

Den Dag syntes vor Baad mig tungere at ro
 end ellers, og mine Tanker vare langt borte.

Da et Halvaar var gaaet, fik vi det første Brev
 fra min Broder; det var skrevet fra Messina og
 meldte kun Godt. Der blev stor Glæde der over
 hjemme, men skjøndt Gud veed, at jeg undte ham alt
 Godt, kunde jeg dog ikke i første Øjeblik vise en vis
 Bemodighed fra mig; jeg kunde ikke lade være at
 tænke: „Om Du nu ogsaa færdebes langt herfra i
 fremmed Land!“ Den Følelse fik jeg dog snart Bugt
 med, og senere kunde jeg glædes, saa godt som de
 Andre, naar der kom Brev.

— Alar gif efter Alar; min Moder døde og min
 Fader kort efter. Jeg fulgte ham i det lille Embede,
 som nu gav mig Brødet. Nu havde der jo Intet
 været i Bejen for at have fulgt min Ungdomsløst og
 være draget bort med første Skib; men med Alarene falder
 det En vanskeligere at gjøre Forandringer, og man
 hænger ved det Tilvante. Jeg blev derfor ved mit

Fædrenehus, røgtede den Gjerning, jeg skulde, og tilbragte saa forresten mine fleste Fritimer til Søs.

Fra min Broder hørte jeg af og til; han foer snart her, snart der, altid paa de lange Rejser, og godt gif det ham, efter hvad han skrev. En Sommer fik jeg Brev fra ham; det var fra Ungarn, inde i Landet, hvor han nu havde slaaet sig til Ro. Skibet, han foer med, havde lidt Havari paa den illslyste Kyst, og mens han laa i en Søstad der, for at vente paa anden Hjre, blev han bekjendt med en Landmand fra det Andre og dennes Datter. Hun vandt hans Kjærlighed og han hendes, Faderen havde Intet at indvende, og saa fulgtes de Tre ad op i Landet. Brylluppet blev holdt, min Broder købte en lille Ejendom for sine sammen sparede Penge, og nu var han Jordbruger. Alt var lyst og godt; hans Korn og Vin trivedes, Landet syntes han godt om, og Vorherre velsignede ham med en Datter. Tit og mange Gange bad han mig i sine Breve bryde op fra Hjemmet og drage til ham; i Endrægtighed skulde vi dyrke Jorden, hans Barn skulde saa en Fader til og vi Alle være som een Familie. Sad jeg da i Skumringen alene i min Stue og hørte Storm og Sø larme uden for, syntes jeg tit, at det kunde være godt at gjøre, som han bød mig; men næste Dag traf mig dog altid ved min vante Gjerning.

Der var gaaet en fjorten Aar, siden min Broder havde nedsat sig i Ungarn, da Postbaaden en Søndag, just som jeg skulde i Kirke, bragte et Brev til mig. Jeg kjendte strax de fremmede Postmærker, dem var jeg nu saa vant til at se, og de mange sorte Stempler, der vare trykkede rundt omkring; men Udskriften, den kjendte jeg ikke. Jeg tænkte strax, at en Ulykke maatte være haændt, og jeg saae paa den røde Lasklat, der lukkede for saa megen Sorg, og jeg vendte Brevet og besaae det paa alle Kanter; jeg turde næsten ikke aabne det. Saa lagde jeg det op paa Hylden over min Seng og gik langsomt ud ad Døren; det maatte være bedst saaledes, nu vilde min Andagt ej blive forstyrret, og i Kirken turde jeg vel og hente Kraft til at aabne for Sorgen. Men jeg gik langsomt til Kirke den Dag, maa De tro, thi hvert Djeblig stod jeg stille. Omfider naaede jeg dog Vejende og kom til Sæde paa min vante Plads; men ikke en Tanke lod Brevet mig tilovers til Andet, hvor jeg vendte mig hen, saae jeg det. Før den første Psalme var forbi, rejste jeg mig, gik hastig gjennem Kirken og foer saa afsted hjem.

Jeg brød Lasket med en Hast, som afgang et Liv af, at det skete saa snart som muligt; jeg foldede Papiret ud og saae til Underskriften: det var mig et ubekjendt Navn. Brevet var paa Tyss, men jeg

veed ikke, hvorledes det gik til: ellers forstod jeg kun med Møje det Sprog, nu kom jeg uden Vanskelighed igjennem, fra Vinje til Vinje, hele Sammenhængen fik jeg ud i et Øjeblik. Min Broder havde alt i nogen Tid ligget farlig syg, hans Hustru var død pludselig kort i Forvejen, og nu laa han saa forladt der nede, ene med sit Barn, som jo endnu efter sin Alder maatte være ham til mere Byrde end Nytte. Hans indstændige Bøn til mig var da, at jeg vilde komme til ham; selv mente han, at dette vilde blive hans sidste Ønske.

Næste Dag gik jeg til Præsten, viste ham Brevet og bad om hans Raad; han var af samme Mening som jeg selv: at jeg maatte rejse. I Aarenes Løb havde jeg, som enligt Menneſte, samlet en lille Sum, hvormed jeg tænkte at skaffe mig en rolig Alderdom, naar Kræfterne ikke længer vilde slaa til; den maatte nu holde for. Jeg fik mine Overordnedes Tilladelse til at rejse, lukkede Døren til mit Hus og begav mig saa paa Vej med et Fartøj, der skulde til Kiel.

Dem, kjære Herre, der sagtens selv har set fremmede Lande og kjender dem bedre end jeg, vil jeg ikke trætte med at fortælle, hvad jeg saae, eller hvad Vej jeg videre tog. Snart kjørte jeg og snart gik jeg, alt som Lejligheden var; snart søgte jeg mit Natteleje i en Høstak paa en Eng, snart maatte jeg

tage ind i et Herberg. Paa det fremmede Sprog faldt det mig vel i Begyndelsen noget vanskelig at gjøre mig forstaaelig, men Lidt kjendte jeg dog til det paa Forhaand og Mere lærte jeg efterhaanden.

Det sidste Stykke af Vejen til den lille Landsby, hvor min Broder boede, tilbagelagde jeg paa en stor Pram, der førte Trælast hen ad den Flod Theis. En Morgen lagde vi ind til Bredden, jeg var nu ganske nær ved min Rejsses Maal; „blot nogle Timers Gang i den Retning,“ forklarede mine Rejsesæller, „og jeg vilde være der.“ Jeg tog da Afsked, gik i Land og vandrede frem ad.

Det var et mærkeligt Land: Stille Søer og uhyre Mosestrækninger, overstyllede af Floden og kun bevoxede med lange Rør, af og til afbrudte og adskilte ved et Højdedrag, hen ad hvilket Vejen da slængede sig; intet Menneske var at se, kun uhyre Flokke af Vadefugle gik paa Fiskeri i det lave Vand og opfyldte Luften med deres forstjelligartede Skrig. Der var Ingen at spørge om Vej, men det gjordes ikke heller nødigt; man kunde ikke gaa fejl, selv om man vilde, thi ingen Sidevej bøjede nogensteds af.

Da jeg vel havde gaaet et Par Timer, fik Landet et mindre øde Udseende; enkelte Gaarde ragede frem paa de højere liggende Steder, langhornet Kvæg græssede paa Engene, og det herligste Korn bølgede

ned ad hver Skraaning. Som jeg kom til et Sted, hvor Bejen skar sig ind mellem en Bakke paa den ene Side, og en stor Sø paa den anden, saa jeg en halvvoxen Pige sidde ubevægelig ved Bredden og stirre ud efter. Hendes sorte Haar faldt frit ned om det mørke Ansigt og den solbrunede, blottede Hals, og Djnene, der ufravendt vare fæstede paa en Gjenstand, som jeg ikke kunde se, vare mørke og spillende. Dels fordi jeg, lige siden jeg var stegen i Vand, ikke havde øjnet et Menneske, dels fordi Pigen syntes mig saa forskjellig fra Alle, jeg tidligere havde set, og tillige var meget skøn, standsede jeg først et Øjeblik og gik derpaa hen imod hende, for at betragte hende lidt nærmere.

Hun rejste sig strax og gik mig i Møde med et ængstligt Udtryk i sit Ansigt, sagde halv hvissende nogle Ord, som jeg ikke forstod, og pegede ud mod Søen, idet hun ved sine Bevægelser betydede mig, at jeg maatte være stille. Jeg vidste ikke hvorfor, men jeg tænkte, at hun maaske havde lagt en Medesnor i Vandet og nu frygtede, at jeg skulde skræmme Fiskene fra den, og jeg holdt mig derfor ganske rolig. Da saa hun venlig til mig, tog min Haand og førte mig forsigtig helt ned til Bredden, bøjede Kørerne til Side og pegede ud gennem Abningen. Saa Favne fra Vand gik der en stor Hejre med langsomme Skridt,

og bøjede hvert Djeblif sin lange Hals ned og hentede en Fisk op fra Vandet; saa rejste den sig igjen, lagde Hovedet tilbage og slugte sit Bytte. Det var den, hun havde frygtet jeg skulde skræmme, det blev mig klart af den Fryd, hun nu gav til Kjende, mens hun stirrede frem og fulgte enhver af Dværgs Bevægelser saa ivrig, som om hun skulde indprente sig den for bestandig; af og til saa hun smilende til mig, som for at forvisse sig om, at ogsaa jeg ret nød Synet af det, der voldte hende saa megen Glæde.

Hvor blev hun rap, da hun med eet fik Dje paa en lang, graa Fjer, som Fuglen for saa Djeblifke siden havde tabt, og som nu kom drivende ind ad Sikkert, men forsigtig traadte hun ud paa en Sten, der laa tæt ved Vand, fra denne over paa en anden, lidt længere ude, og nu var hun nær nok; hun strakte Armene ud, greb Fjeren og holdt den stolt og lykkelig i Bejret, mens et Glædesudraab undslap hende. Sejren fløj forkræffet bort, men nu ansede hun den ikke mere, ja, saa næppe efter den, gik til Vand igjen og viste mig sin Skat, som jeg opmærksomt maatte betragte.

Jeg havde været saa opfyldt af det fremmede Barn og dets Færd, at Tanken om min Rejsses Maal og den Sorg, der ventede mig der, i Djeblifket havde været fortrængt af mit Sind, men nu bejndede jeg mig og bød min lille Veninde Haanden til Farvel.

Hun misforstod min Hensigt, thi hun greb min fremrakte Haand, holdt den fast og gif saa frem ad Bejen ved min Side.

Net langt vare vi imidlertid ikke komne, da hun pludselig standsede, som om hun først nu kom i Tanker om Noget, der skulde været husket tidligere; hun saae bedrøvet frem for sig, trykkede min Haand fastere og hvissede et Ord, som vel skulde bethyde Farvel, og saa løb hun hastig bort; snart saae jeg hende ikke mere. Jeg fortsatte min Vej alene, og snart saae jeg den lille By ved Bredden af en Aa, halv skjult i en Dal. Mens jeg et Øjeblik stod stille paa Bakken oven for den, dels for om muligt, noget at dæmpe den Bevægelse, hvori jeg var kommen ved endelig at staa ved min Rejses Maal, dels for lige som paa Forhaand at udfinde, hvor vel min Broders Bolig maatte være, faldt mit Øje paa Kirken, som jeg hidtil ikke havde opdaget, da den laa mellem en Del høje Træer. Døren til den stod aaben, og jeg sthyrede mine Skridt der hen; det maatte, syntes jeg, gjøre mig godt, et Øjeblik at være alene i Guds Hus; jeg havde jo Meget at takke for, og Meget at bede om.

Strax, da jeg traadte over Tærskelen, syntes Alt mig saa fremmed; brogede, men skønne, Billeder hang rundt om paa Murene, oppe ved Alteret straaledede det af Guld, og gjennem de fulorte Ruder faldt

Lyset i alle Farver gjenneim Kirken. En saadan Pragt var jeg ikke vant til hjemme hos os, men jeg maatte jo dog kunne være Vorherre lige saa nær her. Jeg satte mig paa en Bænk og søgte at samle mine Tanker, men min Opmærksomhed droges i det samme bort ved, at jeg med eet hørte en Hvisken oppe fra Alteret. Jeg saae der hen og opdagede nu, at jeg ikke var ene. Foran den store Altartable, hvor Guds Moder sad med Jesusbarnet i sin Favn, laa en Skikkelse paa Knæ, med Djnene løstede op paa Billedet og bad halv højt. Hun rejste sig, gik et Par Skridt længere op og kyskede paa Foden af Billedet; saa gik hun langsomt ned gjennem Kirken. Nu først saae jeg, hvem det var; det var min lille Veninde fra Søbredden. Saa snart hun fik Øje paa mig, kom hun synlig glad hen til mig og gik ud ad Døren ved min Side. Jeg skraaede ned mod Hjen, hun klatrede som en Ged op ad en stejl Vække, hvorfra hun endnu sendte mig en Afstedshilsen.

Jeg nævnte min Broders Navn for den Første, jeg mødte, og blev da ført til hans Hjem.

Jeg vil ikke forsøge paa at skildre det første Møde imellem os; kun det vil jeg sige, at hans Glæde og Taknemmelighed var uden Grænser, og at jeg takkede Gud for, at jeg havde bestemt mig til Rejsen. Meget syg og afkræftet fandt jeg ham, og

jeg troer næsten, at alene Tanken om at gjense mig havde holdt ham i Live.

Et af mine første Spørgsmaal gjaldt hans Barn, som jeg ingensteds saa.

„Ja, hvor hun er, kan jeg ikke sige“, svarede han, „thi hun færdes helst og mest i det Fri; dog er hun sikkert i Nærheden, og længe bliver hun næppe borte.“

Da jeg udtalte min Forundring over, at hun, ihvorvel Barn endnu, kunde tilbringe Dagen med Jeg borte fra sin syge Fader, svarede han:

„Du maa kjende Marie, før du dømmer hende. Har noget Barn Kjærlighed til sin Fader, saa har hun det, og Vorherre hjælpe hende til at komme over det, naar jeg er borte. Men det ligger derhos i hendes Natur, at søge sig efter enhver pludselig Indskydelse; hun kan i Øjeblikket glemme alt Andet over en ringe Ting. — Min stadige Frygt, lige indtil nu, har det derfor ogsaa været, at jeg inden min Død ikke skulde saa talt med dig om hende, og, saa vidt det lader sig gjøre, saa dig forklaret det i hendes Sind, som du vanskeligst kan komme til Rette med — thi du maa tage hende med dig, Broder“, vedblev han, idet han tog min Haand, „du er hendes Nærmeste, og til dig har jeg fuld Fortrøstning.“

Jeg lovede ham dette, som allerede havde været min egen Tanke, og han sagde da videre:

„Svært vil det forresten falde hende at forlade dette Sted; thi, som jeg alt har sagt, er hun fra sine første Aar vant til at færdes ude den meste Tid, og er derved bleven knyttet saa inderlig til alle Omgivelserne, at mangt et fast Baand maa rives voldsomt sønder, naar hun skal drage her fra. Skal hun gjøre det frivillig, maa hun have ubegrænset Tillid og Kjærlighed til dig, hvad jeg dog sikkert haaber hun vil, thi hun er stærk i sine Følelser, i Kjærlighed som i Had. Vort Sprog vil hun snart tale saa godt som du selv; thi dels nemmer hun hurtig, dels kan hun alt saa meget, at hun forstaaer Alt, hvad der siges paa det, og endog selv kan gjøre sig forstaaelig. Jeg har i ledige Timer haft min Fornøjelse af, at lære hende det, mest for dog imellem at høre det kjære Modersmaal og selv saa Lejlighed til at tale det igjen.“

Saaledes omtrent faldt min Broders Ord; anstrængt af den megen Tale lagde han sig tilbage paa Sengen og faldt snart i Søvn. Jeg havde nu ret Lejlighed til at betragte hans Ansigt, og saae da klart, hvor udtæret det var; sit Vejr drog han langsomt og med stor Anstrængelse, Armene hang kraftesløse ned ved Siden. Jeg havde for ofte set Døden nærme sig, til at jeg kunde tvivle paa, at den snart vilde hente ham. Saa optagen af min Betragtning var jeg,

at jeg ikke lagde Mærke til, at Døren sagte aabnedes, før jeg saa den, som var kommen ind, staa foran mig; det var Pigen, jeg havde truffet ved Søen. Med et Glædesffrig foer hun mig om Halsen, klappede mine Kinder og sagde mig med den hjærligste Røst Ord i Øret, som jeg ikke forstod. Bludselig befindede hun sig dog, thsfede ligesom paa sig selv og pegede sørgmodig hen mod Sengen. Men det var for silde nu at være stille; min Broder var vaagnet, havde rejst Hovedet og saa nu ud paa Pigen og mig med et forbauset, glad Udtryk.

„Marie!“ sagde han.

Pigen fløj fra mig til ham og overvældede ham saa aldeles med sine Kjærtegn, at det varede længe, inden han kunde saa et Ord frem. Endelig fik han dog sagt:

„Men hvor i Himlens Navn kjender du Marie fra, Broder!“

Jeg vilde fortælle, men inden jeg havde sagt ti Ord, afbrød hun mig og fortsatte selv Beretningen, halvt paa Dansk, halvt paa sit Modersmaal, idet hun afvejlende saa til sin Fader og til mig.

„Gud være lovet for det!“ sagde min Broder. „Nu har du“, vendte han sig til Barnet, „fundet ham, om hvem jeg saa ofte har talt til dig, og ham vil du nok følge til et andet Land, ikke sandt?“

„Gaar du da med Fader?“ spurgte hun. „Al nej!“ svarede han, „jeg er borte forinden. Men jeg veed nu, at du vil faa en anden Fader, og derfor maa ogsaa du dæmpe din Sorg, nu og siden.“

Ubevægelig, med et fortvivlet Udtryk og et Blik saa skarpt, som skulde det trænge gjennem Mur og Sten, saae hun paa Faderen mens han talte, og da han tav, kastede hun sig med et Smertenssfrig over ham og hulkede saa voldsomt, at hans svage Røst længe ikke kunde komme til Lyd. Da det endelig lykkedes ham, sagde han:

„Min egen, lille Pige! Vil du opfylde din Faders sidste Bøn og gjøre ham rigtig glad, saa tør dine Øjne og lad mig ikke se flere Taarer. Lov mig det; har du lovet det, saa veed jeg, du holder det.“

Da rejste Barnet sig fra Sengen, hen over hvilken hun laa, og tvang som med Magt Sorgen tilbage; blidt, og ikke som før med Fortvivlelse, højede hun sig igjen over Faderen, kyskede ham paa Panden og sagde saa:

„Nej, Fader! Saa skal jeg ikke græde mere.“

Og virkelig saae jeg i den halve Snes Dage, i hvilke min Broder endnu levede, ikke mere noget voldsomt Udbrud af Sorg; den stod vel at læse i hvert af hendes Træk, og det hvad enten hun stille færdedes om ham som en kjærlig Plejerske, eller hun efter sin

vante Skif — den hun heller ikke nu gjorde nogen Forandring i — strejfede ene om ved Mose og Sø, men hun lod den ikke komme til Orde.

Døden kom, som man kunde vente den, stille og fredelig; Marie og jeg sad begge ved Sengen og mærkede den næppe.

Da Begravelsesdagen kom, fulgte hele Byen min Broders Kiste; Marie og jeg gik Haand i Haand efter den. Præsten talte ved Graven, og det forstod jeg vel ikke, men Klokkerne ringede imens fra Kirken med samme Klang, som jeg kjendte saa godt, og en Psalme sang de, hvis Tone jeg mente at have hørt — det var alligevel en velsignet Fordefærd.

Da Alle vare gaaede bort, stod Marie og jeg endnu tilbage; med Angst traadte hun hen til den aabne Grav og saae i den et Øjeblik, da styrtede hun tilbage og løb hastig bort, saa langt, at jeg ikke kunde følge hende med Øjnene.

Sen paa Eftermiddagen kom hun tilbage, slog skamfuld Øjnene ned, da hun saae mig, og sagde:

„Vær ikke vred paa mig!“

I Løbet af nogle Dage fik jeg alt Fornødent ordnet til Rejsen; Huset fandt en Kjøber, og da al Skyld var betalt, blev en Sum tilbage, stor nok til at sikre hende og mig for Nød.

Det var med en egen, bange Følelse, jeg begyndte

at tale om Afrejse til hende; thi hvad min Broder allerede den første Dag havde sagt, at hun paa særegen stærk Maade var knyttet til Alt, hvad der omgav hende, havde jeg sandet mange Gange. Efter at have fortalt hende om Salget af Huset, hvilket hun ikke skjænkede synderlig Opmærksomhed, sagde jeg halv spørgende:

„Og saa maa vi vel snart se at komme bort.“

„Ja, saa maa vi vel bort!“ gjentog hun og stirrede frem for sig, uden at se paa noget Bestemt. Hun stod saaledes i nogen Tid, men Kinderne blusede og Aandedrættet blev saa hurtigt; det var tydeligt, at mangehaande Tanker og Spørgsmaal nu trængte sig ind paa hende. Endelig vendte hun sig om til mig og sagde højt, med stedse større Hurtighed:

„Hvordan er der der, hvor jeg skal hen? Er der Bakker og Moser som her; kan jeg samle Sten ved Søbredden og se Hejren og Ternerne flyve? Og er det langt her fra, saa langt, at jeg aldrig, aldrig kan komme tilbage? Hvordan er Kirken — for en Kirke har I vel! Er den smuk som denne, og har I lige saa dejligt et Billede af den hellige Jomfru?“

Det var vanskeligt at svare Noget paa saa mange og saadanne Spørgsmaal, men jeg tog det op, der laa nærmest, og svarede:

„Visselig har vi en Kirke, Gud hjælpe os uden den! Udsmykt som eders er den vel ikke, men derfor ere vi Vorherre lige nær. Ej heller have vi et Billede af Guds Moder, men paa Altertablen ser man Kristus bryde Brødet med Disciplene; dog er Billedet jo ikke det, hvorpaa det kommer an.“

„I har intet Billede af Guds Moder!“ raabte hun. „Hvordan kan I da bede? Hvem knæle I for og hvem se I op til under Bønnen?“

„Vi bede i vort Kammer, naar vi ere ene, og i Kirken sammen med Menigheden, og vi se op til den, der er over os Alle, og hvem intet Øje kan se“, svarede jeg.

„Saa kan jeg ikke bede!“ vedblev hun; „naar jeg ikke har den hellige Jomfru foran mig og ser hendes Øje hvile paa mig — hvordan kan jeg da have Forvisning om, at hun hører mig! Jeg maa staa hende eller Jesusbarnet ganske nær, naar jeg skal bede. Fader kunde, som du siger, bede uden det, men jeg kan ikke. Moder tog mig altid ind i Kirken, da jeg var ganske lille, og lod mig kysse Guds Moders Fod, og saa bad vi sammen. Men Fader behøvede ikke at være der — min fjære, gode Fader, og ham skal jeg forlade! Hvem skal passe hans Grav? Og hvordan skal jeg ret mindes ham, naar jeg ikke kan knæle ved hans Grav? Og saa ham vil jeg komme

bort fra og glemme i det fremmede Land. — Men jeg skal gaa med," sagde hun efter en Stund; „Fader bad mig jo derom, og jeg lovede det. Jeg skal gaa med." Og saa blev hun rolig og blid, som da min Broder bad hende tørre sine Taarer.

Et Fartøj vilde om et Par Dage gaa op ad Floden der, hvor jeg var stegen i Land, og med det skulde vi. Tiden indtil da tilbragte hun med at gaa rundt og tage Afsted med Landsbyens Beboere, og ved Middagstid vandrede vi bort fra hendes Hjem. Tavse gik vi en Stund, og ikke een Gang vendte hun sit Hoved tilbage. Men da vi kom paa en Højde, hvor hun vidste, at man her fra sidste Gang saae ud over Soen og Landsbyen, da sagtnede hendes Skridt, hun knugede min Haand fastere og vendte sig halvt om; jeg gjorde det samme. I Eftermiddagssolens glødende Skin laa Egnen for os saa varm og skøn, som jeg aldrig havde set den; og kun eet Blik havde hun kastet paa den, da trykkede hun sig fast op til mig og hviskede:

„Kom, kom, lad os gaa!"

Og vi gik hurtig, hun løb mere, end hun gik. Vi stod snart ved Floden, længe før Tiden, og ventende fode vi ved Bredden, hun med sit Hoved i mit Skjød.

Rejsen hjem gik som Rejsen ud; mit Sprog

lærte hun bedre Dag for Dag, og snart var det kun et enkelt Ord, hvis Betydning hun ikke kjendte. Da vi kom til Grænsen, var der ingen Skibslejlighed til mit Hjem, og jeg besluttede derfor at gaa op gjennem Landet, for saa et Sted fra Østkysten af Sjøland at naa til Ræssø. Hvor kunde Marie for en Stund hengive sig til den barnligste Glæde over det Ny, hun saae, og over at høre Alle tale det Maal, hun hidtil kun havde hørt af sin Fader og mig; men det var altid kun for en stakket Tid; oftest var hun stille og alvorlig, mod Andres Sædvane i den Alder.

En Aften, ikke længe efter at vi havde faaet Fod paa Danmarks Grund, naaede vi en Landsby. Uden for et lille Hus sad en ældre, graahaaret Mand og legede med et Barn, som stod mellem hans Knæ; den Gamle nikkede saa mildt til den Lille, og denne strakte da Hænderne op imod ham og raabte fornøjet: „Bedstefader! Bedstefader!“ I det samme saae Marie, der ligesom jeg var standset, op paa mig, tog min Haand og sagde:

„Bedstefader!“

Det Ord havde hun ikke hørt før og begreb kun, at det var Barnets kjærlige Tiltale til den Gamle.

„Bedstefader!“ gjentog hun, „ja, det er du! Jeg har ogsaa en Bedstefader!“

Og fra denne Stund af kaldte hun mig bestandig

saaledes, endog efter at det forlængst var gaaet op for hende, hvad Ordet betød.

Da vi paa vor Rejse kom nær til den Egn, hvor De nu befinder Dem, faldt det mig ind, at det var rettest at gjøre en Smule Omvej, for dog en Gang at se en Slægtning af min Moder, som boede her; en Dag før eller senere gjorde jo Intet, vi havde jo ikke Noget at haste efter. Altsaa drejede vi af og droge her hen. En Eftermiddag, sent paa Høsten, stege vi op ad de Bakker, der hæve sig her bag ved, og saae da Søen ligge for os.

Da skulde De have set Marie: hun stirrede først et Øjeblik maalløs frem for sig og løb saa i fuld Fart jublende ned mod Bredden. Strax efter kom hun tilbage og raabte:

„Bedstefader! Her er ligesom hjemme, her maa vi blive! Her er dit Hjem, ikke sandt, vi skal ikke bort igjen?“

Jeg veed neppe, hvad der gjorde mest Virkning paa mig: Barnets store Glæde og bønlig Tale, eller den stille, solbelyste Sø, der ogsaa talte mig til Hjerte. Vist er det, at mit Hjem derovre paa Den i dette Øjeblik forekom mig saa lille og tomt, og jeg veed ikke selv hvorfor, men dets Ensomhed tyktes mig dobbelt stor ved Tanken om, at hun skulde dele den.

„I Guds Navn!“ sagde jeg efter kort Tøven,

„saa find da dit Hjem her!“ Og Marie græd og lo og lo og græd, mens hun løb om, ellevild af Glæde.

Saa skrev jeg op til Ræso; uden Møje løstes jeg fra mine Forpligtelser, fik min Smule Ejendom solgt og lod mig det Hus rejse, De ser. Jeg købte mig Baad og Garn og levede som Tjister, mere for at have en Beskæftigelse, der stemmede med min Vist og mit tidligere Liv, end fordi jeg var tvungen dertil. Dels for ikke at lade Barnet være saa meget ene, dels fordi jeg selv saa gjerne vilde have hende hos mig, lod jeg hende strax fra Begyndelsen af følge med mig paa Søen.

Hun, der fra sine første Aar daglig havde vandret om mellem Mose og Sø, havde aldrig været ude at sejle paa dem, og første Gang hun satte Fod paa et Fartøj, var da hun sammen med mig gik ned ad Floden. De kan da forestille Dem hendes Fryd, da hun traadte i min Baad, og den, halv bange, halv velbehagelige Følelse, hun fornem ved forsigtig at sætte sin lille Fod paa de tynde Brædder, der nu alene skilte hende fra Vandet — Vandet, som hidtil havde ligget for hende, dejligt at se paa som selve Himlen, men utilgængeligt som den. Næsten ærbødigt satte hun sig til rette paa Tofsen agter ude, hvor hun ogsaa siden bestandig havde sin Plads, og saae mig nysgjerrig lægge Aarene ud; da jeg satte dem i Vandet

og Baaden gled frem, vilde hun først næppe tro sine Dine, men vendte Blikket tilbage mod Bredden og hen ad Vandspejlet, for ret at forvise sig om, at vi virkelig kom afsted; saa klappede hun i Hænderne og lo og skreg, sang Smaaastumper af Viser, hun næsten havde glemt, og var sikkert fløjet mig om Halsen, havde hun kun turdet rejse sig. En Stund sad hun tavst og stirrede med opspilede Dine paa Rjøl-vandet, som vi lode bag ved os, og Aaredryppen, der gled hen; men da jeg holdt inde med at ro og Baaden laa stille, maatte hun selv have en Aare i Hænde og ret betragte slikt vidunderligt Redskab, „der kunde trække over Sø som Hest over Land“, sagde hun.

Saa skulde vi hen ad Aften, da Fangsten var endt, tilbage over Søen, og nu lod jeg hende tage Rorpenden fat og viste hende dens Brug. Det var ingen kort Tur hjem den Aften; thi hvert Øjeblik maatte hun dreje Roret og prøve, om Baaden nu ogsaa virkelig denne Gang vilde lyfste og gjøre et Slag til Siden.

End større Glæde troer jeg dog hun følte, da jeg et Par Dage senere, da Lejligheden var efter det, satte Sejl til. Nu maatte jeg jo selv være til Rors og sad da agter ude med Marie paa Skjødets. Først saae hun, vel nysgjerrig, men dog med megen Ro op til Sejlene, der nogle Øjeblikke sloge slapt mod

Maften; men da de fangede Vinden, og vi med jævn Fart glæde fremad, blev hun næsten ustyrlig. Hun vilde bøje sig langt ud over Rælingen og se Planterne skære gennem Vandet, hun maatte læne sig mod Sejlet og føle dets Stramning, og under Alt det raabte hun højt af Glæde og klappede i Hænderne.

„Jeg kan jo flyve!“ sagde hun. „Og det har jeg ønsket saa tit, naar jeg saa Fuglene, især de store Maager, stryge over Vandet. Nu kan vi det ogsaa, og det er samme Vinge, der bærer os Begge frem. — Al nej“, udbroød hun efter et lidet Ophold, „hvorhen jeg vil, kan jeg dog ikke flyve! Langt, langt ned mod Syd naaer jeg ikke. — Men det kan du!“ raabte hun op til en Terne, der fløj over hendes Hoved, „hils Alt der hjemme!“

Hun fulgte med Djnene Fuglen, til den forsvandt i Skykredsen; saa tørrede hun med Bagen af sin Haand en Taare af, der var i Færd med at liste sig frem.

Lidt efter lidt forsvandt hendes Uro og Ivrighed til Søs; hun blev fortrolig med sit ny Liv der ude, alt efter som det ophørte at overvælde hende ved sin Uvænthed, og længe varede det ikke, før hun endog var mig til megen Hjælp, foruden den Glæde, hendes Selskab hver Time skaffede mig.

Men paa samme Tid saa jeg, at Længslen efter

de Steder, hun havde forladt, blev stærkere og stærkere, efterhaanden som Omgivelserne her ophørte at være ny for hende. Men da hun tilsyneladende begyndte at komme til Ro, gik hendes Tanker, mere end nogen Sinde før, tilbage til Hjemmet, og jeg saae med Bæymring, at det var saa langt fra, at hun ret levede sig sammen med det, der omgav hende, at hun tvært imod følte sig som fremmed her. Ogsaa viste det sig snart, at den Følelse af noget Hjemligt, hun havde haft den første Gang hun kom hertil, kun var forbigaaende, næsten øjeblikkelig. Hun var bleven mindet om Hjemmet ved at se det stille Vand her udbredt for sine Fødder, men Dag for Dag saae hun Forstjellen større, og hun længtes bort her fra. Naar jeg nu tænker paa det, da havde det vel været rigtigst, at drage med hende til et Sted, hvor Alt var saa forskjelligt fra det Tilvante, at Intet kunde minde om det, hun havde forladt; hvor hun med eet kunde se sig over for noget helt Nyt, som hun maatte tvinge sig ind i; det var dog maaske lykkedes hende. Men som det var, havde hun i første Øjeblik faaet den Forestilling, at Alt her vilde stemme med Fortiden, og at hun i disse Omgivelser kunde leve paa samme Vis og i samme Tankefreds, som forhen. Og derfor blev hun skuffet; derfor saae hun med ufjærligt Øje paa det, der omgav hende.

Jeg mindes saaledes, at hun en Dag, da vi kom op paa en af Bakkerne histovre, pludselig standse og saae ud over Egnen; da hun havde staaet stille nogle Øjeblikke, vendte hun sig til mig og sagde:

„Det er Mark ved Mark, ikke Andet end Mark! Jeg ser slet ikke Andet!“

„Du kan tælle otte Kirker her fra“, svarede jeg, dem maa du da ogsaa kunne se!“

„Kirker!“ gjentog hun ivrig, „men hjemme var der lange, lange Bakkefjæder, og der var Vandløb og Moser, overvømmede, saa at de vare som store Søer — Her er kun Mark og Kirker!“

„Du har jo Søen lige under dig!“ indvendte jeg.

„Den er saa stille!“ vedblev hun, „saa helt stille og fredelig! Hjemme laa Vandet vel oftest stille mellem Højderne, men tit fik det Fart, naar Floden steg; saa rullede det frem, saa mørkt og vredt, og slog Skum ind mod Land, og mangen Vej blev usarbar og mangen Mark blev en hel Sø. Og der vandrede Hejren om mellem Rørene, og de vilde Svaner drog i store Flokke hen over Vandet og fastede sig ude paa Dybet. Og ved Aften saa kunde man ude fra Søerne høre som tusinde Stemmer af Vandfuglene, naar de gik til Ro, og Natten igjennem lød Rørdrummens underlige Strig. Der var ikke som her, hvor der er saa stille, at man ikke tør

raabe. — Se nu, hvor Vandet der nede er blankt, som var det dødt Glas og ikke Sø!”

Hun havde talt afbrudt, men hurtigt, næsten som i Brede, og idet hun sagde det sidste, tog hun en Sten, som hun med Kraft kastede ud over Søen. Det gav en underlig, dump Lyd i den stille Aften, da den naaede Vandfladen; men da hun saa denne brydes og Ringene dannes om det Sted, hvor Stenen var sunken, gled der som et trodsigt Smil over hendes Ansigt. Saa gik vi, og paa Hjemvejen var hun tavst.

— Strax en af de første Dage, jeg var sammen med hende, havde jeg lagt Mærke til, at hun, inden hun gik til Ro om Aftenen, knælte ned foran Sengen og bad sin Aftenbøn paa det fremmede Sprog, hvorhos hun saa oftest tog en Skuemønt frem, som hun bar i et Baand om Halsen, og kyskede den. Jeg havde med Forsæt ikke talt herom i Begyndelsen, da jeg frygtede for at komme med for meget Nytt paa een Gang; men da vi havde været her en Tid, og da hun talte mit Sprog, saa godt som jeg selv, syntes det mig underligt, daglig at høre hende bede paa et andet Maal, og jeg lærte hende derfor Fadervor; hun nemmede hurtigt, og da jeg havde sagt hende Ordene for nogle Gange, kunde hun gjentage dem uden Fejl. Jeg undrede mig derfor over, fremdeles

at høre hende bede paa sin vante Vis, og spurgte da, om hun ikke længer huskede den Bøn, jeg havde lært hende. Da kom hun hen til mig, lagde sit Hoved i mit Skjød og sagde:

„Bedstefader! Det lyder saa fremmed for mig at bede med andre Ord end dem, Moder har lært mig! Naar jeg taler med dig eller en Anden, da falder det mig let nok at bruge dit Sprog; men til Gud, synes jeg, maa jeg tale, som jeg er vant til.“

Jeg turde Intet indvende herimod, og sit Liv igjennem bad hun hver Aften Bønnen højt paa sit Modersmaal.

Imidlertid spurgte jeg ved en anden Lejlighed, hvad det var for en Skuepenge, hun bar, og hvorfor hun kyskede den. Hun svarede da, at det var et Billede af den hellige Hubertus, og at han alt een Gang havde reddet hendes Liv. Da jeg videre spurgte hende ud, fortalte hun, at hun en Gang, som lille Barn, efter Sædvane havde været ude at tumle sig i Omegnen af Landsbyen paa egen Haand, og da havde strejft saaledes om, at hun tilsidst ikke vidste, hvor hun var. „Thi der“, sagde hun, „var det ikke som her, hvor der er Vej og Sti overalt, og hvor man kan se sit Maal Mile langt borte; der maatte man selv finde et Vadested over Floden, holde sig ved Elletræets Røiste, for at slippe gjennem Gungerne og

høje Rørene til Side med Hænderne, naar man vilde trænge frem i Mosen. — Og det var prægtigt det, saaledes at strejfe om, uden ret at vide, hvor man var!" raabte hun med tindrende Øjne. Hun gik længe, fortsatte hun sin Fortælling, rundt i forskellige Retninger, men hjem kom hun ikke; og da der tilsidst lagde sig en Taage over Engen, saa stærk, at hun ikke kunde se, hvor hun satte sin Fod, lagde hun sig ned og græd sig i Søvn.

Da syntes det hende, som om der gennem Taagen kom en høj Mand vandrende over Søen, og han bredte sin Kappe over hende. Under den laa hun saa, varmt og trygt, til hun vaagnede ved, at hendes Fader stod foran hende. Han, i Forening med nogle hjælpsomme Naboer, havde Natten igjennem ledt i Angst efter hende, og med ringe Haab om at finde hende i Live; thi det var langt hen paa Høsten, og Nætterne gave Frost. Da Moderen kom til, raabte denne, at en velsignet Helgen maatte have taget Barnet under sin Varetægt, og da nu Marie fortalte sin Drøm, sagde hun, at det maatte have været den hellige Hubertus, og spurgte, om han ikke havde haft et Øjeblik i Haanden, hvilket Marie saa ogsaa mente at kunne huske.

Nogen Tid herefter havde Moderen kjøbt den

lille Skuemønt, paa hvilken den hellige Hubertus var afbildet, og hængt Marie den om Halsen.

Jeg var saa bange for, at jeg, ved at sige Noget til denne Fortælling, skulde komme til at udtale Et eller Andet, som hun maatte føle som et Angreb paa det, der var hende dyrest og helligst, og jeg tav derfor stille.

Men længe varede det dog ikke, før jeg fandt en Vejlighed til at komme tilbage til samme Sag; hun hørte mig uden at indvende Noget, og da nogen Tid var gaaet, tog hun Lidsen af sin Hals og gjemte det Hele i en Skuffe. Glemte den havde hun dog ikke; naar hun troede sig ene og ubemærket, tog hun den imellem frem, og trykkede den til sine Læber. — Hun føjede sig i denne Sag, som i alle andre, egentlig kun i det Ydre efter det. Ny, som omgav hende; hendes hele Tankegang vedblev uforandret.

— Som Alle i min Hjemstavn, havde jeg fra Barnsben af været en flittig Kirkegænger, og mange Søndage vare ikke hengaaede, efter at jeg var kommen her til, inden jeg søgte til Kirke. At Marie paa sin Vis var en gudsfrygtig Natur, var jeg strax paa det rene med, og da det tillige var mig om at gjøre, at hun saa snart som muligt maatte se Forskjellen mellem den Gudsdyrkelse, vi øvede, og den, hun havde været vant til, tog jeg ikke i Betænkning at

føre hende med mig, skjøndt jeg jo ikke havde Forvisningen om, at hun allerede kunde forstaa Alt og følge med paa ethvert Punkt.

Hun glædede sig længe forud til Kirkegangen, og det var med næsten straalende Djne, hun traadte ind ad Kirkedøren. Hun saae sig om, og det glade Smil forsvandt lidt efter lidt; men jeg fandt det rimeligt nok, at hun der kunde stemmes til Alvor.

Da Gudstjenesten var forbi og vi Side om Side vandrede hjem, var det mig klart, at der laa hende en hel Del paa Hjertet, som hun længtes efter at faa udtalt, men at hun, mod Sædvane, ikke ret kunde bekvemme sig til at begynde. Jeg vendte mig derfor til hende og spurgte, om hun tilfulde havde forstaaet Prædikenen. Hun rystede paa Hovedet og sagde:

„Jeg kunde slet ikke komme afsted med at høre! Jeg kunde heller ikke ret bede, jeg veed ikke hvorfor. Det var mig, som om jeg sad, ikke i Kirken, men i et andet, simpelt Rum; Alt var saa ringe og smaat, og der var saa koldt, syntes jeg. Jeg vendte mine Djne til Alteret, og den hellige Jomfru var der ikke, og da jeg vilde bede, løftede jeg Blikket opad, men Bræddeløftet laa saa fladt og lavt over mig; og saa tænkte jeg paa, hvor Hvælvingerne vare høje der hjemme, saa høje, at man kunde tro, Guds Engle

svævede under dem. — Og Kirken hjemme var saa lys, og naar Solen kom ind gjennem de brogede Ruder, saa spillede den saa dejlig paa alt Guldets der inde, og man saae de hellige Billeder saa tydelig! Her var der saa mørkt; jeg sad og længtes efter Solen, men da der saa endelig kom et Glimt ind gjennem det lille Vindue ved Prædikestolen, saa havde det ikke Andet at skinne paa end de bare Bæge, og jeg syntes, de saae dobbelt kolde ud ved det!”

„Men Prædikenen!” sagde jeg, „hørte Du da ikke efter den?”

„Al nej!” svarede hun, „det kunde jeg ikke! Jeg var slet ikke højtidelig til Mode der inde. Og de dejlige Sange, jeg ellers hørte! Har I slet ikke dem her? Den gamle Mand sang saa hæst, og det lød saa ensformig!”

Saaledes vedblev hun at udtale sin Skuffelse, og jeg troer, at hun bestandig siden følte det Samme, eller i hvert Tilfælde noget Lignende, hver Gang, hun var i Guds Hus. Det blev hende vel en Bane at søge til Kirke; men sand Opbyggelse hentede hun ikke derved, og ofte maatte jeg med Sorg mindes, hvad hun havde sagt til mig der nede i sit Hjem, at hun ikke ret vilde kunne bede, naar hun ikke mere kom i sin Kirke og havde det store Alterbillede for Øje; det syntes, som om Gud for hende kun var i hin

Kirke, og den var hun nu borte fra; der havde hun, saa at sige, ladet sin Gud tilbage.

— Naar vi vare ude paa Søen, hun og jeg, sad hun altid paa Tøften agter ude; Medesnoeren passede hun vel, men Tanken og Djet vare andesteds henne. Hun saae mere ned end op, ned i den stille, dybe Sø. Ubevægelig og tavst kunde hun sidde og stirre ned i Dybet, ikke fordi hun fandt nogen egentlig Glæde heri, men ligesom uimodstaaelig tvungen dertil. Og et vidunderlig skarpt Blik havde hun: der maatte være saa dybt, at Aaren næppe kunde række Bund, hun kunde dog se Fiskehnglen flokkes om Foden af Rørene, Muslingen aabne sine Skaller og Aalen, der langsomt bugtede sig mellem den tætte Grøde. Men, som jeg alt har sagt, glad blev hun ikke derved, snarere tungsindig og stille.

Saaledes sagde hun en Dag, som vi laa ret ud for Namundingen, idet hun slog sit Dje op paa mig:

„Det er ondt der nede! Søen, der ser saa blid og stille ud, vilde gjerne bryde en Plank i Baaden, om den kunde, og lukke sig over os. Som jeg sad nu, kunde jeg se, hvor sært det lange Søgræs bevægede sig der nede, og det var, som om det greb efter mig!“

„Det er ikke underligt,“ svarede jeg, „Strømmen fra Aalen bærer her ud, den kan nok bevæge Grøden!“

Hertil tav hun, som slog hun sig til Ro med den Forklaring, hun havde faaet, men lidt efter sagde hun:

„Hjemme saa jeg aldrig saa klart og dybt Vand; jeg kan ikke lide, det er saa klart — jeg kan ikke lide Søen her!“

— Med Beboerne trindt om plejede vi ringe Dimgang. Naar man, som jeg, i ældre Alder bryder op fra en Plet, hvortil man er voreset fast, og søger sig et nyt Hjem, er man ikke for ivrig efter at vinde nye Bekjendtskaber, det tilhører Ungdommen; men Marie holdt sig næsten mere fjærn end jeg. Dertil var vel Grunden, dels at ogsaa hun havde været knyttet lige saa fast, om ikke fastere, end jeg, dels at hun bar Sky for at være Gjenstand for Betsuen og Dmtale; og det er jo en Gang saa — og mest endda paa Landet — at den, der blot i et eller andet er forskjellig fra Andre, ej kan undgaa at vække Opmærksomhed, ofte tillige Spot.

Jeg bestemte mig derfor til, efter Maries egen, indstændige Bøn, at læse med hende, i Stedet for at lade hende søge Skolen med de andre Børn. Fra Lille af havde jeg været ret flink til Bogen, og i min Ensomhed havde det været min bedste Glæde at læse de Skrifter, jeg kunde faa til Laans; derfor mente jeg vel, det kunde gaa. Præsten, med hvem jeg

talte om Sagen, raadede mig dertil, og saa begyndte vi vor Ræsoning.

Og hvor megen Glæde havde jeg ikke af de Timer! Jeg fortalte og jeg læste, jeg regnede og skrev, og Dag for Dag kunde jeg se, hvilke Fremstridt hun gjorde. Alt vilde hun vide og Alt skulde jeg kjende, og tit og mangen Gang var jeg i Forlegenhed for Svar paa hendes Spørgsmaal. Men, jeg veed ikke, hvordan det var, ofte fandt hun selv, ved nogle Djebliffes Eftertanke, Svaret, og havde vi da talt en lille Stund om det, stod det hende hel klart.

Den første, lange Vinter gif da jævnt og stille ved saadan Syssel. Vel tog jeg stundom, naar Søen var aaben, paa Fisseri; men den meste Tid sad vi dog inden Dørs. En stor Glæde var det hende, da Isen laa over hele Søen fra Kyst til Kyst; paa sliig Glæde havde hun tidt tumlet sig i Ungarnland, og endog taalelig godt lært sig at løbe paa Skridsko. Det maatte hun da ogsaa prøve her, og daglig foer hun afsted over Isen, saa længe den laa. Time efter Time kunde hun blive der ude, især naar hun under sig havde faaet Dje paa en Fiss; den fulgte hun da, saa længe den var at se, paa dens Flugt, ud og ind i alle dens Bøjninger, og havde hun holdt Skridt med en ret længe, kunde hun tale derom i lang Tid efter.

— Det blev da Foraar igjen, og en Majdag kunde jeg her fra se, at Fregerslev Skov derovre var grøn. I sit Hjem havde Marie aldrig set en Skov, og her kjendte hun den jo kun ved Løvsaldstid og ved Vinter; nu skulde hun se den grøn, lige efter Løvspring.

Vi begave os paa Vej, og forventningsfuld var hun, det kunde kjendes paa den Hurtighed, med hvilken hun vandrede afsted. Saa kom vi snart til vort Maal, og da vi bøjede ind ad den smalle Skovsti, hvor De ikke kunde vandre jævnsides, gik hun foran. Langsomt og lydløst flyttede hun sin Fod, saae mest opad og sagde Intet. Et Stykke inde er der, som De maaske veed, en aaben Plet ved et lille Kjør; der standsede vi og strakte os i Græsset.

Hun var øjensynlig ikke til Sinds at begynde Samtalen, og jeg spurgte derfor, om hun ikke ret var glad her.

„Glad?“ sagde hun, „nej, det kan man ikke blive her. Her er saa stille og svalt ligesom i Kirken — eders Kirke,“ tilføjede hun langsomt. „Men her er lysere, og Truglene synger, og Taget ligger En ikke saa tæt over Hovedet. — Jeg troer alligevel, jeg kunde være glad, naar jeg kun turde løbe og synge her inde!“

„Syng du kun!“ svarede jeg med et Smil,
„hvem skulde formene dig det?“

„Jeg veed ikke hvorfor,“ vedblev hun, „men det kan jeg ikke; jeg synes, jeg maa gaa saa varsomt, at jeg ikke hører mine Skridt her, og skulde jeg synge, kunde det blot være ganske svagt, ikke som jeg sang før — hjemme. Der var Ingen, der kunde høre det, og ikke Tag over som her; der raabte og sang jeg i vilde Skj, naar jeg løb ned ad Skraa-
ningerne!“

En Stund sad hun tabs og saae sig om, og jeg glædede mig alt over, at hun i Ro kunde nyde den dejlige Stilhed og Fred; da strøg der pludselig en svag Luftning hen over Skoven, alle Bladene viftede og det susede som en Hviſten af tusinde Tunger. Hun sprang op med et Sæt, holdt Haanden for Djnene og raabte hulkende:

„Her er saa lyst og dejligt og jeg var lige ved at være glad — men Fader ligger ganske alene der nede!“

Saa gik vi hjem, Haand i Haand, og længe varede det, før Graaden sagtnede og hendes voldsomme Bevægelse satte sig. Talte jeg fiden om at gaa til Skovs, tav hun eller svarede undvigende; et Par Gange brugte hun Ord som: „Jeg er for ond til at være der!“ og „Nej! Der kan jeg bare græde!“

I Sommertiden skulde hun gaa til Præsten og faa hen ad Efteraaret konfirmeres; hun vilde da være henved femten Aar. Megen Betænkelighed og Uengstelse nærede baade hun og jeg den første Gang Konfirmanderne skulde møde hos Præsten; men hver af os havde sin Grund, og Begge søgte vi at skjule det for hinanden. Hun var ængstelig ved at skulle sidde paa Bænk sammen med saa Mange, hvis Sindelag hun ikke kjendte, og spændt paa, hvordan de vel vilde modtage hende, og dertil havde hun en barnlig Undseelse for, i længere Tid at skulle staa for Præstens Dje, ja, endog tale med ham; hidtil havde hun jo kun kjendt ham som Ordets Forkynder i Kirken, og det faldt hende vanskeligt, at tænke sig i Stue med ham som med et andet Menneske.

Jeg var urolig af en anden Grund: Det var et stort Ansvar for Gud og Mennesker, jeg havde taget paa mig ved selv at læse med Barnet, og var jeg mig end intet Fejlsgeb eller Mangel paa Iver bevidst i den Gjerning, saa følte jeg dog nu, mere end nogen Sinde før, hvor svært det er at svare for den Maade, paa hvilken man har ledet et Menneske frem; og jeg syntes, at det paa denne Dag var mig, og ikke hende, der blev kaldt frem at aflægge Regnskab.

Hun stod midt i Stuen, tilskyndende helt rolig, og lagde sidste Haand paa sin Helligdags Paaklæd-

ning, men jeg saa hendes Haand ryste, da hun fæstede en Naal i sin Halsklud, og Forklædebaandet sprang, da hun vilde knytte det, saa voldsomt tog hun paa det.

Længe saa jeg efter hende, da hun gik, saa længe jeg kunde øjne hende; siden gik jeg ind og satte mig, for at vente paa hende. Men da en lille Tid var gaaet, syntes jeg alt, det var grumme længe siden, hun tog bort, og da jeg saa paa Uhrret, kunde jeg næsten ikke troe Andet, end at det maatte være bag efter, og saa gik jeg ud. Jeg vilde gaa hende i Møde, først ikke længer, end til den store Grusgrav ved Bejen, men da jeg stod der, faldt det mig ind, at tog jeg kun et Par Skridt op ad Bakkens, kunde jeg se helt ned til den yderste Gaard, og saa gik jeg op ad Bakkens.

Der sad jeg da længe, og uroligere i Sindet blev jeg for hvert Øjeblik. Omfider saa jeg hende komme, men hun gik ikke alene. Alt som hun kom nærmere, saa jeg, at det var Sognefogdens Søn, en ganske ung Karl, hvem hun næppe tidligere havde kjendt, der gik ved Siden af hende. Da hun fik Dje paa mig, bød hun sin ledsager Farvel, rakte ham Haanden og løb saa imod mig med alle Tegn paa den største Glæde.

„Du har jo grædt!“ var det første, jeg sagde, da jeg ret fik set paa hende.

„Ja, det var før, for lidt siden,“ sagde hun. Jeg blev ilde til Mode.

„Var det hos Præsten?“ fik jeg spurgt. „Gif der Noget galt?“

„Nej!“ svarede hun frimodig, „ikke det mindste!“ Men saa tav hun igjen.

„Hvad spurgte han dig om?“

„Først vilde han vide, hvad jeg havde lært i det Hele, og saa maatte jeg fortælle om Soderne i Ægypten!“ svarede hun.

„Huskede du saa alle Vandepagerne?“ frittede jeg.

„Ja, dem alle sammen! Og da jeg var færdig, sagde Præsten, at jeg var vel lært.“

„Men hvad, i Himlens Navn, har der da været i Bejen?“ spurgte jeg forundret.

„Jo, da vi skulde gaa,“ sagde hun hvissende, og hendes Ansigt blev mørkt, „saa gif de andre Piger to og to, men jeg gif alene — og saa pegede de paa mig og lo!“ raabte hun og knyttede Hænderne.

„Og saa græd du?“ spurgte jeg.

„Nej!“ svarede hun og rejste Hovedet, „ikke strax! Jeg vendte mig hen til dem og saae paa dem, og havde jeg kunnet gjøre noget Ondt — jeg havde gjort det paa Stedet!“

„Men det var jo sthygt!“ indvendte jeg.

„Men nu er jeg heller ikke vred længer!“ sagde hun, „jeg er glad! Thi Sognefogdens Anders kom i det samme saa venlig hen til mig, og spurgte, hvad der var i Vejen. Og saa var det, jeg græd. Men han sagde, at det vel var, fordi jeg gik alene, og derfor vilde han nu følge mig. — Og det var kjønt af ham, ikke sandt Bedstefader!“

„Seg veed ikke, hvad jeg svarede, thi hendes Tale havde givet mig en Del at tænke paa. Hun var saare skøn at se til, og i Aand og Legeme flere Aar forud for sin Alder; det var da ej saa urimeligt, om en Mand kunde fæste sine Dine paa hende, om hun end, efter sine Aar, næppe var mere end et Barn. Seg mente, at der kun vilde fordres Lidet for at vinde hende, og med Grund frygtede jeg for, at hun skulde hengive sig til den Første, der kom paa hendes Vej.

Der var jo imidlertid Intet at gjøre for det første; jeg sagde Intet og lod Alt gaa, som det kunde.

Havde hun været hos Præsten, traf han hende ofte, og de fulgtes da ad, til hen imod mit Hjem; der bød han Farvel, og aldrig gjorde han, saa vidt mig bekjendt, noget Skridt for ellers at se hende.

Hun talte ikke om ham, lige saa lidt som om

sin Beredelse til Konfirmationen. Dog sagde hun en Dag, stødvís, som om det kostede hende Anstrængelse at faa Ordene frem:

„Præsten sagde i Gaar, at hele Jorden var saa plettet af Synd, at al den Skjønhed, den havde haft fra først af, var halvt udvasket!“

„Ja,“ svarede jeg, „det kan man vel sige, naar man, hvor saa end Djet vendes hen, ser Synden herse, som den gjør!“

„Da veed jeg dog,“ tog hun ibrig til Orde, at jeg har set det i Verden, som der ikke var Ende ved! Jeg har ikke set Synden hvile over mit Hjem der nede! — Og Alt, Alt skal forgaa paa den yderste Dag!“ raabte hun sørgmodig.

„Men der staaer skrevet, at der skal komme en ny Himmel og en ny Jord,“ sagde jeg.

„Al hvem kan se saa langt frem!“ indvendte hun. „Dg skjønnere end det alt er, paa sine Steder, bliver det dog aldrig!“

„For Gud er Intet umuligt!“ var det Eneste, jeg vidste at sige, og mere talte vi ikke herom, hverken den Gang eller senere.

— Sommeren gik hen og det led mod Efteraar; Marie blev konfirmeret. Klart og tydelig redede hun for sig i Kirken, men at hun egentlig var greben af den højtidelige Stund, troer jeg ikke, saa vist som

hun heller ikke havde fandt sand Opbyggelse, men kun Belæring ved Præstens Undervisning.

Jeg veed ogsaa kun een Gang, at hun kom hjem der fra med bevæget Sind. Det var en af de sidste Gange, hun var der, at Præsten havde ført alle Konfirmanderne op i sin Storstue og der ladet dem synge en Psalme til et lille Orgel, han samme Dag havde faaet. Marie, der havde en klar, kraftig Røst og ellers plejede at synge for, kunde den Dag, fortalte hun selv, ikke faa en Lyd frem, saa overvældet blev hun af de skønne Toner, hvilke hun aldrig forhen havde hørt. „Det var, som hørte jeg de hellige Engle selv!“ sagde hun, „og saa længe den dejlige Musik varede, følte jeg mig saa nær ved Himlen, at jeg syntes, jeg maatte kunne række der op strax; men da saa Alt forstummede, saa følte jeg mig saa meget ene og saa langt borte fra Himlen!“

Tit og ofte vandrede vi siden i Mørkningen op til Præstegaarden og stode stille uden for, naar der blev spillet. Jeg havde godt af den skønne Musik længe efter; men Marie kunde kun glædes ved den, naar hun hørte den.

„Saa længe den varer,“ sagde hun, „glemmer jeg Alt, det er bestemt, som om Tonerne tænkte for mig; men høre de først op, gaa de mig strax af Minde, hvor gjerne jeg end vil holde paa dem. Man

hører saa mangen anden Lyd, og den, man just hører, bringer al anden i Forglemmelse."

— Anders saae hun næsten ikke mere, og talte om ham havde hun, som jeg allerede har sagt Dem, kun saa sjældnen gjort; men det var dog med Engstelse for hendes Skyld, jeg hørte Bysnaffen melde, at han havde fattet Elskov til en anden Pige, og at Intet uden Forældrenes Samtykke manglede. Jeg talte imidlertid ikke herom til Marie; jeg mente, det var tids nok, naar Alt virkelig var afgjort.

Men en Dag fortalte man mig, at nu var den Sag ordnet, næste Aften skulde Saordet holdes. Der var da intet Andet at gjøre, end sige det til hende, og paa Hjemvejen gif jeg og grundede paa, hvorledes jeg bedst skulde stille mig herved. Jeg var tæt ved Huset, da jeg saae hende aabne Døren og løbe mig i Møde med smilende Ansigt. „Ak!“ tænkte jeg, „den Glæde vil maaske hastig faa Ende!“

„Jeg har været til Bys, Bedstefader!“ raabte hun. „Og Nytt bringer jeg med, godt Nytt! Gjæt en Gang!“

Inden jeg fik Tungen paa Gled, for at sige, at ogsaa jeg havde en Nyhed inde, vedblev hun:

„Tænk, Anders har faaet Ja af Karens Forældre! Det har de gaaet og ventet paa saa længe. Jeg er saa glad, thi nu er Alt godt!“

Jeg stod som lynslagen af Forundring, og det maa vel have været at kjende paa mig, thi hun sagde i det samme:

„Glød dig dog, Bedstefader! Er du rigtig glad, kan du ikke staa stille i Tavshed; du maa gjøre mere end blot undre dig!“

„Naar jeg undrer mig,“ gjensvarede jeg, „saa er det ikke over det, du fortæller mig, det vidste jeg i Forvejen; men det er over dig og din Glæde.“

„Dg jeg skulde ikke glædes!“ raabte hun. „Jeg skulde saa helt glemme hans Godhed imod mig — Sy, om jeg gjorde det!“

„Men havde du da ikke selv sat din Su til ham!“ foer det mig ud af Munden.

„Jeg! Til ham!“ raabte hun forbauset. „Aldrig i Ewighed! Jeg tænker paa ham med Taknemmelighed, men hvordan skulde jeg bære Kjærlighed til ham! Han staaer jo ikke højt over mig, jeg vilde jo føle mig jævnbyrdig med ham, tale med ham paa samme Maade og se paa ham med samme Bine, som var det ethvert andet Menneske. Naar jeg skulde fatte Kjærlighed til En, da maatte jeg jo føle, at han stod hævet saa højt, at jeg ikke kunde række der op; jeg maatte kunne klynge mig til ham med fast Tro paa, at han kunde løfte mig igjennem, naar Vejen

glippede. Han maatte være saa høj og stor, og Lyde maatte der ikke hæfte ved ham!"

Hun havde talt sig varm, og da nu jeg, underlig til Mode ved hendes Ord, sagde, at hun maatte huske, at intet Menneske var uden Lyde, bøjede hun forlegen sit Hoved og svarede:

„Å! ja! Du har maaske Ret!"

Og derpaa gik hun bort.

Hendes Tale gav mig Meget at tænke paa; men længe varede det ikke, inden mine Tanker bleve tvungne i en anden Retning, som jeg nu maa fortælle.

Jeg veed ikke, om jeg alt har sagt Dem, at Marie ofte roede ud paa Søen uden mig. Den Tillokkelse, det for hende havde, at sidde ganske stille og se ned i det klare, dybe Vand, gav hun efter for saa tit hun kunde. Kraftig bygget var hun, og Øvelsen havde styrket hendes Arme, det faldt hende derfor let at tumle Baaden.

En Eftermiddag, sidst i September, var hun saaledes taget ene afsted; jeg sad hjemme og flettede paa en Aleruse. Af og til rejste jeg mig og saae ud efter hende, ikke fordi jeg nærede nogen Frygt, men saa fast var hun voxet mig til Hjerte, at jeg følte Savn, naar jeg blot et Par Timer maatte være uden hende; men kunde jeg blot se hende, om end langt

borte, syntes jeg, at vi dog ikke vare skilte, og saa gled Arbejdet igjen let fra Haanden.

Det var lige før Solnedgang at jeg, efter at have endt mit Arbejde, stod op og spejdede efter Baaden; den laa paa den anden Side af Søen. Pludselig saa jeg hende, der hidtil havde siddet ubevægelig, med eet springe op, og der lød da i det samme over Vandet et Raab, saa angst og saa skærende, som jeg aldrig havde hørt det før; det var som en Sjæl, der i Fortvivlelse samlede hele sin Kraft i et eneste sidste Skrig.

At se En, man har kjær, stedt i Baande, er altid smerteligt, men at se det, uden at vide hvorfor, og selv staa hjælpeløs, det er haardest. Jeg stirrede, saa mine Dine næsten blindedes; da saa jeg hende til min Trøst lægge Armerne ud og ro til, ro, som jeg aldrig har set Noget gjøre det. Baaden saa ud til at flyve frem, Armerne huggede voldsomt i den blanke Glade, saa der stod en hel Bølgegang efter dem; saadan kunde kun en til Døden Engstet ro.

Da hun var kommen midtvejs mellem de to Ryster, rejste der sig, som saa ofte ved Solnedgang, en svag Lufthning; ovre fra det Land, under hvilket hun nu havde ligget, strøg den over Vandet, idet den løftede en lav Bølgekam foran sig, der rykkede længer og længer frem over Søen. Men Baaden naaede

den ikke. Den stødte mod Stendæmningen, før Vandbræmmen slog mod Rørene, som den satte i Vølgegang, da den gled ind imellem dem.

Jeg var ilet ned til Bredden og stod der, da Baaden lagde til. Med et vildt, ængstet Udtryk i sit Ansigt og ligbleg, skjøndt store Sveddraaber perlede paa hendes Pande, sthyrte hun i Vand, kastede sig imod mig og klyngede sig fast, som om hun frygtede, at Rogen skulde rive hende bort.

„Tal dog Marie! Hvad er der sket?“ raabte jeg.

Kun med en Hullen, voldsom og frampagtig, som jeg aldrig før havde kjendt den, kunde hun svare mig; jeg søgte at faa hende til at rejse sig og søge Hus, men da jeg vilde føre hende frem, sank hun afmægtig tilbage i mine Arme. Saa bar jeg hende ind, lagde hende paa Sengen og anvendte de Midler, som jeg mente atter kunde bringe hende til sig selv.

Længe varede da ej heller Afmagten, men idet hun igjen slog Øjnene op, saa hun sig forvirret omkring, og en heftig Skjælven rystede hendes hele Legeme; da hun saa fik Øje paa mig, greb hun min Haand, trykkede den svagt og syntes da mere rolig. Af og til rejste hun Hovedet, som for at tale, men hver Gang Ordene syntes at ligge hende paa Læben, lænede hun sig tabs tilbage. Kun enkelte Ord og afbrudte Sætninger, som endda næppe vare hørlige,

fik hun frem, ellers laa hun stille hen, hele den første Nat og mange Døgn siden. En voldsom Feber havde grebet hende. Lægen fra Byen kom flere Gange, og da nogle Uger vare gaaede, sagde han, at nu var Sygdommen stridt: men Marie var derfor ikke bedre, om end Pulsen slog som den skulde.

Oven Senge kom hun vel, men ondt skulde de fleste, som havde set hende før, nu haft ved at kjende hende. Bleg gik hun om med langsom, kraftløs Gang, saae mere ned end op og talte kun nødig, selv naar hun blev spurgt; den ringeste Ryd og Synet af enhver Ubethdelighed kunde, naar det blot kom uventet, bringe hende til at fare sammen i Angst.

De vil kunne forstaa, hvad jeg led ved Alt dette; daglig at se hende svag og nedbøjet, saa forskjellig fra, hvad hun havde været, og tilmed være helt ubidende om, hvorfor. Thi af de enkelte Ord, som hun i den første Tid fremkom med, kunde jeg Intet forstaa, og hun viste tydelig nok en saa stor Sky for at udtale sig, at jeg ikke turde trænge ind paa hende.

Hvad jeg nu fortæller Dem, er saaledes ikke en Forklaring, som hun gav mig i Sammenhæng; men kun stykkevis, med lange Mellemrum og efter lange Tider, fik jeg saa Meget ud, at jeg kunde forstaa, hvad det var, der var hændet med hende.

Hun havde hin Eftermiddag roet rundt fra Sted

til Sted, indtil hun endelig slog sig til No hinsides Søen; „der var Vandet saa stille og Sivene saa høje.“ Saa havde hun efter sin vante Skif støttet Armene til Rælingen og stirret ned. Vel var der klart her og stille var Fladen ogsaa, men der var, som jeg alt vidste, faare dybt paa det Sted, saa at det saae helt mørkt ud, naar man vendte Blikket der ned. Alligevel faldt hun paa den Tanke, at hun dog maatte kunne se til Bunds, naar hun ret anstrængte sig, eller rettere, at hun vilde; netop fordi hun i Grunden følte, at det var en Umulighed, vilde hun tiltvinge sig Synet af det, der var undraget hendes Øje, og hun blev ved at stirre ned, spændt og ophidset.

Men da var det med eet, som om hun saae den blanke Flade aabne sig, hun følte ikke længer Baaden under sine Fødder, og det var hende, som blev hun tvungen ned i det stille, dybe Vand. Ikke en Eyd kunde hun faa over sine Læber, hun greb med Armene for sig i Luften, men hun havde Intet, slet Intet at holde sig til; ej heller, forklarede hun, kunde hun vende sin Tanke til Noget, hvorved hun kunde holdes oppe, hendes hele Sjæl og Legeme var som lammet, og Alt syntes paa samme Tid at synke omkring hende.

Da fik med eet hendes hele Fortvivlelse Luft, og hun udstødte det Angstens Skrig, som jeg hørte og som jeg aldrig glemmer, og i samme Stund følte hun

Baaden under sig. Som jaget af onde Aander roede hun over Søen, hvert Øjeblik, syntes hun, kunde Gudsfaestet glippe igjen.

Hvad der fulgte herpaa, veed De.

Den Vinter, som nu kom, var lang for os Begge, men, alt som Tiden gik, syntes Marie dog at tage sig lidt op igjen, og saa længe Søen var tillagt, syntes hun næsten helt den Gamle; Farven vendte tilbage i hendes Kinder, hun kunde tale som før, ja, vovede sig endog, uden Spor af Frygt, ud paa Isen, hvor hun drev sin forrige Idræt paa Skridsko.

„Nu er der jo forsvaerligt Puffe over Vandet!“ sagde hun.

Men hen paa Foraaret, da mit Arbejde ret begyndte, lagde der sig som en Skygge over hende. Ene at gaa ud paa Søen som tidligere, kunde der naturligvis ej være Tale om for hende, men selv med mig tog hun ikke afsted; nedslaaet fulgte hun mig til Baaden, og talte jeg til hende om at følge med, ryttede hun kun paa Hovedet og gik bedrøvet bort. Nu var det hende, der sad uden for Huset og ventede paa mig.

En Eftermiddag havde hun som sædvanlig budt mig Farvel ved Stendæmningen, og sad allerede her paa Skranten med sit Arbejde. Jeg havde Noget at ordne, før jeg tog ud, og blev derfor liggende en

Stund endnu. Da saa jeg hende til min Forundring hurtig rejse sig, komme hen imod mig og stige i Baaden.

„I Dag troer jeg nok, jeg tør!“ sagde hun som Svar paa mit spørgende Blik. „I Dag er Alt saa lyst og skjønt, at Intet kan være ondt! Og da jeg sad inde paa Land og hørte Vandet slaa mellem Rørene, da lod dets Hvijsen saa mild og venlig, som om det vilde gjøre Alt godt igjen.“

Saa roede vi da ud, og Alt gik som i gamle Dage, kun lagde jeg Mærke til, at Marie saa mere ind til Land end ned.

Hen ad Aften lagde der sig, som saa tit ved Foraarstid, en stærk, kold Taage over Søen; den blev tættere og tættere, og snart kunde man næppe se fra den ene Ende af Baaden til den anden. Har De været ude i slikt Vejr, veed De ogsaa, at der er noget Sært ved det; Taagen ligger saa tungt paa Vandet, at det er lige som det bar en stor Vægt, og enhver Lyd kommer En saa dæmpet for Øre, at den klinger helt fremmed.

„Hvad var det?“ spurgte Marie, da en svag Plasken lod sig høre.

„Det er ikke godt at sige“, svarede jeg; „det kan være en Gjedde, der slaaer, eller en Vildand, der brøder gennem Rørene.“

Gaa Djeblikke efter fólte jeg en Lustning stryge over Søen; Taagen lettede langsomt. Marie greb mig i Armen, pegede frem og hviskede:

„Se, der ude!“

Der, hvor hun viste hen, hævede der sig, ikke mere end et Bøsfeskud fra os, frem af den næsten spredte Taage en Baad, og i den stod en høj, mandlig Skikkelse.

I det samme fik ogsaa han Dje paa os, vendte sig hastig om og raabte:

„Baad, halloj!“

hvorefter han satte sig og roede hen imod os.

Alt som han kom nærmere, saae jeg, at det var en stærkt bygget, solbrændt Karl, klædt i Somandsdragt, men finere og af et andet Snit end sædvanlig; han kunde vel være henved fem og tyve Aar.

Da han kom paa Siden af os, lettede han sin Straahat og sagde:

„Ej, ej! Jeg troer at ligge alene paa Søen, og saa er der ikke alene en anden Mand, men oven i Kjøbet en smuk Pige her ude. God Aften og vel mødt. Hvor er I fra, Fisser?“

Jeg svarede ham paa hans Spørgsmaal, og han vedblev da:

„Og jeg kommer fra hinsides Søen. Min Fader er Præst derovre i Solberg. Da jeg sidst var

hjemme, kjendte jeg hver Baad og hver Fisser her; men det er nu snart en halv Snæs Aar siden, og I er kommen her til efter den Tid. Jeg har imens været paa de lange Rejser, og laa just, da jeg i Taagen var kommen her hen, og tænkte paa, hvor gjerne jeg nu gad møde en Baad og faa vexlet et Par Ord, som i gamle Dage. Da fik jeg Dje paa Ser, og jeg blev saa glad, at jeg syntes jeg maatte praje Ser, som var I en gammel Bekjendt. — Men du fryser jo min Pige!" sagde han pludselig til Marie, der trykkede sig op til mig og ufravendt betragtede den Fremmede. „Taagen har ikke taget lempelig paa dig; du maa have min Stortrøje om dig!"

Med disse Ord traf han den af, rejste sig op og vilde brede den over hende. Hun gjorde en afværgende Bevægelse, men han vedblev:

„Jo, vist saa! Du trænger mere til den end jeg!" Og hermed lettede han hende varlig og svøbte den tykke Vams om hende.

„Se saa!" sagde han fornøjet. „Nu faaer du snart den Farve i Kinderne igjen, som Taagen har taget! — Men jeg maa nok bort. Om et Par Dage henter jeg min Trøje hos Ser, om jeg maa. Farvel, og tak for godt Møde og Selskab!"

I en Hast fik han gjort klart og roede bort med sikre, øvede Tag, saa at snart baade han

og Baaden forsvandt for Øjet i det frembrydende Mørke.

Jeg lagde Aarerne ud, for at komme hjem, og vilde just til at trække paa dem, da Marie, der sad ubevægelig med Hovedet højet for over, pludselig, uden dog at forandre Stilling, lagde sin ene Haand paa min, som for at holde den tilbage.

Jeg blev da rolig siddende.

Hendes Haand blev ved at hvile paa min, og jeg følte, hvor varm den var, og fastere og fastere laa den. Hun stirrede frem efter, uden at se Noget, thi hele hendes Sjæl var i dette Øjeblik optagen af at lytte efter Aareslagene fra den fremmede Baad. Jeg kunde se paa hendes Ansigt, baade hvor det glædede hende at følge dem, og tillige, hvor megen Anstrængelse det kostede, alt som de mere og mere døde hen. Længe efter at Lyden helt havde tabt sig for mit Øre, kunde jeg se, at den naaede hende — Men jeg lyttede jo heller ikke som hun!

Endelig vendte hun sig imod mig, trykkede min Haand og tog sin bort; saa roede vi hjem i den stille Aften.

— Hun var mere tavs næste Dag, end hun plejede; men dette tilskrev jeg mere Udflugten paa Søen efter en lang Tids Borteværen end Mødet med den Fremmede.

At dette dog næppe var saa, blev mig imidlertid klart, da jeg ved Middagstid traadte ind i Stuen, uden at hun mærkede mit Komme. Hun stod ved Sengen, med Ryggen imod mig og glattede med varsom Haand Trøjen, som hun den foregaaende Aften var bleven svøbt i, og som hun havde bredt ud foran sig.

Da hun hørte mine Skridt, vendte hun sig hastig om, blev rød og vilde først gaaet forbi mig, uden at sige Noget. Men hun standsede dog, traadte hen til mig og sagde:

„Hvor han dog var stor, Bedstefader! Jeg følte mig saa lille som aldrig før, da han bøjede sig over mig! Og saa varm jeg blev i hans Bams!“

Pludselig tindrede hendes Øjne, hun holdt sig med Haanden for Panden, og greb mig saa i Armen, idet hun raabte:

„Han kom i Taagen og bredte sin Kappe over mig — det var ligesom den hellige Hubertus, den Gang, da jeg laa Matten over ved Søbredde!“

„Hvor falder du paa de sære Tanker!“ spurgte jeg. „Nu, da du er kommen til Skjels Alar og Alder, mente jeg, du var for fornuftig til at tro Andet om den Sag, end at du havde drømt. De hellige Mænd, du taler om, have været Menneſker, som du og jeg, hvor fromme de end have været!“

„Men, Bedstefader,“ afbrød hun mig helt indtrængende, „der kan dog gives dem, der ere alt forstore, til at være blotte Mennesker! For hvem man uvilkaarlig maa bøje sig og vende Blikket op, naar man ser til dem!“

Jeg saae forundret paa hende, og saae skyndte hun sig bort.

Efter Middag var hun ene hjemme, da jeg havde Noget at bejerge en Mils Vej sønder paa, hvor jeg blev opholdt, saa at jeg først kom hjem, da det alt begyndte at mørknes.

Engen kom mig i Møde, det plejede hun dog altid. Jeg gik ind i Huset; der var hun heller ikke. Da faldt mit Blik ned mod Søen, og jeg saae, at Baaden var borte; nu vidste jeg ogsaa, hvor hun var.

Jeg løb som affindig langs Bredden og raabte hendes Navn, jeg prøvede paa at bede, men kunde ikke, og anstrængte mig til det yderste for at opfange enhver Lyd.

Paa den Side, hvor jeg gik, er Bredden saa flad, at man ikke kan se ud over Rørene; jeg vendte derfor tilbage, hvorfra jeg var kommen.

Da jeg igjen stod her, neden for Huset, saae jeg Baaden ligge paa sin vante Plads og Marie i Færd med at gjøre den fast. Jeg foer imod hende med et Glædesraab, sluttede hende i mine Arme og knugede

og klappede hende, saa det gjorde ondt. Men hun skjulte sit Hoved og syntes sky og skamfuld.

„Hvor har du været?“ spurgte jeg.

„Paa Søen!“ var det eneste, hun svarede.

„Men hvad vilde du nu igjen der?“ vedblev jeg i en bebrejdende Tone.

Først var det, som om hun enten Intet vilde eller Intet kunde sige hertil, men da et Øjeblik var gaaet, tog hun mig om Halsen og sagde heftig:

„Skjænd kun paa mig, jeg har fortjent det! Sig, at jeg er en taabelig Pige — men jeg maatte der ud! Der, hvor vi i Gaar mødte ham, jeg kunde ikke lade det være! Jeg maatte ligge der, og med luffede Djne lytte efter, om ikke en Aareplasken lod sig høre; jeg syntes i hvert Fald, at Stedet maatte gjenkalde mig i Gaar, klarere end jeg selv kunde gjøre det i mine Tanter, og at jeg maatte se ham knejse i sin Baad, naar jeg først var der. — Jeg mødte Ungen, men jeg drømte saa dejlig om i Gaar, og da jeg nu roede tilbage, fortalte jeg mig selv, at han igjen havde svøbt sin Trøje om mig, og da følte jeg mig saa varm, som om jeg virkelig sad i den.“

„Men Bandet!“ sagde jeg — „Du maa ikke tage alene ud!“

„Bandet!“ udbrød hun; „det har jeg ikke skjænket en Tanke.“

— Naar som helst hun troede, uset af mig, at kunne spejde efter, om Ingen kom over Søen, gjorde hun det den Dag og den næste. Men først tredje Dagen efter opfyldtes hendes Ønske; en Baad støvnede her over fra den anden Side.

Strax da hun fik Øje paa den, kom hun som i Feber, ingensteds havde hun Ro paa sig, men rastløs foer hun fra det ene til det andet, uden bestemt Hensigt. Hun tog Blomster, som hun samme Morgen havde plukket, ud af Glasset og satte dem atter i; snart hængte hun hans Trøje paa Knagen bag Døren, snart bredte hun den over en Stolerhyg, og under Alt dette fastede hun idelig Blikket ud ad Vinduet.

Ege da Baaden gled mod Land, sprang hun op, aabnede med Hast Døren og var alt i Færd med at løbe ned ad Skrånten; da befinde hun sig, vendte om og gik med nedslagne Øjne ind i Stuen, hvor hun stille satte sig i den inderste Krog.

Seg gik den Fremmede i Møde, bød ham Velkommen og førte ham ind.

Seg havde ventet, at Marie, der sjælden formaaede at lægge Skjul paa sine Følelser, vilde fløjet ham i Møde og lagt den stærkeste Glæde for Dagen, men hun rejste sig rolig, rakte ham ærbødig sin Haand og sagde med dæmpet Røst:

„Tak for sidst!“

„Tal dog aldrig om det!“ afbrød han hende; „slig ubetydelig Tjeneste er altid til større Glæde for den, der kan vise den, end for den, der modtager den. Men nu kommer jeg jo rigtignok for at kræve min Gjendom tilbage.“

„Ja — De skal vel have Trøjen?“ spurgte hun nølende.

„Nej, ikke hvis De har Brug for den!“ sagde han leende.

„Nej, nej!“ udbød hun ivrig og skamsfuld, og i det samme hentede hun Trøjen frem og rakte ham den.

„Hillemænd! Hvor den er bleven fin!“ sagde han.

„Jeg har ogsaa børstet og glattet den, saa godt jeg kunde!“ svarede hun glad.

Han saae opmærksomt paa hende, og sagde hende en venlig Tak.

Vi satte os ned og nød en Vid Brød og en Kop Kaffe. Imens fortalte jeg ham, hvorfra jeg var og hvordan Marie var kommen hertil; til Gjengjæld fik vi ogsaa mere at vide om ham. Han hed Povl Stilling og var allerede Styrmand paa et større Fartøj; kun ganske kort vilde han blive i Besøg hos sin Fader, saa maatte han igjen bort.

„Hvor det maa være stolt at styre et saadant stort Skib!“ sagde Marie. „At have saa Meget under sig at raade for! Hvem der kunde se Sligt!“

„Tag ind til Aarhus i næste Maaned, naar „Bjarke“ er sejlsklar, saa skal De se et Skib!“ sagde Povl; „om De vil, kan De jo sejle med ud paa det aabne Hav!“ tilføjede han spøgende.

„Af nej!“ svarede hun, „det turde jeg ikke, skjøndt jeg troer, jeg maatte føle mig tryk, naar De var Styrmand!“

Hertil svarede han Intet.

Senere hen fortalte han mest om sine Rejser og hvad han paa dem havde set af fremmede Lande; Marie havde sat sig paa en lav Stol og saae ufravendt op paa ham, ret som hun paa Forhaand vilde læse af hans Ansigt, hvad der nu kom.

Og godt fortalte han, det er vist, man syntes selv at se, hvad han skildrede, og at være der sammen med ham.

Først efter at være bleven i flere Timer tog han bort, og lovede paa vor Opfordring, snart at komme igjen; vi fulgte ham begge til hans Baad, toge Afsked og gik tilbage til Huset.

Just som vi vilde gaae ind, standsede hun, saae op og ned ad Døren og sagde:

„Hvor det er underligt at tænke sig, at han kan gaa gjennem saa lav en Dør, uden at bøje sit Hoved!“

„Døren er slet ikke lav!“ indvendte jeg.

„Men Ingen vilde dog tro, at han kunde gjøre det, naar man ikke selv saae det!“ svarede hun. — „Enhver Dør maa egenlig være ham for lav, synes jeg!“

Dermed gif hun bort, og jeg saae hende først ved Nadverbordet.

— Et Par Dage efter, da jeg en Morgen traadte ind i Stuen, saae jeg hende staaende stille foran et lille Spejl, og saa optagen var hun af at betragte sig selv, at hun ikke mærkede mig. So længere hun saae, desto tilfredsere blev hendes Udtryk, og tilsidst vendte hun sig næsten smilende om. Først foer hun sammen ved at se, at jeg havde været Vidne til hendes Færd, men i en Hast rystede hun denne Følelse af sig og sagde ivrig:

„Bedstefader! Er jeg ikke smuk?“ Før jeg fik svaret paa dette vanskelige Spørgsmaal, vedblev hun:

„So, jeg veed det! Det sagde han den første Gang, og jeg kan selv se det i Spejlet. — Men god er jeg ikke!“ raabte hun heftig, „i hvert Fald ikke god nok til ham! — Men det er rigtignok Ingen!“ lagde hun tankesuld til.

Slusen var nu draget til Side for den stærke Strøm, det saae jeg grant; det gjaldt kun om, at den maatte blive ført i rette Veje, og at den ikke, overladt til sig selv, skulde bryde sin Vej selv, uanset og ujet.

Det Sidste kunde jeg imidlertid ikke ret tænke mig; thi Pøbels Besøg bleve hyppigere og hyppigere, og jeg mente ogsaa at have mærket, at hans Dine med Velbehag hvilede paa Marie. Venlig, om ikke just kjærlig, var han imod hende, næsten som en ældre Broder; hvor han kunde, gif han hende til Haande og var i Bæsen helt uden Tvang over for hende.

Der var gaaet nogle Uger siden vort første Møde paa Søen, da han en Aftenstund kom roende her over. Jeg sad under Pilen der, ved mit Arbejde, og havde fuldt op at gjøre; jeg bød ham derfor kun Velkommen og tog saa fat igjen, uden at lade mig forstyrre, da han allerede var mig som en gammel Bekjendt, og jeg tænkte, at han ikke vilde vide mig Utaf, fordi jeg ikke altid sad hos, naar han talte med Marie.

Efter at have vexlet et Par Ord med mig, gif han da ogsaa ind, for at opsoge hende.

Kun en lille Tid var gaaet, efter at han havde forladt mig, da hørte jeg Dørklinken blive lettet paa den anden Side Huset, og Tvendes Skridt naaede mit Dre; i det samme gif Marie saa meget frem, at jeg kunde se hende foran Gavlen, men pludselig standsede hun, efter nogle Ord fra ham, som jeg ikke hørte.

Saa skjon havde jeg aldrig set hende før, som hun stod der, belyst af Dagens sidste Solstraaler!

Nu talte han. Begyndelsen kunde jeg ikke høre, jeg saa kun, at hun vendte Blikket mod Jorden og støttede sig til Væggen, saa heftig skjælvede hun. Men, alt som han talte, blev hans Røst stærkere, og jeg hørte ham tydelig sige:

„Første Gang, jeg var her, Marie, sagde du, at med mig som Sthyrmand turde du sejle trygt — Gud velsigne dig for det! Men gjentag det nu! Sig, at jeg maa føre dig gennem Livet, at du med Tillid vil støtte dig til mig, og, Gud er mit Vidne, Ingen skal være dig saa god som jeg!“

Seg saa ham jo ikke, jeg kunde jo ikke læse Skriften i hans smukke, gode Djne, men jeg begjærede det heller ikke: den Klang i Stemmen og den Snderlighed, med hvilken hvert Ord blev fremført, kunde ikke skuffe.

Hun var nu ogsaa forsvunden for mit Syn; da han tav, var hun ileet ham i Møde — jeg troer, hun laa for hans Fodder.

Hvem havde Hjerte til at forstyrre dem nu, og hvad kunde jeg sige dem? Jeg blev siddende. Lidt efter hørte jeg hende sige Noget, men han afbrød hende:

„Nej, ikke nu! I denne Stund kan jeg ikke

tale med Andre, jeg maa være hos dig, eller ene med mig selv! — Men bort maa jeg alligevel, jeg føler, at jeg heller ikke har Ord for dig, min egen lille Marie! Jeg maa hjem, men langsomt vil det gaa i Dag, thi jeg fører hele min bedste Livshjætte med mig og det er en vægtig Last! Farvel, min dejlige, lille Brud! I Morgen flyver jeg her over, saa Søen skal fornemme, hvordan det er, naar den maa bære din Hjertenskjær paa sin Ryg!”

Han sprang afsted til Baaden, bag ved mig, jeg lod som jeg endnu var ivrig selskabsat, og snart saae jeg ham ro langsomt tilbage.

Kort efter kom Marie stille gaaende hen imod mig med et Udtryk af indre Fred og Glæde, som hun aldrig havde baaret til Skue før. Blidt lagde hun begge Arme om min Hals, saae mig ind i Øjnene og sagde:

„Bedstefader! Nu er det slet! Han har bedt, og jeg har givet Svar — det burde været omvendt!”

„Saa være da Vorherre med Jer!” svarede jeg.

Lidlig næste Formiddag kom Povl over Søen med sin Fader; Moderen var død for mange Aar siden.

Jeg havde næret nogen Bekymring for, hvad den gamle Præst vel vilde sige til Sønnens Valg; jeg kjendte ham ikke og tænkte, at han maaske kun vilde være slet fornøjet med at faa en Svigerdatter

under sin Stand. Men hver Tanke herom forsvandt af mit Sind, da jeg saae Oldingens milde, herlige Afsyn; venlig trykkede han min Haand, og da han et Øjeblik opmærksomt havde betragtet Marie, sagde han:

„Giv mig din Haand mit Barn, og tag af mig de bedste Ønsker om alt Godt! Jeg kjender dig jo ikke, men du ser saa god og smuk ud, at jeg ikke kan Andet end holde af dig strax! Og var det end ikke saa, jeg vilde dog med Fortrøstning trykke dig til mig strax, thi Povel har jo valgt dig, og saa er du den Rette!“

Ved disse Ord rakte han Povel sin anden Haand og saae paa ham med et saadant Blik, at det var let at skjønne, at mellem de To var gjensidig, fuld Tillid.

— Det var en lykkelig Tid for Marie, den, der nu fulgte! Jeg havde ventet, at hendes varme, heftige Sind ret vilde vise sig nu, da hun havde En, paa hvem hun kunde lægge alle sine Følelser; men hun var helt forskjellig fra, hvad jeg havde forestillet mig. Hun syntes at være kommen til Ro ved ham, saa at de voldsomme Brydninger i hendes Sjæl vare horte op. Og ikke heller strømmede hun over af Videnskab, saa at hun kom til at udtale sig saaledes for ham, at han kunde saae Vejlighed til at rette og dæmpe Noget, eller ogsaa at staa forundret og raadløs stille.

Hendes Følelser for ham viste sig langt mere som en ærefrygtssfuld Betsuen, som en Seen op til ham, hvem hun næsten betragtede som et højere Væsen.

Naar han talte, sad hun næsten altid ubevægelig, med Djuene hæstede paa ham, bange for at gaa tabt af et Ord. Og havde han sagt Noget, det kunde være saa lidet bethydende det vilde, hun tænkte paa det længe efter og troede paa det, som paa Evangelium.

Han var imod hende som han havde været fra første Færd, mild og god; han havde gjort hvad som helst, troer jeg, for at glæde hende, men hendes Natur forstod han ikke — vel mest af den Grund, at den ikke traadte frem, mens han var til Stede — og heller ikke, troer jeg, vilde han have kunnet lede hende frem ad anden Vej, end den, hun selv vilde.

„En rask Gut i en Storm!“ sagde en Kammerat, der en Dag besøgte Povl, om ham til mig; fra den Side kjendte han ham nu. En god, trofast Svend vilde jeg kaldt ham, om jeg var bleven spurgt.

En Samtale mellem ham og hende, som jeg var Tilhører ved, husker jeg saa godt, som om jeg lige havde hørt det sidste Ord, og den maa jeg endnu fortælle.

Vi sad alle Tre en klar, solbarm Eftermiddag og saae ud over Søen.

„Hvor her dog i Grunden er dejligt!“ udbrød

da Marie, „og hvor Søen smiler venlig som et stort, dybt Dje, der kjærlig ser paa En! — Hvem skulde nu tro, at det samme Vand kunde synes saa ondt og ængste saa haardt!”

Bowl saae spørgende paa hende, og hun fortalte ham da om den Tillokkelse, det for hende altid havde haft, at se ned i Dybet, og endelig om den Dag, da hun var flygtet over Søen.

„Min stakkels lille Pige!” sagde han, og drog hende ind til sig. „Har du haft saa meget at strides med! Jeg troede kun, det var det stærke, aabne Hav, der kunde være saa fjendst, men det lider jeg dog bedre end dette stille, drømmende Vand; Havet viser En aldrig Skrækbilleder i sit Spejl, det lader Vind og Bøve det ikke No til, og Havet rejser sig aabent og ærlig, saa man kan se sin Fjende i Djnene — Men det maa du nu love mig, aldrig mere ene at tage ud paa Søen!”

„Og hvorfor ikke?” spurgte hun. „Troer du, Sligt kan møde mig nu! Jeg er ikke saa rig, at jeg har Tanker tilovers til Andet — de gaa alle til dig!”

Han svarede hende kun med et Rys og et glad Smil, men glemt hendes Ord havde han ikke. Thi da han næste Gang kom, drog han en lille rød Æske frem af Brystlommen og holdt den hen for Marie.

Saa aabnede han den og tog da to skinnende Guld-
ringe frem, satte varlig den ene paa hendes Haand
og sagde:

„Nu har jeg sluttet dig i Lønke, lille Marie,
men trykke dig skal den ikke, haaber jeg! Vil du
imellem se med milde Øjne paa den og tænke lidt
paa mig med det samme, saa kan Ringen maaske
endog jage mørke Tanker og mørke Syn fra dig,
hvor de saa end komme fra!“

Lidt efter fortsatte han spøgende:

„Jeg maa jo have et Baand om dig, som jeg
tør stole paa vil holde, og som kan tale til dig, naar
jeg selv ikke kan! Hvem veed, om du ellers kjendte
og mindedes mig, naar jeg kom hjem, og ikke helt
vilde glemme mig, mens jeg var borte.“

„Borte!“ udbrød Marie, og saa angst paa ham,
„du skal aldrig bort!“

„Jo, min Pige, det er jeg nok nødt til! Husk
paa, at det er en Somand, du har vendt din Hu
til, og hans Vej gaaer langt. Om et Par Dage
maa jeg her fra, saa har Briggen Lasten inde; men
til Efteraaret er jeg her igjen, og den Tid vil gaa
hurtig.“

For hvert Ord, han sagde, stod tydeligere og
tydeligere den største Angst og Forfærdelse at læse i

hendes Ansigt, og da han tav, kastede hun sig heftig op til hans Bryst og raabte:

„Du har aldrig sagt mig, at du skulde bort, og jeg har aldrig turdet tænke paa det! Du maa ikke lade mig blive tilbage! Tag mig med, hvis du skal her fra! Jeg holder fast ved dig, jeg vil ikke slippe dig!“

„Men hvordan er dog det, jeg maa se min egen, lille Marie!“ sagde han mildt bebrejdende. „Saadan var du jo aldrig før!“

Og saa søgte han at trøste og forklare hende Alt paa bedste Maade, alt imens han strøg hende Taarerne af Kinden og glattede paa hendes Haar. Hun blev da lidt roligere; men jeg, der kjendte hende saa godt, saa, hvor bevæget hun alligevel var.

— „Jeg bliver saa ond, mens du er borte!“ sagde hun. „Og jeg har Intet, slet Intet, at holde mig til og støtte mig til, ingen Trøst og Glæde, naar du først er borte!“

„Det maa du ikke sige!“ indvendte han. „Man bliver kun ond, naar man selv vil, og det vil du ikke; og du har din Bedstefader ved din Side og Gud over dig, saa maa du kunne være mig foruden!“

Hun tav hertil en lille Tid, men sagde saa:

„Du skal bort over det store Hav til andre Lande, hvor der er saa Meget og saa Mange —

mon du saa kan huske paa en enkelt lille Pige, der sidder her ved Søen og venter dig!"

Da rejste Poul sig op og stod foran hende, lagde en Haand paa Pigens Skulder og sagde alvorlig, mens han saae fast paa hende:

„En Ting fordrer jeg bestemt af dig Marie, det maa du vide: fuld Tillid og Fortrøstning skal du have til mig, og ikke et Gran slaaer jeg af i den Fordring! — Hvad man selv byder, kan det vel ikke være Uret at forlange.“

Som han sagde dette, gav han hende venlig Haanden, trykkede den og satte sig igjen.

— Kun saa Dage hengif herefter, saa skulde Poul bort. Saa skaansomt som muligt sagde han hende den Dag, at Afskeden nu stod for Haanden.

„Saa er det da sidste Gang, vi ses!“ udbrød hun klagende.

Men først efter at det var sagt, forstod hun ret Ordnes Mening, den hun ingen Sinde selv vilde have udtalt; angst over sine egne Ord vendte hun sig om, skyggende med Haanden for Øjnene, som for at undgaa at se Noget.

Poul forstod i det samme Grunden hertil, lagde sin Arm omkring hende og sagde:

„Ja, for min Rejse er til Ende ses vi ikke, men Gud forbyde, at det ellers skulde være sidste Gang,

vi mødtes! Løst nu dit Hoved min Pige og se glad paa mig. Det var Ret! Det Billede af dig er det, som jeg vil have med mig om Bord, ikke det forrige, bange Ansigt, det er ikke min lille Maries rette! Og nu maa vi Alle være ved godt Mod og hufte, at Skilsmisfen kun er kort. — Før Jens Hansens Rug der er høftet, har du mit første Brev, og inden Zuleasten er jeg her igjen!" tilføjede han i Overmod.

Da Aftenen faldt paa, rejste han sig, sagde et fjærligt men kort Farvel og gik hastig bort.

Marie vilde have fulgt ham paa Vej, men han holdt hende blidt tilbage, og saa nøjedes hun med at stirre i den Retning, han var gaaet, længe efter at han selv var forsvunden.

Næste Dag lettede „Bjærke."

— Det var, som om der manglede Noget i Huset, nu da han var borte, ja, som var der en Tomhed, jeg før ikke havde kjendt, og Noget havde Povl da ogsaa taget med sig, det var alle hendes Tanker. — Dog, hvad var dette mod det senere, jeg skulde saa at vide, hvad Tomheden er!

Tiden slæbte sig langsomt hen, men hvor lang den end var, den gik dog, og vi vare allerede et godt Stykke hen paa Sommeren, uden at jeg havde mærket noget Usædvanligt hos Marie, i Ord eller Gjærning.

Forunderligt nok talte hun ikke Meget om Povl,

og det var egentlig kun, naar jeg ledte Talen hen paa ham, at hun udtalte sig om ham. Jeg troer næsten, det gif hende, som det gaaer Mange i en anden Henseende: de have vel ofte deres Tanker vendte mod oven, men de nære derhos en vis Sky for at tale om de Ting, der høre Guds Rige til. Visselig troer jeg vel at kunne sige, at alle hendes Tanker fulgte ham, men det saae ud, som om hun var i Forlegenhed med at finde Ord, som kunde udtrykke, hvad hun følte for ham, mod hvem hun selv regnede sig saa ringe.

Guldringen glædede hun sig over som et Barn, Dag for Dag; hun holdt Haanden, hvorpaa den sad, frem for sig og saae paa den, lod den spille i Sollyset, ja, kysede den endog. Imellem lod hun ogsaa falde et enkelt Ord, hvoraf jeg kunde forstaa, at hun næsten betragtede den som en Helligdom, der vilde værgе hende mod alt Ondt.

Da faldе vi en Dag i Skyggen uden for Huset, inde var Barmen for stærk. Efter at hun en Tid opmærksomt havde stirret i en bestemt Retning, rejste hun sig brat og gif over Græsmarken der hen, hvor Raboens Sæd stod. Jeg saae hende bøje sig ned, plukke et Par Straa og da, langt hastigere end hun var gaaet, komme her tilbage. Hun holdt sit Fund hen for mig, besaae det selv nøje og sagde da:

„Se, Bedstefader, hvor vidt Rugen nu er! Den er forlængst skreden, og Bipperne ere fulde og runde, saa det er en Lyst at se! Troer du snart vi faa Høst?“

Hun talte saa ivrig og saa dertil saa glad ud, som jeg ikke havde set hende i lange Tider.

„Bipperne ere jo grønne endnu,“ svarede jeg, „og Rjærnen er helt blød, der maa gaa Uger, før den er tjenlig!“

„Saa længe!“ klagede hun.

Jeg saa forundret paa hende og sagde:

„Hvor kan det gaa dig til Hjerte! Vorherre lader nok Sæden modnes til sin Tid, og det er jo desuden ikke os, der skal bringe den i Hus.“

„Men naar Jens Hansen høster sin Rug, faaer jeg Brev fra Poul!“ svarede hun. — „Det maa komme, det skal komme til den Tid!“ raabte hun.

— Vejret var stadigt den Sommer, Solen brændte og Rugen gulnedes; Marie saa daglig til den.

Saa laa vi en Dag paa Søen. Hun var mere tavst end ellers og saa, ligegyldig for alt Andet, ned i Vandet.

Med eet rejste hun sig halvt op i Baaden og kom til at vende Blikket ind mod Land. Krampagtig greb hun mig i Armen og raabte:

„Vi maa hjem! Ser du ikke, Bedstefader, nu høfter de Rugen!“

Før jeg havde svaret, sad hun paa Midttoften og roede ind efter, saa rapt, hun kunde.

Saa snart vi havde lagt til, sprang hun i Vand og løb aandeløs foran mig op mod Huset; inden jeg endnu havde naaet dette, havde hun allerede været inde og kom mig nu i Møde med blusfende Kinder og tindrende Øjne.

„Der var intet Brev!“ sagde hun, „hører du, intet Brev! Og nu høfter Jens Hansen Rug!“

Saa løb hun atter bort, over mod Høstfolkene. Jeg fulgte efter, saa snart jeg kunde, men alt i lang Fraastand hørte jeg hende raabe:

„Lad være med at høste! I maa ikke længer! I tør ikke, hører I! Væg i det mindste Leen bort, før Alt er mejet! Lad et Stykke staa! Et Par Dage, eller blot til i Morgen! I Morgen faaer jeg sikkert Brev!“

Jeg var imidlertid naaet tæt hen til hende, men i det samme hun fik Øje paa mig, styrtede hun hen imod mig, faldt mig om Halsen og hvistede med Hullen:

„Eller maaske faaer jeg slet ikke Brev! Han har glemt mig! Han har fanget mig med sine glatte Ord, Løgn var det Alt, hvad han lovede mig!“

Jeg drog det ophidsede Barn efter mig, men kun med Møje lykkedes det mig at faa hende til at følge med.

Høstfolkene, der forbaavse havde set paa hende og imens ladet Arbejdet hvile, tog nu igjen fat, og Leernes muntre Klang lød efter os; den passede kun slet nu.

Da vi vare komne i Hus, og jeg havde faaet hende til at sætte sig, faldt hun først i en Graad, saa heftig, at hun under den intet Ord kunde fremføre, men da den endelig sagtnede lidt, kom hun igjen med de samme voldsomme Udbrud og Bestyldninger.

Det var helt forgjæves, at jeg sagde hende Alt, hvad jeg i Djebliffet tænkte kunde bringe hende til Fornuft; jeg bad og bebrejdede, jeg forestillede hende, hvor urimeligt det var, at hænge sig i et spøgefuldt Ord, sagt i Overmod den Gang og mest for at trøste hende; jeg forklarede, hvor lidt han var Herre over, naar Brevet naaede hende.

„Hvor kan du dog Andet, end have fuld Tillid til ham!“ sluttede jeg.

„Han har sveget den i eet, saa han kan svige den i Alt!“ raabte hun, og saa begyndte Graaden igjen; videre Samtale var da ikke til at føre.

Aftenen faldt paa, og jeg fik hende til at gaa til Sengs, og hvor bevæget end hendes Sind var,

krævede dog Naturen sin Ret, jeg hørte hende lidt efter lidt græde sig i Søvn, mens jeg selv, dybt betyngnet, holdtes vaagen.

Næste Dag var hun som den foregaaende Aften: snart sad hun stille og stirrede hen for sig, skjulte Ansigtet i sine Hænder og hulkede, snart sprang hun fortvivlet omkring og udstødte Forbandelser mod den, „for hvis Skyld hun kunde kaste alt Andet bort, og til hvem hun ene kunde støtte sig“, som hun selv havde sagt.

Det var forgæves at tale til hende, saa længe hun var saaledes til Sinds, og jeg kjendte hende for godt til at prøve derpaa. Hun vilde enten høre paa mig med halvt Øre og uden at skjænke mine Ord en Tanke, eller ogsaa rejse sig og gaa, saa snart jeg begyndte. Om Eftermiddagen bestemte jeg mig alligevel til at tale til hende, da hun, tilsyneladende med mere Ro i Sindet, havde sat sig her uden for Huset og saa ud over Søen.

Det var meget varmt og meget stille Vejr; soltindrende laa Vandet udbredt, og ikke et Siv rørte sig.

Før jeg fik sagt et Ord, rejste hun sig op, lagde sin Haand paa min Arm, saa fast, at den thngede, og sagde ganske sagte:

„Der ude var det, jeg først saa ham! Og her har jeg mange Gange stirret efter ham, naar han

kom roende her over! — Og der bag Huset løftede han mig op til sig, da jeg laa ved hans Fodder! — Og jeg troede saa fast paa ham!"

Hun slog Djet ned, og det faldt paa hendes egen Haand, der bar hans Ring.

„Den har jeg ogsaa troet paa!" raabte hun, „blot fordi den var fra ham!"

Før jeg ret fik set det, havde hun draget Ringen af sin Finger og, uden at sige et Ord, tog hun den i sin Haand og kastede den fra sig, ud i Søen, lige ud for, hvor Baaden ligger — og laa den Gang.

Idet den naaede Vandspejlet, sprang den et Par Gange frem og kastede en blinkende Vanddraabe til Siden; saa sank den.

Jeg saae paa hende: saaledes havde jeg aldrig set hendes Ansigt før. Der var udbredt over hende i dette Øjeblik en saadan Trods mod Alt, et saadant Velbehag ved at vide, at hun gav efter for de onde Tilbøjeligheder i hende, at jeg forfærdet raabte: „Marie!"

Det gav et Sæt i hende, da hun hørte min Røst, og det forekom mig, som om det var med en vis Rædsel at hun svarede langsomt og dæmpet:

„Nu er den borte!"

Fra denne Stund af havde hun ikke Ro eller blivende Sted. Hun gik rastløs fra og til, saae sig

om, snart med Fortvivlelse, snart med det samme forfærdelige Udtryk af Trods, som jeg alt een Gang havde set.

Et Par Gange i Løbet af Dagen syntes det mig, som hun vilde tale, men jeg turde næppe begynde, jeg vidste ikke hvorledes. Endelig, hen ad Aften, sagde hun hastig:

„Der er vel for dybt, til at den kan faaes mere!“

Men i det samme gif hun videre, saa at det var mig klart, at hun ikke vilde have Svar.

— Det var en tung, trykkende Lust den næste Dag, allerede fra Morgenstunden af; ikke en Vind rørte sig, men Skyerne samlede sig tættere og tættere i Sky.

Marie var rolig, men bleg og mat; hun undgik øjensynlig Samtale, jeg tænkte, hun undsaar sig for sin Dpførsel den foregaaende Dag.

Op ad Dagen blev det end mere trykkende varmt, det var umuligt at være under Tag, og Uvejret rykkede nærmere og nærmere.

I saadant Vejr, naar det hvert Øjeblik kan bryde løs, taler man aldrig meget; den Dag sagde næppe Nogen af os et overflødigt Ord. Om jeg paa nogen Maade kunde, maatte jeg imidlertid inden Aften røgte mit Garn, og jeg sad derfor nede ved

Baaden og gjorde mine Redstaber i Orden. Marie var fulgt med og sad ved min Side.

Efter en Tid at have stirret ud over Søen, rejste hun sig og sagde:

„Jeg vil lidt der ud!“

„Men jeg skal snart bruge Baaden!“ indvendte jeg.

„Jeg lægger mig kun her uden for Rørene!“ svarede hun, „du kan kalde, naar du vil!“

Saa gik hun i Baaden, varsomt og forsigtig, som første Gang, hun havde traadt i den; næsten lydløst roede hun et Par Tag, tog da Marerne ind, og Baaden laa uden Fortøjning paa samme Sted, hvor den var standset; saa stille var det.

Kort i Forvejen havde jeg hugget Rørene bort her, for des lettere at komme ind og ud, og jeg kunde derfor følge enhver af hendes Bevægelser — hun var jo ikke et Stenkast fra mig.

Hun havde sat sig med Ansigtet vendt mod Vand og bøjede i en halv liggende Stilling Hovedet ud over Rælingen.

Vandspejlet var saa klart, ikke engang Rørene bevægede sig; Skyerne bleve mørkere og mørkere, de smeltede sammen i hinanden, saa at hele Himlen syntes een fast Masse, og Søen blev fort, da de hvilede over den. Jo mørkere Himlen er, des klarere spejler

Alt sig i Vandet; jeg saae, trods Afstanden, tydelig Billedet af Marie, som hun hældede sig frem.

Nu lød der, langt borte, en dump Rullen; det maatte snart bryde løs.

„Kom tilbage, Marie!“ raabte jeg. „Det tordner allerede, og Regnen er ikke langt borte!“

Hun rejste sit Hoved lidt op, saae til mig og svarede:

„Ikke nu! Men jeg kommer snart! — Her var det! Maaſte kunde jeg dog se den endnu!“

Saa bøjede hun igjen sit Hoved og sad i den forrige Stilling.

En lille Stund var gaaet, da saae jeg hende hastig, men uden Støj, rejse sig op; med den ene Haand holdt hun sig i Rælingen, den højre strakte hun frem over Vandet.

„Jeg maa have den igjen, Bedstefader!“ raabte hun. „Jeg savner den! Og Vandet er saa klart, at jeg maa kunne se den, og saa griber jeg til! — Jeg vil have den igjen!“

Da saae jeg hende rejse sig op i Baaden, bøje sig for over og stirre ned. Med eet greb hun frem for sig med begge Hænder, jeg hørte et Raab, som jeg ikke forstod, men som jeg endnu tit og mangen Gang troer at kunne høre, — og saa gled hun frem, ud i det stille, mørke Vand.

Jeg hørte en Lyd, som brød nu Vandene igjennem et tomt Rum, jeg syntes at høre dem luffes om Noget, men jeg saa Intet længer; det blev fort for mine Dine, og jeg var lammet, saa jeg ikke evnede at røre et Lem.

Da mit Syn igjen vendte tilbage, saa jeg kun den blanke, sorte Glade og den tomme Baad.

Uvejret brød nu løs med voldsom Kraft; men hvad ænsede jeg det! Jeg arbejdede mig ud til Baaden, og saa længe, til Mørket hindrede enhver Sagen, ledte jeg i min Fortvivlelse.

De vil vanskeligt kunne forstaa, hvad det vil sige at lede, som jeg gjorde det: lede i Spænding og med Iver, som gjaldt det et Liv, og dog lede i Angst for at finde. — Af, jeg kunde den Gang ikke ret forestille mig, at kun hendes Vig kunde gives mig tilbage!

Næste Dag fandtes det inde mellem Rørene. Døden havde ikke forandret hendes Udseende, hun var kun mere bleg; et Smil stod endnu om hendes Mund, det var vel kommet den Gang, da hun troede at se, hvad hun søgte.

Dg medens jeg nu sad i min Stue, ene med min Sorg og med hendes Vig, da søgte mine Tanker bestandig tilbage i Tiden — fremad turde jeg ikke se. Saa mangt et Ord og mangt et Træk af hende, som

ej var rundet mig i Hu, siden det blev sagt eller foretaget mindedes jeg nu saa grant — jeg havde jo intet Andet tilbage. Jeg gjennemgik i Tanken hendes Liv, saa vidt jeg kjendte det, fra den Stund af, da vi mødtes i det fremmede Land, og til nu. Og det blev mig da klart, at hun aldrig ret var bleven rodfæstet her. Hun havde været saa fast voxet der, hvor hendes Bugge havde staaet, og saa brat var hun bleven revet op, at der ikke kom Fred i hendes Sind. Og saa tilsidst, da hun, som hun selv sagde, Intet, slet Intet havde at støtte sig til, da maatte vel det Onde helt saa Magten over hende. Hendes Liv havde været i Strid, nu havde hun fanget Dødens Fred!

— Kort efter hendes Fordefærd kom der Brev fra Povl; jeg bragte det uaabnet til den gamle Præst hinsides Søen, der i denne Sorgens Tid, saa nedbøjet han end selv var, havde været mig til megen Trøst og vendt mit Sind der hen, hvor jeg ene kunde finde Lægedom. Han brændte Brevet, „thi“, sagde han, „den, hvem disse Ord skulde lydt for, er ikke mere, Ingen bør da høre dem!“

Til Povl havde han skrevet, og Budskabet om Maries Endeligt fik han paa Hjemreisen, i England. Han tog da anden Hyre der fra til fjærne Have og har ej været her, siden han gif med hende.

— Og nu, kjære Herre, har jeg intet Mere at berette. Mit Liv har, saa at sige, staaet stille siden Mariæ Død, og mine Dage ville vel heller ikke blive saa mange, at jeg nogen Sinde vil faa mere at fortælle. Jeg føler mig vel meget ene, men jeg takker Gud for Fred i Sindet og for Haabet om, at han har beredt et Sted, hvor vi en Gang skulle mødes, hun og jeg!

Den Gamle standsede sin Fortælling, men blev rolig siddende; det var langt ud paa Natten. Hvordan jeg skiltes fra ham, og hvad jeg sagde, veed jeg ikke selv, men da jeg havde kastet et langt Blik ud over Søen, der laa saa blank i den varme, stille Sommernat, gik jeg langsomt bort, Gud veed ad hvilken Vej.

Siden har jeg ikke været ved Søen.

I Skoven.

Andrup Na kommer fra Hedegrænsen midt i Thyland, og først efter mange Bugtninger gjennem aabent Land, mellem Mark og Eng naaer den de store Skovstrækninger øster paa, mellem Aarhus og Horsens. Dem følger den da, saa vidt de naa, og fra det Sted af, hvor den først er gleden ind under Træerne, bliver dens Løb end mere bugtet og dens Fart mindre, ret som om den vilde vise, at der inde gad den dvæle, saa længe som muligt.

Større Højder begrænse ikke dens Leje, og Træerne slutte næsten overalt saa tæt til den, at de med Grenene skygge over den; kun eet Sted, midt inde i Skovene, danner en Undtagelse: her hæver der sig stejlt op fra den ene Bred en høj, skovbevokset Bakke, og paa den anden Side ligger en jævn, aaben Strækning.

Allerede tidlig havde dette Sted baaret Mur og Spir, idet Cisterciencerne, kort efter at de vare faldte til Landet af Erkebiskop Eskild, her havde rejst et

Kloster. Men allerede førend Reformationen berøvede Munkene Klostrenes beskyttende Tag, var dette forladt, uvist af hvilken Grund. Spir og Gavl faldt efterhaanden for Tidens Magt, de hvælvede Kjældere styrtede sammen, og Stedets fuldkomne Ensomhed afbrødes kun, naar imellem en Bonde agede hen ad den tilgroede Skovvej, for at bryde Sten af de gamle Klostermure til eget Brug.

— Da Grev Henning Rosenskjold af Kong Frederik den fjerde fik Tilladelse til af de store Landstrækninger, han i denne Egn havde erhvervet ved Kjøb, at oprette et Stamhus for sig og sin Slægt, og til Gaardens Anlæg valgte det samme Sted, hvor Klosteret havde ligget, fandt han kun en Grushob over Kampestensgrunden. Men paa den rejstes det skønne Skovgaard, og saa forsvaerlig lod Byggherren Alt gjøre, at Gaarden endnu helt uforandret staaer i sin oprindelige Skikkelse.

Der havde bestandig været en Søn, til hvem den til enhver Tid værende Stamhusbesidder kunde efterlade Skovgaard, lige indtil Godset overgik til Carl Rosenskjold. Denne, der tidlig var kommen til Hovedstaden, og som en personlig Ven af Kong Frederik den sjette havde levet sin meste Tid ved Hove, var forbleven ugift, og nærmest berettiget til Stam-

huset efter ham var derfor hans Brodersøn Henning, der levede i Paris.

Efter sin kongelige Vens Død trak Grev Carl sig tilbage til Skovgaard, hvor han endnu henlevede en Snøs Nar, slysfølsat med Gudssets Drift og højlig afholdt af de Mange, Store og Smaa, med hvem han kom i Berøring.

Omjæder lukkede han, efter et kort Sygeleje, sine Dje, og der telegrapheredes strax til Brodersønnen i Paris. Man havde ventet, at denne vilde indtræffe inden Begravelsen, men han havde ladet Bedkommende vide, at han ikke ønskede denne udsat for sin Skyld, og at han ikke mente at kunne faa det Nødvendige ordnet til Afrejsen i saa kort Tid, at han kunde vise den Afdøde den sidste Ære.

Saa blev da Carl Rosenstjold jordsæstet, uden at den Eneste, der endnu var tilbage af Slægten, fulgte hans Kiste; men den blev baaren af Fæstere paa Gudsset, og sande vare de Ord, der lød ved Graven, og ufremtbungne de Taarer, der flød.

Om Aftenen efter Bordefærden kom en Stafet til Gaarden og meldte, at den unge Greve næste Dag vilde ankomme til den nærmeste Sogkjøbstad, hvorfor en lukket Vogn skulde afhente ham der.

Samtalen blandt Tjenerstabet, der i de sidste otte Dage ene havde drejet sig om den Afdøde, tog

nu en anden Retning: Alle udtalte deres Gisninger og Spørgsmaal om den Ventedes, men med dæmpet Røst, uden at glemme, at man var i et Hus, hvor Døden nylig var traadt over Tærskelen.

Næste Morgen var Niels Ruff tidligere oppe end sædvanlig; det sorte Firsband blev omhyggelig striglet — „som om salig Herren selv havde staaet ved Siden“, bemærkede den gamle Væger —, Vognen fik en Afgnidning og der blev trukket sort Klæde over Lygterne. Da Alt var i Orden, satte Niels Ruff sig paa Buxen med Tjeneren ved Siden og kjørte saa afsted, men uden at knalde med Pisten, som han plejede.

I Kjøbstaden fik han Lov at vente længe, thi først hen ad Skumringen kom Dampskibet. Baade Ruff og Tjener var der nu allerede her beredt en Skuffelse, idet den unge Greve, indhyllet i en stor Pels, til den Førstes store Sorg steg ind i Vognen uden at værdige Hestene et Blik, og Tjeneren maatte blive i Byen Natten over, da Greven førte sin egen Domestik med og denne fik Ordre til at sætte sig paa Buxen.

Det var en kold Oktoberaften, og inden Vognen naaede igjennem Byen, var det helt mørkt.

„Hvor langt har vi til Skovgaard?“ spurgte Greven, idet han rakte Hovedet ud af Vinduet.

„Tre Mil!“ lød Svaret.

„Saa langt, og formodentlig slet Vej! Du maa kjøre saa hurtig, du kan!“ og med disse Ord lagde Greben sig igjen tilbage i Vognen.

Med en Følelse af, at der i Grunden skete Hestene Uret, smældede Ruffen med Piffen, og afsted gik det nu ad den opblødte Vej, saa hurtig, at Skovgaard naaedes efter næppe to Timers Kjørsel.

Idet Vognen rullede ind i den hvælvede Port, der gik gennem Ladebygningen, foer Greben op af den Søvn, i hvilken han var falden, og saae ud. Det var hælgmørkt, og Regnen strømmede ned.

Tungt rullede Vognen hen over Gaardens Stenbro, en hurtig Bending og et Knald med Piffen, saa holdt den for Døren.

Mere end eet Par Hænder greb til, for at luffe Bogndøren op, thi hele Gaardens Tjenerskab var forsamlet paa den store Stentrappe, der kun sparsomt oplystes af det matte Skin fra Olielamperne i de to gammeldags Lygter paa hver Side. Inden nogen Anden kunde komme til, var imidlertid Grebens egen Tjener allerede nede og hjalp nu sin Herre, hvis Bevægelser hæmmedes af den store Pels.

Efter som Svar paa de Forsamledes ærbødige Bøjning at have henkastet et næppe hørligt Godaften, gik Greben gjennem den store Egedør ind i Forsalen.

Her stod den Afdødes Sæger, Børgen, i fuld Gala med Solb skjoldet paa venstre Arm, og holdt i den ene Haand Hatten med Tjersbusken, i den anden en mægtig Armstage. Lysene i den formaaede dog kun for en ringe Del at opløse det store Rum, og Nicherne i Bæggen fik saa lidt Lys, at de graa Marmorbuster i dem kun skimtedes som mørke, ubestemte Skjgger.

Sægeren, en stor og kraftig Mand, der var bleven graa i Tjenesten, bøjede sig ærbødig, men med en vis Følelse af egen Værdighed for sin nye Herre og ønskede ham Velkommen; Greven saae paa ham, som om han ikke havde forstaaet ham, og sagde Intet. Efter at være frigjort for Rejsetøjet, saae han sig om, som for at finde, ad hvilken Dør han skulde gaa ind, men i det samme aabnede Sægeren den midterste og gik foran med Lysket.

Det var Gaardens største Sal, han nu betraadte. Kun et flygtigt Blik kastede han omkring sig, og uvilkaarlig gik en Kulbegjænsning igjennem ham: Spejle, Lyskroner og Dørstykker vare betrukne med sort Klæde, Buxbomgrene og hvidt Sand laa strøede over Gulvet, og i Midten af Salen stod endnu den Forhøjning, paa hvilken den forrige Stamhusbesidder sidste Gang havde hvilet paa Skovgaard.

„Hvorfor er her dog ikke gjort i Stand“, spurgte

Greben i en Tone, der skulde være bebrejdende, men som mod hans Vilje lod rystende. „Lad der blive dækket af og luftet ud, snarest muligt.“

Sægeren gjorde en Bøjning, og saa gif de videre gjennem flere Værelser, indtil den Gamle aabnede en Fløjdør, stillede sig ved den og lod Greben gaa først ind.

Det var et middelftort, mørkt Rum, men det flammede lystig i Kaminen og Lyse paa det dækkede Bord kastede en stærk Glans rundt omkring.

Greben gif hen til Kaminen, stillede sig tæt foran den og varmede sine Hænder. Da dette var sket, forlangte han anrettet, og strax efter kom Maden. Sægeren stillede sig bag ved Grebens Stol, men i det samme sagde denne:

„Kald paa Vaseur. — Det er den Tjener, der fulgte med mig.“

Sægeren gif og kom saa Øjeblikke efter tilbage med den Anden, men da han igjen vilde indtage sin forrige Plads, sagde Greben:

„Tak, saa behøver jeg ikke dig. Vil jeg Noget, skal jeg kalde.“

Den Gamle saae næsten som lynslagen paa sin nye Herre, og gif saa langsomt ud af Døren.

Greben nød nu sit Maaltid, opvartet af Vaseur, med hvem han af og til vekslede et Par Ord paa

Fraust, men han var hurtig færdig og lagde sig saa med et Udtryk af Træthed tilbage i Stolen. Hans Blik søgte Stuen rundt, men der var Intet, der kunde fængsle det; han gik et Par Gange op og ned ad Gulvet, gabede og lod saa Sorgen Jæger kalde, for at denne kunde vise ham til Sovestuen.

Atter en Vandring gennem mange Værelser og gennem den lange, mørke Gang, hvor Træbunden viftede Høens Flamme hid og did, saa at der kun af og til faldt et Høeglimt paa de gamle, alvorlige Rosenstjolder, der fra de gylde Kammer saae ned paa den Yngste af deres Slægt. Endelig aabnedes en Dør for Enden af Gangen, og Greven traadte ind i et rummeligt, opvarmet Værelse med en opredt Seng.

„Det er salig Herrens Sovestue og her døde han“, bemærkede Jægeren, „jeg mente, at Greven vel ønskede at beholde det.“

Greven Henning gjorde en uvillig Bevægelse, saae sig halv stiv omkring, sagde Intet, men saae paa Jægeren med et Blik, som denne forstod og hvorefter han forlod Værelset.

Lafleur hjalp sin Herre med Afklædningen, og da denne endelig var bragt til Sengs, vilde han forsøge sig bort, da Greven i det samme spurgte, hvor

han sov. Han svarede, at man havde ret til ham i den anden Fløj.

„Saa ligger jeg helt ene her, uden at kunne falde paa Nogen“, udbød Greben. „Men det faaer nu være! Væk mig som sædvanlig.“

Rasleur gik, efter at have slukket Lysene.

Skjøndt anstrængt af Rejsen faldt Grev Henning ikke, som han havde ventet, i Søvn strax. Han havde i sig en Fornemmelse af Kulde, som var ham hel ubant og som han ikke kunde overvinde, og den trykkede Stemning, han var kommen i strax ved Indtrædelsen paa Gaarden, kunde han ikke blive kvit. Dertil kom endnu, at Blæsten ud paa Aftenen tog til; det susede saa tungt i Træerne uden for Vinduet, han kunde høre det visne Løv hvirvle omkring i Havegangene og rundt i hele Bygningen knirkede og knagede det; snart troede han at høre en Dør springe op langt borte i en af Fløjene, snart lød det, som om Panelet vaandede sig under et Tryk.

Urolig var hans Søvn, og idelig vaagnede han op i uvilkaarlig Angest efter forvirrede Drømme.

Det var Henning Rosenstjolds første Nat paa Skovgaard.

Da Rasleur om Morgenens bragte sin Herre Theen paa Sengen, traf han ham træt og ilde til

Mode; han nød saa godt som Intet og stod mod Sædvane tidlig op.

Efter Frokost traadte Sorgen Bæger ind til Greven med et Knippe Nøgler i Haanden og bad om Tilladelse til, „efter den salig Greves Befaling“ at lukke op for Gjemmerne i det store Skrivebord og vise Neven de Papirer, som gjemtes der.

„Du kan lægge Nøglerne paa Bordet“, sagde Greven, „jeg skal nok selv bruge dem, naar jeg vil!“

„Men salig Herren bad mig vise Greven til rette dermed, og jeg veed, hvor Alt er“, sagde Sorgen.

„Men min afdøde Onkel bad dig vel ikke være paatrængende mod mig?“ spurgte Grev Henning. „Gjør dig herefter ikke Ulejlighed med at tale, naar jeg ikke spørger.“

Den gamle Bægers Skikkelse blev een Gang saa rank ved disse Ord, han bøjede sig ærbødigt, men sagde Intet og gik saa ud.

Henning Rosenstjold fortrød sine Ord, thi det havde ikke været hans Hensigt at saare, han vilde kun have Ro, naar han ønskede det; men at kalde den Gamle tilbage og tilintetgjøre Virkningen af det Skete ved et Par Ord, faldt ham intet Djeblig ind. Han lagde sig tilbage i Rænestolen og forsøgte at sove, men Sønnen vilde ikke indfinde sig og han rejste sig ærgerlig.

Han gik, uden bestemt Hensigt, ind i den store Sal, hvor nu hvert Spor af Døden var forsvundet. Salen vendte ud til Haven og den tilstængede Glasdør paa Midten af Ydermuren førte ud til en stor Stentrappe. Han stillede sig i en Vinduesfor-
dybning og saae ud. Himlen var helt overtrukken, det regnede jævnt og Blæsten plukkede Blad efter Blad af Træerne. Grønsværen var falmet, Bedene vare tomme og kun hist og her hang endnu en for-
krøblet, vandtrukken Georgine mellem de mørke Blade. I Havegangene stode store Vandpytter, og hvor Ter-
rainet havde Fald, løb der en hel lille Strøm. Aaen førte en større Vandmasse og havde stærkere
Fart end sædvanlig, men den oplivede ikke Billedet: mørk som Himlen hastede den afsted, og kun hvor
Strømmen stødte mod de fremragende, blottede Træ-
rødder, samlede der sig et hvidgult Skum inde ved Bredden.

Mismodig vendte Henning Rosenstjold sig bort og gik langsomt op og ned i Salen.

Det var altsaa for at lade sig levende begrave her, for at gaa i de store, kolde Rum og se ud paa den døde Natur, at han havde opgivet sit Liv i Pa-
ris! Vel sandt, han havde ikke længer fundet egent-
lig Tilfredsstillelse eller Udspredelse derved, dertil havde han nydt for Meget og nydt uden at forbigaa

Noget; men der havde han dog Bekjendte — Venner, som de hed i daglig Tale — der kunde han tilfredsstille øjeblikkelige Ønsker og var i det mindste omgivet af Comfort. Hvorfor var han dog draget hertil!

Kun een Gang før havde han været paa Skovgaard, som halvvoxen Dreng, kort før han kom til Paris. Han huskede, hvorledes han en varm Sommerdag var gaaet en Tur med Onkelen, og at de tilsidst standsede oppe i Skoven, paa Bakken hinsides Aaen. Der havde Onkelen en Tid lang siddet tavst og set ned mod Haven og Gaarden, og endelig rejste sig op og sagde:

„Alt det bliver en Gang dit, Henning. Det er en stor Herlighed og et stort Ansvar, du gaaer ind til; husk vel paa, at du er den Sidste af Slægten!“

Og han kunde mindes, hvor stolt og glad han havde følt sig ved disse Ord, og, underligt nok, nærmest ved det, Onkelen talte om Ansvar — Nu forstod han egentlig hverken sig selv eller Onkelen ved hin Lejlighed.

— Med kun faa og korte Afbrudelser var Vejret det samme i de første Uger efter Grev Hennings Ankomst til Skovgaard, og i lang Tid faldt det ham derfor ikke ind at gaa ud. Men omfjeder følte han sig saa ilde tilpas ved Savnet af frisk Luft, at han

en Formiddag bestemte sig til at gaa ud, uanset Regnen.

Han gik ud af Gaarden, fulgte en Stund Hovedvejen, men drejede saa paa Lyffe og Fromme om ad en Bivej. Hjulene havde skaaret dybt i den sandede Bund og hvert Hul var en Sø, saa at han maatte holde sig ved Siden, tæt til Grøften. Tævent opad steg Vejen og først efter en halv Times Gang stod han paa Højden af Bakken.

Rundt om bredte de mægtige Skove sig, de omsluttede hele Synskredsen og han følte dem som en tung, tæt Mur, hinsides hvilken han ikke kunde komme. Men Skovene vare heller ikke nu at se til som de lette Stammer, der havde baaret og atter skulde bære det lyse Sommertelt: mørke og alvorlige, med ubestemte Omrids, stode de i den nedvældende Regn.

Han drog Blikket tilbage og saa først nu, at han stod ved et Hus. Det sorte, mosdækte Straatag slog Bugt paa Bugt i Rygningen og stod sig langt frem foran den falkede Mur med de smaa, solbrændte Ruder; Døren var sunken saa meget i Hængslerne, at den hang helt skæv, og uden for den, hvor Fodtrinene havde hulet Grunden, var et helt Søle. Et mosgroet Stakit, der var halvt faldet sammen, indsluttede en Haveplet; her knejste nogle nøgne Raa-

stokke, ad hvilke Regnen drev, midt i den ellers nøgne Jord.

Grev Henning vendte hurtig om: et saadant Billede havde han ikke set før. Han kom endnu mere nedstemt hjem, end han var gaaet ud, og gik tidlig til Ro. Men før han lagde sig, fik Sorgen Befaling til at sørge for, at der rejstes et andet Hus i Stedet for det, der nu beboedes af Hans Bæver — det var, efter hvad han havde erfaret, Navnet paa Ejeren af den Hytte, han om Formiddagen havde besøgt. Han vilde ikke udsætte sig for, oftere at møde et saa trostesløst, nedstemmende Syn.

Saa fulgte der igjen nogle Dage, i hvilke Herren til Skovgaard, affrækket ved det første Forsøg paa at bryde sin frivillige Indespærring ikke var uden for Gaarden.

Han gik op og ned i de store, ensomme Sale, greb en Bog i Bibliotheket, for at lægge den uaabnet paa det første Bord eller betragtede Billederne paa Bæggen, uden at se dem. Timevis kunde han sidde ved et Bindue, tromme paa Ruden og se ud i Gaarden, hvor Stilheden kun blev brudt, naar en Karl med klappende Træsko i Regnen skyndte sig fra Stalden til Folketuen. Timevis kunde han i Skumringen stirre ind i Raminen, glemme at det var mørkt, indtil der bragtes ham Lys, og naar dette var sket, følge de

lange Skygger, der strakte sig hen ad Loftet. Og han følte en Røde ved Alt, en Rængsel efter Forandring, Rængsel efter at se Liv, efter at høre et Menneskes Røst.

— Saa var det en Aften, da Lampen var bleven tændt og han sad ene i det høje mørke Værelse, at hans Blik faldt paa Onkelens Skrivebord. Han erindrede nu, at Jørgen Dagen efter hans Ankomst havde bragt ham Røglerne dertil og sagt, at den Af-dødes Papirer laa deri; og mere af en Trang til at henvende sine Tanker paa noget Bestemt, end af egentlig Interesse, aabnede han Skuffe efter Skuffe. En Pakke sammenbundne Hæfter med Paaskrift „Dagbøger“ faldt ham i Hænde, han løste Baandet om dem og gjennembladede et Par.

I de ældste var Papiret gulnet og de faste, pynnelige Skriftræk vare blegnede; her stødte han snart paa en Beretning om en eller anden Hoffest fra Aarhundredets Begyndelse, snart læste han de enkelte, for den store Mængde ubekjendte Træk, der vare gaaede forud for en politisk Begivenhed. Han greb det sidste Hæfte og slog op paa sidste Side; den var dateret saa Uger før Onkelens Død. Her læste han Følgende:

„Atter i Aftes var jeg paa Drns høj. Endnu før jeg traadte ind i Forstuen, hørte jeg Klaras

friske Ratter inden for, og da jeg havde rørt Dørhammeren, kom hun selv løbende, for at lufte mig op. Binding og jeg spillede et Parti Skaf, og imens sang Klara mine Yndlingsfange. — Hun er en herlig Pige!”

Grev Henning læste disse Linjer atter og atter; han fik gjennem dem et saadant Billede af Hygge og Fred, den unge Pige fremstillede sig for hans Tanke udstyret med saa megen Ynde, at hans egne Omgivelser og egen Tilstand fremtraadte i endnu mørkere Farver. Han sølte en Vængsel efter at kunne tage en Plads ved denne ukjendte Arne, efter at faa Døren aabnet af hende og høre hende synge, ja, selv efter at spille Skaf med den Gamle.

Ivrig gav han sig til at undersøge Dagbogsoptegnelserne fra de senere Aar, og hvor han saae Navnet Drnshøj, slugte han hvert Ord. Og det var ikke sjældent, den Afdøde maatte have været en jævnlig Gæst der.

— Den Aften blev Henning Rosenfjold længe siddende oppe, og da han gik til Ro, var det med den faste Beslutning, næste Dag at besøge Drnshøj.

Jørgen overraskedes højlig ved næste Morgen at høre sin Herre spørge, hvad Drnshøj var.

„Ørnshøj! Det er der, hvor Skovrider Binding boer“, svarede han.

„Hvem er Skovrider Binding, og hvor langt er der til ham?“ spurgte Greven.

„Det er Skovrideren paa Egestrup, Skovgaard's Nabo. Naar man kjører, er der over en Mil og Vejen er dygtig opblødt, men gaaer man gennem Skoven, er der næppe en halv.“

Efter Frokost gik Henning Rosenstjold, efter at have ladet sig give saa nøjagtig Underretning som muligt, gennem Haven, over Aaen og ind i Skoven.

Regnen var, for første Gang efter hans Komme, helt ophørt, men Himlen var mørk, og en tæt, vandkold Taage bredte sig mellem Træerne. Han gik hurtig, som En, der har et bestemt Maal, optagen af sine Tanker, saa at han Intet saae til Omgivelserne. Men da en Stund var gaaet, følte han sig, paa Grund af sin Afvane med at gaa, saa varm og træet, at han standsede og satte sig paa en Træstub.

Han saae sig om. Foran ham laa en lille Skovsø; Vandet var spejlsklart og fort at se til, Træerne høje sig ud over den og tegnede sig i de mindste Enkeltheder paa Overfladen. Ikke en Vind rørte sig, det var som om Alt i dette Øjeblik holdt sin Aande tilbage; ubilkaarlig gjorde han det samme. Langt borte lød Klängen af en Vedhuggers Øxe og den

sagte Hvisten af Naen naaede hans Dre. Men det brød ikke Stilheden; det kom saa fjærnt fra, det lød saa dæmpet og afbrudt, at det kun var enkelte, samstemmende Toner, som han selv kunde forbinde til et Hele, Stilhedens, Ensomhedens Melodi. Og den fornemmede han nu for første Gang. Han følte sig saa ene, saa fjærnt fra Alt; men det var ikke den Ensomhed, han havde prøvet i Skovgaards Sale, den, der vakte Livslede og Vængsel efter noget Andet; det var Ensomheden, der er som en mild Rattedug for den, der er træt af Uro, det var Stilheden, der bringer Fred, bringer Vængsel og Higen til at forstumme.

Længe sad han saaledes, hensunken i sig selv, som løftet langt bort til et stille Land, hvor han aldrig havde været.

Da han endelig rejste sig, var Solen sin Nedgang nær; en kold, gulrød Dagsning trængte gennem Taagen ind i Skoven, Kragerne samlede i Flokke og fløj længe skrigende om en Trætop, før de slog sig til Ro. Nu rejste Vinden sig; først lød det som fjærne Bølgeslag, der kom nærmere og nærmere, det var som om tusinde Røster i Skoven vaskes til Liv, kappedes om at udtale det, hvormed de nys havde tiet. Der gik en Skjelven gennem Trætoppene,

Binden naaede dem, de højede sig og en Regn af visstent Løv spredtes over Jorden.

Grev Henning gik langsomt ad samme Vej, ad hvilken han var kommen, uden at tænke paa noget Maal. Da Stien pludselig fra Skoven førte ind i Haven, følte han som en Skuffelse over, at hans Vandring allerede var til Ende; han kunde, syntes det ham, være vedbleven at gaa saaledes altid.

Først da han atter betraadte Gaarden, randt det ham i Hu, hvorefter han var gaaet ud, men han fortrød ikke, at han ikke havde fulgt sin Bestemmelse.

— De første Dage efter Henning Rosenstjolds første Gang i Skoven var en næsten lykkelig Tid for ham. Daglig var han paa Vandring i Skoven, snart her, snart der, og helt glemmende Fortiden og alt Andet levede han i uforstyrret Omgang med Naturen, den, som han hidtil kun havde kjendt fra Promenaderidt i Boulogneskoven eller Vincennes. Alt var ham nyt, men Tilværelsen af disse nye Indtryk virkede ikke trættende; gennem dem fandt han Fred og Hvile, ikke alene saa længe han vandrede mellem de høje Træer, men ogsaa naar han vendte hjem og sad alene paa det store Skovgaard.

Efteraaret var mildt, November var kommen, uden endnu at have bragt Nattesfrost. Men en Mor-

gen, da Grev Henning saae ud ad Vinduet, laa der et tyndt, hvidt Lag Rim over Jorden, Himlen var sommerklar og blaa og Solen skinnede paa Trætoppene i Skoven og spillede inde mellem Stammerne.

Han gik ud og i fulde Drag nød han den rene, kjøligfriske Luft.

Hvor Solen faldt, smeltede Rimen, og Draabe efter Draabe gled ned ad de brune Blade, traf et andet, og sprang atter fra det med en dæmpet, klar Lyd; det var en hel Musik, sammensat af tusinde forskjellige Toner, men uden en Dissonans. Og Farvepragten! Øvet spillede i alle Nuancer, gjennemløb hele Farvescalaen i dens uendelige Afstygninger, fra det mørkeste Brune til det klareste Gule, og hvor en Solstraale ramte det, kaldte den atter tallose slumrende Farvetoner til Live, der kun streedes med hverandre, for tilfammen at danne et harmonisk Hele. Og saa Stammerne, der bare hele Hvalvingen, men nøjedes med hist og her at lade sig se! Snart var det en let, rank Søjle, hvidklædt af Lav fra Rod til Top, snart en sort, mosklædt Rømparm, der vred sig i de lunefuldeste Bugtninger. Den vilde Roses Blade havde Kulden kun givet et let Anstrøg af det Rødlige, men desto højere og renere var Hybenfrugtens Farve; den overgik selv Rønnebærrenes, der i store Dufte hang i Toppene af det slanke Træ.

Indtil denne Dag havde Henning Rosenstjold altid været sig selv nok, der ude i Skoven, eller rettere, Omgivelserne havde været ham nok i og for sig. Men i Dag, da Skoven netop drog Sløret fra sin Skjønhed for ham, i Dag følte han som et Savn, en Længsel, hvorefter vidste han først ikke selv. Men alt som Længslen vandt mere og mere Liv i ham, vandt den ogsaa Form, saa at han kunde nævne den ved Navn. Han følte en dyb, inderlig Trang til, her og i denne Stund at møde en Skikkelse, der stemte med Omgivelserne, der havde det samme Skjær udbredt over sig som de, og i hvem han kunde se som en Levendegjørelse af den Poesi, der hvilede bunden i den stille, drømmende Natur.

Hvorledes Skikkelsen skulde fremtræde og under hvilken Form, derom kunde han ingen Forestilling gjøre sig; selv Phantasien fordrer et Stof som Grundlag, ud af hvilket den former sine Skikkelser, og Stoffet svigtede ham helt her. Han havde aldrig, hvor han havde færdes, set Noget, der tilnærmelsesvis kunde passe ind i Rammen her.

Og desuagtet var hans Længsel saa stærk, at han fik Tro paa dens Levendegjørelse; han maatte, syntes han, møde det, hvorefter han droges.

Han var imidlertid kommen dybere ind i Skoven, saa langt, som han ikke før havde været; han

traf en smal, græsgroet Sti, den fulgte han en Tid. Skoven blev mere aaben, tilsidst kom en sid Strækning, hvor der kun var Krat. Her satte han sig paa en Vindsælde og saae frem, ligesom han ventede Noget.

Stien, han havde fulgt, slyngede sig videre frem gjennem Krattet; hist og her kunde han se den, men inde hvor Højskoven igjen begyndte, tabte den sig for hans Øje. Solen brændte næsten varmt her, hvor den bedre kunde komme til; eet Sted inde i Krattet stod der som en hel Solmur over Stien.

Da han havde siddet en rum Tid, lød der lette Fodtrin inde fra Skoven lige for ham; de kom nærmere, Hjertet bankede heftig i hans Bryst.

Bag en halvt afbladet Hassel saae han noget flagrende Hvidt, men Bejen gjorde en Bøjning, det forsvandt igjen. Med Øjeblikkes Mellemrum skimtede han nu, alt eftersom Krattet var aabent, de ubestemte Omrids af en bølgende Skikkelse. Endelig naaede den det Sted, hvor Solglansen laa over Stien, der standsede den og saae sig om, uden at se ham.

Det var en høj og rank, ganske ung Kvinde, og Alt var lyst paa hende: Haaret, Øjnene og den klare Hud; om Hovedet havde hun det hvide Lin, som han først havde set flagre, og en lys, vid Klædning faldt ned om hendes fine Legeme. Hun brød en Hyben=

gren af, stirrede blændet ind i Solstraalen med et glad Smil og gik saa atter tilbage.

I de første Øjeblikke var Henning Rosenstjold endnu saa betagen af det Syn, der var kommet ham i Møde, at han sad ubevægelig, stirrende efter hende. Men snart sprang han op, hen ad Stien, for at følge hende.

Solen gik bag en Sky, Glansen svandt i et Nu, Skyggerne lagde sig over Stien mellem ham og hende.

En Gang endnu skimtede han det hvide Lin langt borte mellem Træerne, Fodtrinenne døde bort, Alt var stille, kun en Skade lo i et nærstaaende Træ.

Næste Formiddag sad Grev Henning tidlig til Hest og red gennem Skoven ad Ørnshøj til. Og denne Gang naaede han sit Maal, efter en halv Times Ridt holdt han ved Stedet.

Paa en lille aaben Plads laa Skovriderboligen, helt omsluttet af Skoven; foran knejste et Par mægtige Linde, bag ved hævede sig en Række mørke, alvorlige Naaletræer. Bygningen selv var gammel, men vel holdt, og indbydende og venlig at se til. Murene vare graa, og de lysgrønne Vinduesfodder klædte dem godt; rundt paa næsten hele Forsiden slyngede den vilde Vin sig, og dens Løv, der nu var

rødt som Blod, gjorde en blændende Virkning, naar Solen faldt paa det. Over Døren sprang et Par mægtige Taffer frem fra Muren; de havde været naglede fast der i et Par Mennefsaalder, og sad nu som et Minde om den Tid, da Kronhjorten endnu hyppig strejfedes om i Skovene her. Oven over Tafferne hævede sig en Kvist med et Par Fag Binduer, og disse vare næsten helt fyldte af blomstrende Planter.

Grev Henning satte af Hesten og slog et Par Slag med Dørhammeren. I det samme lød der Gøen fra flere kraftige Struber, først noget borte, men nærmere og nærmere efterhaanden; Døren aabnedes og en stor, kraftig Skikkelse med bukkede Øjenbryn og et fyldigt, graasprængt Skjæg viste sig i den, fulgt af et Par Jagthunde.

Grev Henning hilste og vilde have forestillet sig selv, men inden han kom til Orde, havde Skovrider Binding allerede grebet hans Haand og sagde nu:

„Velkommen, velkommen, kjære Greve! Jeg har ventet Dem længe, og var De bleven Noget borte endnu, havde jeg vel selv hentet Dem. — Ja, skjøndt jeg aldrig har set Dem før, taler jeg til Dem som til en gammel Bekjendt. Men det er De jo for saa vidt ogsaa. De maa tro, Deres salig Onkel og jeg have talt tit om Dem, og nysgjerrig har jeg været efter at se Dem. Men lad mig nu se rigtig paa

Dem! Naa, saadan er det altsaa man ser ud, naar man kommer lige fra Paris! Ja, Haaret og Djnene har De da ikke efter nogen Fremmed, det er lige saa ravneshort, som Deres Faders var! Og Næsen, den er akkurat lige saa fint bøjet som paa Maleriet af Deres Navne, den gamle Grev Henning oppe paa Skovgaard. — Og Overstjægget har De spidset nok saa net til hver Side, og det er jo helt svært! Ja, det er sandt, De er jo heller ingen Marsunge! De maa vel være nær ved de Tredive! Men De ser ikke rigtig frisk ud, De er bleg og anstrængt. Naa, det er vel kun Pariserlusten, og De skal min Tro nok saa Farve i Kinderne, naar Klapjagterne først begynde! — Ja, De er vel Sager? — Ikke! Naa, saa maa De se at blive det snarest muligt!”

Grev Henning havde under denne Tale sluppet Hesten, som en Karl bragte i Stald, var traadt ind i Forstuen og havde skilt sig ved Overtøjet. Han sølte sig noget ejendommelig til Mode ved Skovriders Mønstring og Udtalelser; en saadan Modtagelse og en saadan Talen aldeles uden Forbehold i nogen Retning, var Noget, han ikke kjendte, og hvor vant han end var til at færdes blandt Menneſter, fattedes det ham dog nu paa Ord til at svare med, og han nøjedes med et forbindtligt Smil.

Skovrideren aabnede Døren til Stuen paa vid Gab og skød velvillig sin Gæst foran sig.

„Her bringer jeg dig Grev Rosenfjeld, lille Sophie!“ sagde han til sin Hustru, en spinkel, lidt svagelig udseende Skikkelse med et mildt, godslidende Udtryk. Vel er det ikke salig Grev Carl, men det er dog hans Blod, og kjenner jeg dig ret, vil du snart indtage hans unge Hjerte, ligesom du indtog hans Farbroders. — For De maa vide“, henvendte han sig til Grev Henning, der følte sig end mere ubehagelig ved denne Scene end ved Mønstringen i Forstuen, „Mo’er kan, saa gammel hun er, gjøre mig rasende skinsyg, hun tager Dem strax med Storm! Men gjør kun Rur, saa meget De lyfter, jeg er vant til det!“

Fruen, der havde rejst sig, strax da Døren aabnedes, og set kjærlig smilende paa sin Mand, medens han talte, rakte nu Greven Haanden og bød ham hjertelig Velkommen.

„Saa meget forstaaer De vel af Bindings Tale“, sagde hun, „at vi ere inderlig glade over at se Dem hos os, i Dag og fremdeles, naar som helst.“

Greven takkede artig og fik sig imidlertid set flygtig om i Stuen. Alt aandede den mest fuldendte Hygge, Intet savnedes og Intet kunde undværes af det, der var. Et Klaver stod i den ene Ende af

Bærelset, det var aabent og et Hæfte Noder var endnu opflaaet. En Dør stod paa Klem til et Sideværelse; han spejdede der ind, men saa Ingen.

Man satte sig om det store, runde Bord og Grev Henning deltog vel belevent i Samtalen, men hans Tanker vare andensteds; enhver Lyd bragte ham til at se sig om, og da hans Dje faldt paa en halvt tilluftet Skjæfte, ud af hvilken hang en Flig af en broderet Krave, vendte han kun modstræbende sit Blik fra den.

„Men hvor er Klara henne?“ sagde Skovrideren endelig. „Du maa hente hende, lille Sophie!“

Fruen rejste sig og Grev Henning sad nu alene med den Gamle. Stjaalne Djekast rettede han uafbrudt mod Døren, hans Svar paa den Andens Spørgsmaal vare kun korte og adspredte. — Hun maatte jo komme nu.

En Dør gik oven paa, en Dør gik nede; han hørte lette Trin og saa stod Klara Binding i Stuen.

En simpel, lys Dragt sluttede tæt om hende, Haaret faldt i naturlige Lokker ned mod Skuldrene, uden anden Pynt end en grøn Sløjfe; om Livet havde hun et smalt Bælte af samme Farve.

Uden Forlegenhed, men med et Udtryk af Overraskelse gik hun Greven i Møde og hilste.

Et Djeblik var det som om Grev Henning tøvede

med at tage hendes halvt fremrakte Haand, men ogsaa kun et Øjeblik; han greb den og trykkede den fast.

Han havde siddet ventende paa hende med Rængsel og bankende Hjerter; men ogsaa med halv Frygt, en Frygt for at være i Stue med hende, der havde staaet i Solstøvet ude i Skoven.

Men denne Frygt svandt nu ved hendes Tilskyndelse aldeles bort; han saa hende nu i anden Belysning. Hun var vel skøn, nu som den Gang, men det Skjær, som Omgivelserne der ude havde lagt om hende og som hans egen Stemning havde frembragt, det var nu borte; Baggrunden, med hvilken hun stemte og ved hvilken hun selv tegnede sig tydeligere, havde han ikke her. Det Usthyldspræg, der hvilede over hende, den Kjærlighed, der ligesom lyste frem af hende, forstod hans Øje ikke at opfatte; han saa hende nu kun som den skønne Kvinde, men af dem havde han set for mange, til at opsthyldes af Urefrygt for Skønheden alene. Han saa kun, at der var Noget at vinde, som vel var værd at bestaa en Kamp for, men han fattede ikke, at han her maatte kæmpe med Magter, der vare ham ubekjendte og mod hvilke han stod værgeløs.

— „Ja, De maa tro, at det er en Pige!“ sagde Skovrideren, idet hans Blik hvilede paa Datteren

med et Udtryk af den inderligste Kjærlighed og Stolt-
hed. „Hende har man Ære af! — Ja, De und-
gaaer ikke Deres Skæbne: om et Par Uger kan hun
vifle Dem om en Finger.“

Grev Henning bemærkede høflig, at der ikke vilde
behøves et Par Uger til at bringe ham saa vidt.

Klara lagde ikke videre Mærke til hans Ord og
Faderens Lovtaler var hun saa vant til, at hun kun
hørte dem med et Smil.

„Dg hun er ikke af den Slags Trøfener, der
fidde til Stads paa en Stol!“ vedblev den glade
Fader. „Hun kan tage fat, naar det behøves: kom
her over en Dag, naar der bages, saa skal De se
hende staa ved Dønnen med røde Kinder og opsmøgede
Ærmer, og De maa tro, at Kagerne smage! — Dg
saa er hun resolut!“ redblev Skovrideren ubarmhjer-
tig, „hun har Omløb i Hovedet. Det var nu i Fjor,
vi havde den tørre Sommer. Jeg havde sat et Par
Mand til at lufte ud i Granplantagen og de havde
fugt Mød paa Stedet, men vare gaaede dersfra en
Tid. Gløderne laa og ulmede, der maa være kom-
men en Lufstning, og lidt efter knitrer en halv Snæs
femaarige Graner. Det var ærgerligt, men det fik
endda gaa; men havde Vlden faaet Lov at skjotte sig
selv blot et Kvarter længer, havde den naaet en gam-
mel udgaaet Fyr, der stod i Kanten af de unge

Planter; den havde fænget som en Svovlstik og med sin Top naaede den lige op til den gamle Plantage, og saa var den gaaet. Men saa kommer til alt Held Alara gaaende. Hun saa, hvordan Sagerne stod, og uden at spørge Nogen om Forlov tog hun en af Folkenes Ører og huggede løs paa Fyrren. — Nu vil jeg jo indrømme, at var jeg ikke kommen til og havde faaet et Tov om Træet, saa at jeg kunde styre det i Faldet, saa havde hun vel ikke kunnet klare det Hele, men jeg gad dog set, hvor mange Piger der havde baaret sig ad som hun! — Hun er en prægtig Pige!”

Alara smilede, men syntes dog lidt forlegen ved de sidste Ord, og for at faa Faderen til at tie, bøjede hun sig over ham, lagde sin Haand paa hans Pande og sagde:

„Ja, du ser nu med dine Øjne, lille Fader, men dem har ingen Anden!”

Greven slugte med Øjnene Billedet af hende, da hun bøjede sig over Faderen.

— Skovrideren sagde lidt efter, at det naturligtvis var en afgjort Sag, at Greven blev paa Ørnshøj den Dag, og Greven blev.

Efter Middag trak de to Mænd sig tilbage i Skovriderens Værelse, for at nyde Cigaren. Rundt om saa man her Vidnesbyrd om den Stand, Ejeren

tilhørte: en Mængde Bøsser af de forskjelligste Størrelser og Konstruktioner bedækkede næsten helt den ene Bæg, under Skrivebordet laa en udstoppet Ræv som Skammel og en stor Hornugle tronedes alvorlig oppe paa den gammeldags Kaffelovn.

„Her skal De dog se, Grev Henning“, sagde Skovrideren, idet han tog en Bøsse ned fra dens Plads; „den Dublet fik jeg for tyve Aar siden af Deres Onkel, og undre Dem vilde De, om jeg kunde fige Tallet paa det, der er faldet for den. Jeg fik mange Bøsser siden, Bagladere, som kunde gøres færdige i en Haandevending, men ingen brugte jeg saa gjerne som den. Og vare vi paa Klapjagt sammen, Deres Onkel og jeg, og han hørte Røddet af den, saa kjendte han det langt borte og sagde i Reglen: Saa! nu faldt der et Stykke! — Saa var det en Dag i dette Efteraar“, vedblev den Gamle langsomt, „jeg havde faaet at vide, at Grev Carl var bleven upasselig og vilde derfor stjæle et Dyr og sende ham — deres Skytte øvre paa Skovgaard er nemlig, mellem os sagt, en stor Klodrian — og jeg gik ud, træffer en prægtig ung Buk, kaster Bøssen til Rinden — den klukkede! Det var aldrig før hændt mig med den, og jeg blev helt underlig til Mode. Om Eftermiddagen gik jeg til Skovgaard: da var den salig Greve allerede stærkt angreben og rejste sig aldrig

mere. — Skuddet sidder i Dubletten endnu, jeg løser det ikke; men vil Nogen en Gang skyde over min Grav, saa kan han bruge det Skud!”

Den Gamle tav og blev, hensunken i Betragtninger, siddende med Bøssen i Haanden. Greven lod ham i nogen Tid i Ro, men sagde saa:

„Gaaer det ogsaa an, at vi længer fjærne os fra Damerne? Vi bør vist se ind til dem!”

„Vist ikke, Grev Henning!” svarede Skovrideren. „Kyh De kun Deres Cigar i Fred og Ro: Fruentimmerne kan jo komme ind til os, De har lugtet Tobak før i Dag. Sophie!” kaldte han og aabnede Døren, „og Klara! Flyt her ind og gjør os Selskab, indtil Cigaren er ude!”

Damerne kom ind og satte sig; Fruen i Sofaen hos sin Mand, Klara lige over for Greven, der hvilede i en Gyngestol.

„De maa tro, Hr. Greve”, sagde Klara i Samtalens Løb, „at vi ofte have tænkt paa Dem. Mig forekom det altid, at De maatte føle Dem saa meget alene derovre paa Skovsgaard. Alle Forhold her ere jo saa forskjellige fra, hvad De har været vant til!”

„Overgangen var brat”, svarede Greven, „det indrømmer jeg, og i Begyndelsen havde jeg Møje nok med at finde mig til rette. Men nu føler jeg mig ikke længer fremmed, nu savner jeg ikke Noget.”

Han lagde en særegen Vægt paa Ordet nu, men uden at det blev bemærket af Klara, der lidt efter sagde:

„Der maa dog være dejligt i Paris! Saa tit jeg har læst Noget derom, har jeg altid faaet Indtrykket af, at jeg stod over for noget rigtig kjæmpemæssig Stort og Smukt. I en Verdensstad maa Livet jo ogsaa være tegnet med anderledes store og bestemte Træk end Tilfældet er paa affides Steder. Vi føle jo høist en Dønning her, naar de har Storm. Men ved Siden af den Følelse har jeg altid tænkt, at man i Grunden maatte synes saa ene mellem de Mange, saa lille over for det Store, at jeg er bleven helt bange, naar jeg tænkte mig fastet ud i Verden. Og meget Ondt maa der dog kunne huses, netop fordi Forholdene ere saa store, og selv om man lukker Øjet til, tvinges man dog vist ofte til at se det. Ikke sandt! De maa have set Meget, og tit og mangan Gang maattet opbyde Deres hele Vilje, for at gaa uberørt hen ad Bejen!“

Der var halvmørkt i Stuen, Ingen kunde skjelne Ansigtstrækkene. Det Smil, som lagde sig paa Grev Hennings Læber ved Klaras sidste Ord, saae derfor Ingen. Det var endnu ikke helt forsvundet, da han rolig svarede:

„Ganste vist, min Frøken, kan man ikke undgaa

at se det, der møder Ens Dje, men en fast Vilje kan dog altid lede En sikkert frem!"

— Og Grev Henning havde undertiden haft en fast Vilje, men sjælden i det Godes Tjeneste.

„Hvor De maa kunne fortælle Meget!" sagde Klara. „Fortælle om Paris, om Dem selv og Deres Liv!"

Atter vendte det samme Smil tilbage paa Grevens Læber, og han vilde just komme med en bestemt modsigende Ytring, da Skovrideren i det samme aabnede Døren og lod den staa. Et varmt, gyldent Skjær kastedes ud fra de glødende Træstykker og lagde om Klara en ejendommelig, forførerisk Glans. Den skønne Kvinde havde han endnu ikke set saa klart i hende som nu.

Han betragtede hende ufravendt; han kunde gjøre det uden Betænkning, thi selv sad han helt i Skygge, og denne Betragten inspirerede ham: han fortalte, livlig og interessant.

En mere klart seende Tilhører vilde imidlertid have mærket, at hans Skildringer ikke vare helstøbte: snart manglede en Fortælling Slutningen eller han tilføiede en, der ikke lignede den virkelige, snart var det kun Scenen, han forlagde, og de Optrædendes Kostume eller endog Karakter.

Han var den Rene blandt de Rene.

Efter otte Dages Forløb bestemte Greb Henning sig til at gjentage Besøget paa Drnshøj, hvortil han var bleven indstændig opfordret.

— „Vi maa have et Parti Skaf!“ sagde Skobrideren efter Bordet.

„Jeg maa tilstaa, at min Dvælselse er meget ringe“, svarede Greben, „men hvis De vil tage til Taffe med mig, kan jeg maaske haabe paa at uddanne mig efterhaanden.“

„Utidig Bessedenhed!“ sagde Skobrideren. „Se vi os ret for, slaaer De mig maaske strax!“

Herrerne satte sig i Skobriderens Bærelse, men Døren blev staaende ind til Dagligstuen, hvor Damerne sad. Og Greb Hennings Djne vare mere beskæftigede der inde, end med Brillerne foran ham, som han næsten flyttede i Blinde.

„Nej, nu er De alt for god, kjære Grebe!“ raabte Skobrideren pludselig. „De stiller Deres sorte Løber lige i Gabet paa min Springer, jeg kunde tage den med det samme. Men se, om jeg gjør det! Nej, sejpines skal De, det er de bedste Lærepenge!“

Alara rejste sig og kom hen til Skafbordet.

„Fader er nok haard ved Greben“, sagde hun „jeg maa se at hjælpe Dem lidt paa Fode igjen!“

Og med disse Ord tog hun en Stol og satte sig ved Greb Hennings Side. Hun betragtede om-

hyggelig Briffernes Stilling, han stirrede ufravendt paa hende.

„Nej, De har tabt Spillet, Grev Rosenfjold!“ sagde hun. „De har allerede mistet Deres bedste Kræfter, og de faa, De har tilbage, staa alt for spredte. De maa ogsaa have spillet uden bestemt Plan, ja, om jeg tør sige det, har De baaret Dem helt letfjindig ad!“

Et Par Træk endnu, Skovrideren sagde Mat.

„Vil Greven spille et Parti med mig?“ spurgte Klara. „Men saa maa De anstrænge Dem. Skaan mig ikke!“ tilføjede hun smilende.

„De vil næppe faa Lejlighed til det!“ sagde Skovrideren, idet han rejste sig og overlod Pladsen til Klara.

Det var et Parti Skak, som Greven kunde finde Behag i: kun det lille firkantede Bræt skilte ham fra hende, han kunde tilskyndeladende betragte Spillet med udelst Opmærksomhed og dog lade Blikket hvile paa hende, og naar han bøjede sig fremad, berørte hans Haar næsten hendes.

Men Grev Henning nødtes alligevel til imellem at tænke paa Spillet: det maatte jo vare saa længe som muligt, og han anvendte derfor den yderste Forsigtighed.

„De spiller alt for ængstlig, Grev Rosenfjold!“

sagde Klara efter en Tid. „Paa den Maade vil De aldrig kunne vinde. Smellem maa De ogsaa ofre Noget!“

„Det er dog bedst, naar man kan opnaa sit Ønske, uden at bringe noget Offer“, indvendte Greven.

„Maaske!“ svarede Klara. „Men man naaer nu en Gang aldrig Maalet, uden at det koster Noget!“

Spillet fortsattes en Tid i Tavshed, men Greven troede pludselig at opdage sin Medspillers Dronning i en udsat Stilling. Han lod efterhaanden nogle Brætter fra forskjellige Sider rykke imod den.

„Hvorfor gjør De det?“ spurgte Klara. „Nu mister De Deres Taarn.“

„Jeg maa jo vise Dem, at jeg ikke er bange for at ofre Noget!“ svarede Grev Henning.

„Saadan var mit Raad ikke ment“, sagde Klara, „naar Intet kan naaes, er Ofret jo spildt. Og hvad vil De opnaa her? Selv om De tager min Dronning, er Spillet ikke forbi dermed, men De selv kommer i en saa farlig Stilling, at De upaatvibelig bliver Mat.“

„Men Deres Dronning er nu foreløbig mit Maal, Frøken!“ svarede Grev Henning, og virkelig opbød han fra nu af Alt paa at tage den. Tilsidst opnaaede han sit Ønske, den stod værgeløs.

„Men De bliver jo Mat i næste Træk!“ sagde Klara. „Hvad er der saa vundet?“

„Jeg har opnaaet, hvad jeg vilde“, sagde Greven og tog Dronningen. Han var Mat.

— „Jeg forstaaer Dem ikke!“ sagde Klara. „De har sat Alt til, for at faa et Lune opfyldt!“

„Det er i Reglen Motivet, naar man bringer et Offer“, svarede Greven.

„Er det Motivet!“ sagde Klara og saa forbavset paa ham. „Nej, Grev Rosenstjold, nu gjør De baade Dem selv og Andre Uret. Man ofrer Noget for sin egen eller for Andres Lykke.“

„For Andres?“ spurgte Grev Henning med et Smil. „Det er vistnok sjældent. Ofret er kun Mid=del, ikke Maal, som det i saa Fald vilde blive.“

„Jo, Ofret kan netop blive Maal!“ sagde Klara ibrig. „Og for mig staaer det netop som Noget saa stort og herligt, en Gang at kunne bringe et Offer. Ja, veed De, hvem der i Grunden er mit Ideal: det er Butta i „De tre Kirkeklokker“! — Jeg kan næsten Blicher udenad, han er Faders Yndlingsforfatter og jeg er voxt op med hans Fortællinger — Hun tager Pilgrimsstaven og gaaer til Rom for Broderens Skyld; men hvor maa hun ikke have følt sig lykkelig ved at kunne gjøre det!“

„De er ikke Egoist, Frøken!“ indskrænkede Greven sig til at bemærke.

„Det kan man ogsaa kun være, naar man ikke har Noget, man rigtig holder af!“ udbød Klara. Har man det, saa er man det ikke!“

— Det var en Betragtning af Kjærligheden, der var Greb Henning helt ny; han havde ganske vist bragt Kjærligheden Ofre, de havde været Midlet, der førte ham til Maalet, men Ofrene vare bragte hans Jeg, ikke en Anden.

Grev Hennings Besøg paa „Ørnshøj“ fortsattes. Han talte Dagene, ja Timerne forinden og hans Tanker kredsfede bestandig om det samme Punkt.

For første Gang i slige Forhold var Lasleur ikke hans Fortrolige; hver Gang han havde haft Ord paa Læben, for at fortælle sin Tjener om den smukke Skovpige, havde han dog tiet. Og Lasleur, der kjendte sin Herre for godt til ikke at vide, at der maatte være en Kvinde med i Spillet, naar han saa ofte viste sig et Sted, sølte sig krænkert ved denne Mangel paa Fortrolighed; den havde han hidtil været vant til, og af den havde han paa sin Vis været stolt. Han troede imidlertid at se Begyndelsen til en Delagtiggjørelse i sin Herres Tankegang og Planer, da denne en Morgen sagde:

„Sørg for, at en Vogn holder forspændt efter Frokost, og læg to Fodposer og Tapper i den. Jeg fjører til Drnshøj, og Du tager med.“

Rasleur smilede og sagde:

„Var det ikke bedre, om Greven tog afsted i Aften?“

„Gjør, hvad jeg siger, og kom ikke med utidig Snak!“ svarede Greven.

Rasleur bukkede og gik ud, medens han mumlede:

„Højlys Dag og aaben Vogn! — Vange er Greven ikke, hvad man saa ellers kan udsætte paa ham!“

— Efter Bestemmelsen fjørte Greven til Drnshøj. Ellers red eller gik han altid dertil gjennem Skoven, men i Dag var det hans Hensigt at indbyde de to Damer til en Rjoretur.

Fruen, hvem han først traf ene i Stuen, maatte afflaa at deltage, paa Grund af Upasselighed.

„Men Klara vil blive glad!“ tilføjede hun. „Tænk, hvilken Fornøjelse!“

Greven smilede umærkelig; han havde ikke ventet saa Meget.

Klara var i den senere Tid ikke aldeles som hun havde været før. I hendes Blik var kommet noget Drømmende, som ikke havde været der før; hun kunde overhøre en Dtring, henvendt til hende selv, og hun

var for meget optagen af egne Tanker til at være saa talende som forhen. Forældrene var dette undgaet, men ikke Grev Henning; han havde allerede nogle Gange lagt Mærke dertil, og spaaede sig det Bedste deraf.

Kort efter at Moderen var gaaet oven paa, kom Klara ned, iført Overtøj.

Hun satte sig i Vognen, Grev Henning lige over for hende og Vasleur stod med Hatten i Haanden og søgte at fange sin Herres Blik.

„Det er vel til Skovgaard?“ spurgte han sagte, da dette endelig lykkedes.

„Er du fra Forstanden? Op paa Buxen med dig, og søg at forklare Niels, at han skal kjøre rundt i Skoven. — De er maaske saa god at give Ruffen Ordre til, hvor han skal kjøre“, henvendte Greven sig nu paa Dansk til Klara, „De kjender Egnen bedre end jeg.“

— Hvor var Klara smuk, som hun sad der i Vognen med det fyldige Haar halvt bundet op under en lille sort Hat, og den ranke, fine Skikkelse indhykket i et tykt, sort og rødtærnet Shawl! Hun syntes ogsaa ret at nyde den friske Vinterluft, at smile til hver Solstraale, der strejfede hende, og at glædes som et Barn ved Kjøreturen; men hun levede dog ikke med alle sine Tanker og hele sin Sjæl i Dje-

blikket. Ingen kunde nu, som tidligere, læse til Bunden i de dybe, blaa Djne; kun Overfladen, den straalende, blændende Overflade, hvor det ene Billede afløste det andet, var utilfløret; bag den kunde Ingen se, ikke en Gang Grev Henning, skjøndt han mente det.

„Her maa vi holde, Grev Rosenstjold!“ udbød Klara pludselig. „Her har De sikkert aldrig været, og oppe paa Højen, et Par Minutters Gang her fra, kan man se ud over hele Skoven.“

Boguen holdt, Lasleur aabnede Døren og Greven og Klara traadte ud. De drejede om ad en smal Sti, der førte længere ind i Skoven, hun foran, han bag ved. Lasleur saae efter dem, smilede og fløjtede en Vise.

„Ja, er her ikke dejligt!“ udbød Klara med straalende Blik, da de stode paa Højen. „De fortryder da ikke Gangen her op?“

Grev Henning henkastede en artig Bemærkning om, at han vilde have gaaet saaledes bestandig. Klara vedblev:

„De maa naturligvis finde det smukt her, selv ved Vintertid, det er umuligt Andet, men sæt Dem i mit Sted: tænk, hvad det er for mig, hver Gang jeg staaer stille og ser mig om her — eller et andet Sted“, lagde hun hurtig til. „Der er ikke en Sten, ikke et Træ, uden at jeg kan knytte et eller andet

Minde dertil. — Det kan De maaske ikke forstaa, men tit, naar jeg er gaaet alene i Skoven, især ved Aftenstid, og jeg er begyndt at blive en Smule ængstlig til Møde, har jeg beroliget mig med, at her, hvor jeg er saaledes levet sammen med Alt, her kunde ingen Fare true mig. Ja, jeg troer næsten, at jeg undertiden har den Forestilling, at de høje, alvorlige Træer vaage over mig og ikke tillade noget Ondt at nærme sig til mig."

"Hvor kan De i det Hele tro, at nogen virkelig Fare kan nærme sig Dem?" sagde Greb Henning.

Hans Stemme lød mere dæmpet end ellers og havde en Klang, som den ikke plejede at have.

— "Det er ikke Alle, der ere lykkelige som De, Frøken Alara!" sagde han efter et Ophold. "Det er de Færreste, der gaa med Fred i Sjælen og ikke kjende til Vængsel og Savn."

Alara var ved at vende sig mod Greben, da han igjen begyndte at tale, men saae ned, da hun hørte hans Ord, og var blegere end før.

"Tro De mig, Frøken Alara", fortsatte Greb Henning end mere dæmpet, "jeg har ogsaa gaaet i Skoven, jeg har ogsaa lyttet til dens Toner og til dens Tavshed, men naar man føler Savn saa stærkt som jeg, har man ikke Fred. Alara! — Frøken Alara, skulde jeg sige"

Det raslede i det samme i Løvet, lidt borte fra dem, Lyden kom nærmere, en stor Hønsenhund sprang op paa Højen. Forbitret vendte Grev Hønning sig imod den og vilde jage den bort, men den standsede, knurrede truende og sprang saa, gående af Glæde, op ad Klara.

Hun var bleven blodrød, klappede flygtig Hunden, men viste den saa bort. Den stod et Øjeblik stille, logrede med Halsen, som for at bede om Lov til at blive, men da Opfordringen hertil udeblev, sprang den atter afsted.

„De blev bange, Frøken Klara!“ sagde Greven, der nu først opdagede den Bevægelse, hun var kommen i. „Den tosede Hund! Hvor mon den kom fra? Det var ingen af Deres Faders, saa vidt jeg saa!“

„Nej, det var ingen af vore“, fik hun med nogen Møje sagt. „Men jeg kender den, jeg kender jo saa Meget og saa Mange her!“ tilføjede hun og smilede svagt.

Klara og Grev Henning gik tilbage til Bognen. Endnu var hun ikke Herre over sin Bevægelse, saa lidt som over Blodet, der jog hende op i Kinderne.

Rasleur saa paa hende, satte et halvt fornøjet,

halvt spodst Smil op og sendte sin Herre et fiffigt Blik, som denne imidlertid ikke lod til at se. —

Boguen rullede afsted, Klara var snart hjemme og Grev Henning kjørte ene hjem.

Strax efter at han var kommen fra Drnshøj, længtes han igjen dertil. Han havde aldrig før længtes saaledes; Begjær efter Noget havde han ofte følt, og var derfor draget imod det, men denne Dragen havde ikke kunnet kaldes Længsel.

Da han nu traadte ind i Stuen paa Drnshøj, var det med bankende Hjerte lige som første Gang, da han sad ventende paa at se Klara træde ind. Han løftede kun langsomt sine Øjne op til hende og vovede ikke at stirre ind i dem.

Over hende var der som et Tryk, der hvilede Noget tungt paa hende; han antog, det skuldes Kamp i hendes Indre mod en Følelse, som hun forgjæves stræbte at kue, og den Følelse, der nu spirede frem, kom, som han mente, efter hans egen Udsæd.

— „Syng lidt, Klara!“ bad Skovrideren i Skumringen. „Du har slet ikke ladet dig høre i de sidste Dage!“

„Lad mig være fri i Dag!“ svarede hun. „Netop fordi jeg ikke har sunget i flere Dage, vilde jeg kun gjøre det daarlig, om jeg prøvede paa det nu.“

„Vist ikke nej!“ indvendte Faderen. „Du syn= ger altid fjønt, min Pige, og det er jo ikke første Gang Grev Henning hører din Stemme. — Blot et Par Smaafange, hvad du vil!“

Alara rejste sig, gik hen til Klaveret, aabnede det og satte sig. Først bladede hun i et Par Nodenhæfter, men skød dem fra sig igjen og sad et Djeblig tanke= fuld. Men saa anflog hun et Par Akkorder og sang:

I Skoven vandred Pigen alene mangen Gang,
Dg lytted efter Kilden og Fuglenes Sang;
Hun var saa let om Hjertet og kjendte intet Savn,
Dg følte hun end Længsel, hun vidste ej dens Navn.

Men da en Kvæld i Skoven hun gik sin vante Gang,
Dg lytted efter Kilden og Fuglenes Sang,
Da rasled det i Løvet og en Fremmed hun saae,
Dg Alt, hvad han kun sagde, hun kunde grant forstaa.

Dg siden vandred Pigen i Skoven mangen Gang,
Men hørte hverken Kilden eller Fuglenes Sang;
Dg rasled det i Løvet, hun følte kun Savn,
Naar Træerne sused, de hvisted et Navn.

Skovrideren havde Ret: Alara sang altid smukt; men saaledes havde hun aldrig sunget. Det var som om Strænge i hende, der aldrig vare rørte, nu med eet grebes og bævede i Klang; det var som om frem= mede, ukjendte Toner lagdes hende paa Læben, og dog var enhver vakt og stemt i hendes eget Indre. Det

var, som om en Menneskesjæl, der havde set Himlen aaben, nu sang Alt ud, hvad der bevægede sig i den.

Grev Henning var bleven uimodstaaelig draget af Sangen strax ved de første Toner; et endeløst Hav brusede ham i Møde, en Verden aabnede sig for ham. Han vuggedes af Toner, han løftedes paa deres stærke Arme; af Sangen selv hørte han ikke et Ord. Men dem kunde han selv skabe, han dannede det Digt til Tonerne, som huede ham bedst, glødende og farverigt var det.

Ham var det, som om hun i dette Øjeblik gennem Sangen lagde hele sin Sjæl for hans Fodder, som om hun kaldte ham til sig, drog ham i Favn og det var som om de mødtes, han og hun, i et eneste, saligt Nu.

Hendes Stemme havde skjælveth, da hun sang Slutningen, og da den sidste Tone var forstummet, rejste hun sig brat og gik ud af Stuen.

Men da hun efter nogen Tids Forløb atter kom tilbage, var der intet Usædvanligt at mærke paa hende; det var tvært imod, som om hun gennem Sangen havde faaet udtalt det, der thyngede paa hende, og derved havde fundet Fred.

— Grev Henning red langsomt hjem den Aften. Hver Tone, han havde hørt, klang endnu for hans Øre, det var som om Luften var fyldt med Sang.

Hvor han gik og stod de følgende Dage fulgte Tonerne med; de klang i ham, uden for ham, vindende og dragende med ustandselig Magt. Det var nu ham, der følte Savn og smeltende Lyst, naar Lovet raslede; gjennem Trærnes Susen hørte han den samme, sølsomt kaldende Sang — og han hørte intet Andet.

Hendes Skikkelse saa han overalt; den fulgte ved hans Side Dagen igjennem og i Drømme ilede hun ham i Møde med aaben Favn.

Han var halv syg af Rængsel efter at gjense hende.

Efter saa Dages Forløb tog han en Beslutning, og gav Ordre til at sadle en Hest om Eftermiddagen.

Kort efter at han havde givet denne Befaling, traadte Jørgen Bæger ærbødig ind til sin Herre og sagde, at hvis Greven havde bestemt at ride til Ørns-høj, kunde det ikke nytte: „Skovrideren og Fruen kjørte her forbi for lidt siden; de skulde nok til Fjerritslev; Frøkenen var ikke med, hun var upasselig. Men Skovriderens kommer sagtens ikke tilbage før sent ud paa Aftenen, saa jeg syntes jeg vilde sige det, for at Greven ikke skulde ride forgjæves.“

Greven hørte kun halvt, hvad den Gamle sagde,

svarede at det var godt, og sad saa en Stund uden at røre sig.

En Dør blev sagte luffet op og Vaseleur kom ind. Han holdt sig først i et Hjørne af Værelset, for ikke at forstyrre sin Herre i dennes Betragtninger, men da denne spurgte, hvorfor han ikke kom, nærmede han sig hurtig og sagde med et glad forslagent Ansigt:

„Skobriderens kjørte nylig her forbi, men Frokenen var ikke med — Saa er hun alene hjemme!“

Til Vaseleurs store Forundring smilede Greven ikke ved denne fortrolige Meddelelse, men saae, uden at svare Noget, paa Tjeneren med et Blik, der bragte denne til skynsomt at trække sig noget tilbage, og det var med den ydmyge Undergivnes, ikke med den Fortroliges Holdning at han sagde:

„Jeg kom, for at melde Hr. Greven, at Hesten holder for Døren.“

Greven Henning rejste sig og var allerede i Færd med at tage Overtøj paa, da han pludselig standsede og sagde:

„Træk kun Hesten i Stald igjen og tag Tøjet af den. Jeg bliver hjemme!“

— Hvad Vaseleur ikke allerede var forbauset, det blev han ved disse Ord. Han maatte tilstaa for sig selv, at han aldeles ikke kjendte sin Herre mere, og

denne Tilstaaelse ærgrede ham. — Det var nu en Gang hans Stolthed at kjende Herren og han følte godt, at han kunde fortjene Fortrolighed; at han ikke var nogen almindelig Tjener, vidste han med sig selv.

Jo mere han tænkte over det Foreliggende, desto ufatteligere blev det ham. En saadan Lejlighed lod Greven slippe sig af Hænderne! Aldeles uden Grund opgav han at tage affted, som han jo allerede havde bestemt om Formiddagen!

Vasleur sad ved Vinduet i sit Bærelse, støttede Hovedet i Hænderne og saae grundende ud i Gaarden; det var allerede helt mørkt. Pludselig rejste han Hovedet op, saae hen for sig og fremkom med et halvt højt Udbrud, der dels antydede Forbavselse, dels selvbehagelig Beundren; det var aabenbart, at han nu mente at have udgrundet Noget.

Det gik han ud af Stuen, snek sig forsigtig gjennem Vestibulen og den lange Gang hen til Grevens Bærelse og lyttede uden for; der var ikke Andet at høre end Lyden af Fodtrin. Saa satte han Øjet for Nøglehullet og spejdede ind; saa Sekunder efter trak han sig hurtig tilbage, smilende over hele Ansigtet.

„Tænkte det nok! Man skal føres bag Lyset, man er ikke længere god nok til at være Medvinder, man skal holdes uden for det Hele. — Meget snildt

beregnet! Men endnu er man da, Gud ske Lov, Karl for at have Krammet paa sin Herre!"

Vasleur gik tilbage til Vestibulen, aabnede lydløst Døren til den store Sal og traf den lige saa stille til efter sig.

Lidt efter hortes der sagte Trin for Enden af Gangen og Greven kom ind i Vestibulen med Over-tøj paa. Just som han havde Haanden paa Laasegrebet, for at aabne den mægtige Gaarddør, hørte han En gaa i Salen og Vasleur traadte ind derfra.

"Ah, det er Greven!" udbrod han med hypperlig forstilt Forundring. "Jeg hørte Nogen gaa her og kunde slet ikke tænke mig, hvem det var."

Greven svarede Intet strax; det fogte i ham af Forbitrelse over dette Møde.

"Jeg anede ikke, at Greven tog bort, jeg mente det var opgivet. — Skal jeg kalde paa Ridesnægten og lade ham sadle op?" var Vasleur ondskabsfuld nok til at tilføje.

"Du skal pakke dig snarest muligt!" raabte Greven hidsig. "Jeg giver dig ikke Kost og Løn, for at du skal rende mig i Hælene som en anden Spion. — Forresten behøver du ikke at tale til Nogen om, at jeg ikke er hjemme", lagde han til i en noget velvilligere Tone, men det kostede ham den største Overvindelse, i dette Øjeblik at nedlade sig til at henvende

Noget, der lignede en Bøn og kunde vise en Slags Fortrolighed, til Tjeneren.

„Hr. Greven kan stole paa mig heri, som i Alt“, svarede Lasleur ærbødigt.

Greven gik ud gennem Gaarden og Lasleur gik, inderlig fornøjet, til sit Værelse; han havde nu haft en Morstab, som han kunde have godt af længe.

— En fin, tæt Sne var falden fra om Morgen af, men nu var det forbi; det var igjen høj Luft og stjerneklart. Ikke en Vind havde rørt sig Dagen igennem, Snetæppet laa derfor jævnt og fast om Alt, følgende enhver Linje, uden at udslette nogen.

Grev Henning gik hurtig gennem Skoven; han ænsede ikke, at han med korte Mellemrum snublede over en Trærod, han mærkede næppe Kvistene, der strejsede hans Ansigt. Han var saa optagen af sin Tankegang, at det næsten var ham ubentet, da han med eet fra Skovstien traadte ind paa den aabne Plads, hvor Drnshøj laa.

Ikke en Lyd hørtes, ikke en Kvist svajede paa et Træ; de gamle Graner ragede op bag Huset, mørke og alvorlige, og dog laa det hvide Tæppe saa tykt paa dem, at Grenene bøjedes helt nedad. Rundt om hele Gaarden, saa vidt Øjet naaede, laa Sneen ren og skær, ubetraadt og blinkende; Stjærnerne tindrede klart paa den mørke Himmel.

Grev Henning var standset et Øjeblik. Men oppe i de to Kvistvinduer, hvor der altid stod blomstrende Planter, der skinnede Lyset ud gennem Ruderne; bag de nedrullede Gardiner skimtede han en Skygge, der bevægede sig. Og det var for ham, som om Lyset der oppe skinnede ned til ham, til ham alene, og med Blikket rettet der op gik han hen imod Huset, hen over den rene, blinkende Sne.

Da slukkedes Lyset bag Ruden.

Han havde stirret saa usravendt op, at han endnu herefter havde et Indtryk af Lys, men det kunde kun fastholdes et Øjeblik, saa var Alt mørkt, dobbelt mørkt paa den rene, blinkende Overflade.

Han vendte sig om. Fodtrinene, som han selv havde traadt, stode foran ham som Pletter, Sneen var et søndret Slør. Og lige for ham laa den mørke Skov som en høj Mur uden Abning; den maatte han igjennem. Han sprang ind i den og ilede tilbage.

Det var en Vandring som gjennem en uddød Verden. Der klang ikke engang nu som et Suk gjennem Skoven, ikke en Røst hvilede; Lyden af hans Skridt dæmpede Sneen, han hørte kun sit eget Hjertes Slag. Imellem saa han op, skyn og forstræmt; op til Træerne, som Klara havde sagt vaagede over hende. Den Følelse af Anger og Frygt for sig selv,

som han aldrig havde huset, naar han ellers havde staaet ved Maalet og set paa fuldbragt Gjerning, den trængte sig nu ustandselig frem; det var, som om det først derved, at han maatte standse, var blevet ham klart, hvorhen den Vej, han havde fulgt, førte. Han saae Enden paa den klarere end om han havde naaet den.

— Da han kom til Skovgaard, var den store Dør fra Gaarden ind til Forsalen lukket. Men nede i den ene Fløj var et enkelt Vindue oplyst; det var Vassleurs. Han ventede altsaa paa ham. Med et Udbrud af Fortvivlelse og afsmægtig Forbitrelse saae han der hen og stod et Djeblig raadvild stille. Men pludselig vendte han sig om og gik i modsat Retning over Gaarden: ham kunde han ikke se nu. Han standsede under et lille Vindue og bankede sagte paa. Strax efter rejste En sig der inde og den gamle Sorgen spurgte, hvem det var. Men i det samme udbrød han, uden at oppebie Svar:

„Men i Himlens Navn, det er jo Greven!“

Nu tændtes der et Lys inde i Kamret, og man saae det bevæge sig gjennem den lange, mørke Bygning fra Vindue til Vindue. Endelig standsede det i Vestibulen, Døren aabnedes og Greven traadte ind.

„For Guds Skyld, hvad er der hændt, Hr. Greve!“ raabte Sorgen ængstlig ved Synet af sin

Herre, der var ligbleg. „Lad mig hjælpe Klæderne af i en Hast! Greven maa strax til Sengs og vi maa have Bud til Lægen!“

Greven skyndte sig at berolige den Gamle og bad ham for Alting ikke volde nogen Uro.

— „Skal jeg saa kalde paa Lafleur?“ spurgte Sorgen tøvende, da Greven var i Færd med at gaa hen mod sit Soveværelse.

„Nej! nej!“ skyndte denne sig at svare. „Du gaaer jo med!“

Og Sorgen gik foran med Lysket, glad og lykkelig.

Greven kom til Sengs, men Sorgen, der var bleven alvorlig bange, vilde nødig forlade ham strax; han gav sig Noget at bestille, saa med det og saa med det, og stjal sig alt imellem til at kaste et be-
kymret Blik paa sin Herre. Greb Henning, hvem dette ikke undgik, rakte pludselig sin Haand ud mod Sorgen, og da denne ærbødigt greb den, sagde han:

„Sorgen! „Du er vist et godt Menneske!“ Og derved sukkede han saa dybt og bedrøvet, at Taarerne kom den Gamle i Øjnene.

„Gud velsigne Hr. Greven, nu og altid!“ udbrød han rørt, og fra denne Stund af lærte de To, Greven og hans gamle Tjener, at finde hinanden og skjønne paa hinanden.

Der gik nogle Dage, det blev Juleaften; Fred og Glæde kom som Gæst overalt, kun ikke paa Skovgaard. Der sad den unge Greve alene i det store Rum og levede den sidste Gang til Ørnshøj om igjen. Han saae atter og atter Lyset slukkes bag Ruden, og hver Gang var det, som om han droges længere bort fra hende, som om der lagdes en uendelig Afstand mellem ham og det Sted, hvor Lyset havde skinnet, hvor hun havde været. De mørke Pletter, hans egne Fodtrin i Sneen, saae han tydeligere og tydeligere; for hans Øje kunde de ikke udslettes.

Det var mørkt, hvorhen han end saae, men ude blinkede Sneen og Stjærnerne tindrede.

— Tidlig var Grev Henning oppe næste Morgen, Julemorgen. Det var stille, klart og sollyst, en af de Vinterdage, da man drømmer om Foraar.

Grev Henning gik, uden at tale til Nogen, gennem Haven ind i Skoven. Først fulgte han en Sti, men drejede saa af og søgte Aaen.

Her inde, hvor dens Løb var ganske langsomt, var der forsvarligt Isdække paa den; over det laa igjen Sneen, hvid og jævn, saa at Isen kun et enkelt Sted viste sig som en sort, blank Plet. Ganske langsomt gik han hen ad Aaen. Elletræerne stode i Rækker paa hver Side, og langs ad de lige, sorte Skud laa Sneen paa den ene Side som en fast, hvid Linje;

Tuerne inde ved Bredden, der ved Sommertid vare grønne Der, hævede sig nu som blinkende Smaahøjder fra Snemarken; hist og her stod der visne Moserør op gjennem Isen.

Aaen blev smallere efterhaanden som han kom frem, Træernes Grenene mødtes fra hver Side paa Midten af den. Der stod en mægtig Eg ved den Side, lidt fra Bredden; bag den saae han en Fordybning i Sneen og gik derfor der hen. Det var kun et Haresæde, og halv tankeløs stod han og betragtede det.

Da hørte han en dæmpet Lyd, som om Noget bevægede sig hen ad Aaen i modsat Retning af den, han var gaaet. Dette Fodtrin hørte han, skintede to Skikkelser gjennem Træerne og saae da en Haand, der højede Grenene til Side; det fine Sneestøv drysfede ned, tindrede i Sollyset, faldt som en Guldregn om de To, der gik hen ad Aaen. — Den ene var Klara. Hun havde lagt Armen ind under sin Ledsfagers, hvilede den paa hans og støttede sig til ham. Hendes Gang var let, Sneen tryktes lydløst sammen under hendes Fod og Solen skinnede paa Ansigtet. Et Øjeblik vendte hun Hovedet til Siden, gjorde en Bevægelse, som om hun vilde standse, men vedblev dog at gaa. Ingen af de To, der gik Arm i Arm, sagde Noget; Sproget har jo ikke Ord for Alt.

Grev Henning havde staaet ubevægelig bag Træet fra det Øjeblik af, da han hørte Lyden af Trin, men det var ikke alene hans Regeme, der var som viljeløst, som stedbundet, det var som om hans hele Sjæl, hver Tanke og Følelse i ham var fuet og taget fangen; han var som ramt af et Slag, der havde lammet Bevidstheden, men ikke lukkede hans Øje for Lyset. Thi det saae han, Lyset, der faldt om de To, og Lyset, der laa foran dem, urolig blinkende paa Gren og Kvist, stille hvilende paa den Vej, de gik. Derhos var det ham, som om Lyset drog ham forbi og svandt med dem; Lyset var ham i dette Øjeblik ensbetydende med Lykken, Livets Lykke, og den mente han nu at have set for første Gang, rig og straalende; men den var gaaet ham forbi, den var svunden.

Og da han nu herefter sad hjemme og havde forstaaet, at han for første Gang maatte have følt Kjærlighed, og saae en Mur rejst mellem sig og den, da blev det ham ret klart, hvad det var, der var draget ham forbi, hvad han havde tabt. Aldrig havde Klara staaet for ham saaledes som nu; det hjalp ikke, at han søgte at faa sig selv til at tro, at hun dog ikke var den, han mente, at det ikke var skyldfri Gang, hun var gaaet: han saae hende støtte sin Arm til den Andens, let og tillidsfuldt, saae hende barmeglad stirre mod Solen — hun var ren som Sneen for hendes Fod.

Mod Skæbnen rasede han, mod det, der gjorde, at han skulde rammes; han følte Had mod denne Anden og følte det som en Helligbrøde, som en himmelraabende Voldshandling af Skæbnen, at han var ladet tilbage. Og vel saa han, at han havde forsynet sig mod hende, saa haardt som tænkes kunde, men det var ham som Noget, kun hun havde at drage ham til Ansvar for; Skæbne eller Forsyn havde ikke Ret til at blande sig imellem her. Og dobbelt fortvivlet blev denne Indgriben derved, at han saa helt maatte føle sin egen Afmagt mod det, der havde gjort ham Uret, luffet ham ude fra Lyset og Lykken.

Forgjæves opfordrede Sorgen, der med Sorg saa sin Herres Tilstand, denne til at søge Udspredelse, tage ud, se Mennesker; han fik oftest intet Svar, kun et fortvivlet Blik og et dybt Suk.

En Formiddag mellem Jul og Nytaar kom den Gamle med fornøjet Ansigt ind i Grevens Bærelse og meldte, at Frøken Klara var der.

I et Nu sprang Grev Henning op, greb ham i Armen og raabte:

„Hvad siger du! Hvem! Hun er her!“

Sorgen saa forbavset paa ham og gif ud, da

Greven slap ham. Et Djeblif efter aabnede han Døren paa vid Gab, og Klara traadte ind.

Grev Henning stod endnu midt i Bærelset i samme Stilling, som da han havde sluppet Sorgen; da hun viste sig, gik der med eet Slag en Bevægelse igjennem ham, han var lige ved at styrte imod hende, men det lykkedes ham at tvinge sig, han fik hende raft Haanden og budt Velkommen.

Hun var øjensynlig bange, blev afvejlende rød og bleg og begyndte et Par Gange paa at tale, uden at faa sagt et Ord. — Endelig gik hun tættere hen imod ham, saae ham tillidsfuldt i Øjnene og sagde saa:

„Grev Rosenfjold, De maa ikke se alt for forundret paa mig, fordi jeg kommer saaledes, men jeg har Noget at sige Dem, jeg maatte tale med Dem! — De saae mig i Skoven Iulemorgen, og jeg saae ogsaa Dem. Jeg gik med En — En, som De ikke kjendte, og som Fader og Moder aldrig have set. — Men hvis De kjendte ham, saa maatte De synes om ham; han er saa god og saa ædel og holder saa meget af mig, og min fulde Kjærlighed har han!“

Hun havde talt hurtig, for at komme til den væsentlige Tilstaaelse, og højt, fordi hun maatte tvinge sig til at tale; men ved de sidste Ord sank Stemmen, hun bøjede Hovedet og Taarerne stode hende i Øjnene. Grev Henning støttede sin Haand paa en

Stoleryg og saae, tilshneladende ubevæget, ned for sig. Snart blev hun imidlertid saa meget Herre over sin Bevægelse, at hun kunde fortsætte, men afbrudt, med ofte svigtende Røst:

„Han kom til Egestrup for et Par Maaneder siden, og jeg saae ham en Gang i Skoven, men talte ikke med ham. Siden mødte jeg ham — oftere — og vi talte sammen, vi gik sammen. Og han var saa god og kjærlig og jeg lyttede til Alt, hvad han sagde. — Saa var det han skulde bort, Suledag, og han havde bedt mig sige ham Farvel; og jeg mødte ham i Skoven, jeg veed ikke, hvad han sagde eller hvad jeg svarede, men da vi kom til Aaen, gik vi Arm i Arm og da var det, jeg saae Dem. — De maa tro mig, jeg følte den største Trang til at ile hen til Dem og betro Dem Alt; jeg følte i dette Djeblig saa tydelig den Uret, jeg havde begaaet ved at skjule Noget, jeg syntes slet ikke, jeg kunde se Fader og Moder i Djnene herefter — og dog kan jeg ikke sige dem Noget nu! Den første Gang, jeg havde set ham og vilde fortælle Moder det, som jeg plejede at fortælle hende hver Ubethdelighed, der hændtes mig, var det som om Noget holdt mig tilbage, og jeg tav stille. Og siden har jeg villet tale mange Gange, men jeg har ikke kunnet. Men En maa jeg tale aabent med, jeg maa betro mig helt til

En. De har altid været mig god, Grev Rosenstjold, De har været saa venlig og overbærende imod mig, at jeg ikke kan være Andet end tillidsfuld over for Dem! De vil ikke fordømme mig, vel? Og De vil love mig, hvad jeg beder om, selv om det maaske ikke er helt rigtigt! Ikke sandt? — Tal ikke til mine Forældre eller til Nogen om, hvad De saae Iulemorgen, jeg beder Dem saa meget derom! — Frederik er rejst og kommer maaske i flere Aar ikke tilbage — ja, Frederik hedder han“, lagde hun dybt rødmende til, rødmende over for første Gang at udtale dette Navn for en Anden. „Han har en Stilling paa Sjælland, som han ikke tør opgive, og der over kan jeg jo ikke følge ham. De kjender den usigelige Kjærlighed, som Fader og Moder have til mig, og de vilde ikke kunne leve her, naar jeg var derovre. Det har jeg sagt Frederik, og nu vente vi paa andre Tider. Men af den Grund maa Fader og Moder ikke vide Noget af det Hele: det vilde kun volde dem Bekymring til ingen Nytte og maaske de endog vilde prøve paa at overtale mig til at skilles fra dem; thi jeg veed, de sætte min Lykke for deres egen. Al den Sorg skal de spares for. — Og nu maa De ikke se med andre Øjne paa mig, Grev Rosenstjold, ikke sandt, De vedbliver at være min Ven!“

Hun saae bedende paa ham og strakte Haanden

ud imod ham; han greb den og sagde med brudt, dybt bevæget Røst:

„Gud velsigne Dem, Frøken Klara!“

Saa Øjeblikke efter var hun paa Hjemvejen.

— Med Armene lagte over Bordet og Hovedet hvilende paa dem var Grev Henning sunken sammen paa en Stol, og saaledes sad han længe. Sorgen kom ind i Værelset, men først da han stod lige ved Greben, løftede denne Hovedet op, saa paa den Gamle, brast i Graad og faldt saa atter sammen som før. Sorgen gik, Grev Henning var ene med sine Tanker.

Ene med sine Tanker! Der rummes en Verden af Salighed og Fortvivlelse, af Lys og Mørke heri. Som i et stille, viet Tempel kan man føle sig, ene med sine Tanker, ingen Horizont begrænser Synet og Solskin er der overalt. Men Billedet kan være anderledes: en endeløs Ørken, en bølgeomrasket Nat, hvor Stormene rase, kan ligge for den, der er ene med sine Tanker. — Hun havde været ved hans Dør, hun var kommen til ham med fuld Tillid, i fuld Ustyd, uden at vide til hvem! Hun havde bedt ham — men hvorom bad hun egentlig? Om at han helt skulde forsvare, helt lukke Øjet for det, der saa nylig var blevet ham klart; bad om, at han skulde ofre den Følelse, der saa nylig var bleven vakt. — Nej og atter nej! Det kunde han ikke, han kæmpede mod

denne Tanke, han vilde endnu bestaa en Kamp, sejre helt eller falde helt — men han maatte jo vinde, naar han satte sit Liv, sin Sjæl ind paa det!

— Men der gives Billeder og Tanker, som, en Gang sete eller vakte, aldrig lade sig helt fortrænge; de klinge som en Melodi gennem Melodien, de ligge som lysende Islat i Tankevævet. Og et saadant Billede havde han set, en saadan Tanke havde han tænkt: da Døren var bleven aabnet og hun traadte hen til ham og havde talt, da havde han i et eneste Nu set hende og set sig selv, klart som naar Lynet en mørk Nat belyser en Egn. Han havde set hendes Storhed og sin Afmagt, set hende løftet over sig ved Uskyld, Tillid og Kjærlighed. Han havde forstaaet, at han lige til nu kun havde elsket sig selv, og at det nu gjaldt om at elske en Anden højt nok, til at ofre sig selv helt for denne Anden. Han havde set hende rede til at bringe selve sin Kjærlighed som Offer, netop fordi denne var en evig, usluttelig Kilde.

— Ude rasede Stormen, Træerne svajede som Rør og Sneen drev for den som mægtige, skumklædte Bølger, der hist og her samlede sig og taarnedes som Bjerge. Himlen var overtrukken, ingen Stjerne trængte gennem Skyerne, der var Kamp i Naturen i den lange, mørke Vinternat.

Og inde paa Skovgaard kæmpedes ogsaa en Kamp.

Der rasede Stormen i et Menneskehjerte, der kæmpede en Sjæl imod den, slap kun Tag for Tag det, den holdt fast ved, og vred sig i Smerte, naar den maatte slippe. Men Træet maa bøje sig for Stormen, om det end staar fast, og Vaarsolen tøer Isen op, hvor tykt den end ligger.

Da Morgenens kom, lagde Stormen sig ude og inde; der var stille i de mørke, tavse Skove, hvor mangen Stamme, der nys knejste, nu var fældet, og der var Fred i Grev Hennings Sjæl, om den end blødte; gennem Kamp mod sig selv havde han nu vundet Sejr.

Hans første Gjerning næste Dag var at sende Vaseur tilbage. Synet af ham var blevet ham næsten uudholdeligt, og det havde endog først været hans Hensigt, slet ikke at ville se ham forinden. Men det var kun et Øjeblik's Svaghed; han tog sig sammen, kaldte Tjeneren for sig og gav ham Afsted. Da Bognen rullede bort med ham, saa Grev Henning efter den, saa længe, den kunde øjnes, og da den endelig forsvandt, aandede han friere.

— Nogen Tid gik, før han vovede sig til Ørnehøj; men det maatte ske, og en Dag red han der over. Først vovede han næppe at se paa Klara, men hendes

Dine søgte urolig hans og da en Vejlighed gaves, gled hun tæt forbi ham og sagde:

„Vi er jo Venner, ikke sandt?“

„Jo, vi er Venner!“ svarede han dæmpet, men fast og tog ærbødigt hendes Haand.

De Gamle vare imod ham som de plejede, hjertelige og ligefremme, og i det Hele syntes Alt og Alle, Omgivelser og Stemning, at være som tidligere; kun forekom det Grev Henning, at Klara næsten viste sine Forældre end mere Omhed end før. Det var som om hun frygtede for, at den Følelse, hun bar skjult, skulde berøve dem Noget af hendes Kjærlighed, og som om hun, angerfuld herover, stræbte at bøde derpaa ved fordoblet Omhu.

— Til Sommeren vilde Greven rejse; ikke for bestandig og ikke til Paris, men i et Aar, maaske i to, se sig om i Verden.

„Jeg kjender i Grunden kun faa faa Steder“, sagde han, „og desuden vil jeg have godt deraf: jeg har dog maaske levet for længe i Paris, til lige med eet at kunne vænne mig til Vinteren her hjemme!“

Men forinden var han ikke ledig. Han kastede sig over Godsets Drift med rastløs Iver, hjalp med aaben Haand, hvor det behøvedes, forandrede og byggede. Først og fremmest lod han en gammel Skovfogedbolig, der i flere Aar havde været forladt, halvt

nedrive og atter opbygge forstørret, i Righed med Ørnshøj. De gamle Træer og Buske i dens Have fik Lov at staa, men Haven selv blev udvidet og om-
lagt; selv ledede han Arbejdet. Her skulde den nye
Gudsforvalter bo. At en saadan maatte overtage Bes-
tyrelsen af Skovgaard, naar han selv tog bort, var
en bydende Nødvendighed, men hvem det skulde blive,
var endnu uafgjort.

— En Aften hen paa Foraaret var Grev Hen-
ning paa Ørnshøj og Talen faldt paa hans fore-
staaende Rejse.

„Nu kan jeg rolig tage bort“, sagde han, „jeg
har fundet en Gudsforvalter.“

„Det var jo prægtigt!“ udbød Skovrideren.
„Jeg haaber, at det bliver mig en flink Nabo!“

„Det er jeg overbevist om“, svarede Greven,
„jeg har paa det nøjeste forhørt mig om ham og kun
erfaret Godt. — Han er fra Sjælland og hedder
Frederik Vorm.“

Grevens Stemme skjælvede lidt, da han sagde
det sidste.

Men Klara sank næsten sammen ved disse Ord;
Glæden kom saa uventet og saa fuld over hende, at
hun ikke strax kunde bære den.

Grev Henning tog saa Øjeblikke efter hjem, han

følte, at han vilde være tilovers ved det, der nu maatte foregaa mellem Forældre og Datter.

— I Skærsommer, den dejlige Tid, med den lette, svulmende Luft og de lyse Nætter, havde Alara Binding Bryllup. Grev Henning fulgte hende til Alteret. Men om Aftenen, før Brudeparret endnu var brudt op fra Drnshøj, tog han, uden at sige Farvel til Nogen, bort og gik den korte Vej gennem Skoven til de Nygiftes kommende Hjem.

Det var varmt, næsten for varmt, men Luften var fyldt med Fugtighed, det dampede fra Rær og Mose og Duggen laa saa tæt paa Blade og Straa, at en Regn faldt, naar han strejffede en Bust.

Snart stod han foran Huset; Døren til det stod paa vid Gab, foran den var strøet Blomster og Lyseene straaledede der inde i alle Bærelserne. Uden for blussede mægtige Begfaller, de kastede deres røde Lys hen paa de nærmeste Træer, hvor Guldbregnen hang i store Klaser; Syrenen og Jasminen stode i Blomst, og hver Gang en svag, mild Lustning strøg gennem Haven, blandedes dens Duft med Vinrosens; det var en næsten bedøvende Bellugt.

I Afstand hørtes en Vogn, Lyden kom nærmere, snart svingede den ind mellem Faklerne, forbi Rosenhækken hen mod Døren. Klara steg ud. Med Lyfen straalende ud fra sig, gik hun op ad Stentrappen; der standsede hun og vendte sig om.

Et Vindpust bevægede Grenene, Faklerne flammede højere i Bejret, Skinnet fra en af dem faldt paa det Træ, bag hvilket Grev Henning stod.

Der gled i det samme en Skygge over Klaras Ansigt og da hun saa Øjeblikke efter stod inde, hvor Alt straaledes som eet Lyshav, lænede hun sig til sin Husbond, saa ham i Øjet og hvistede:

„Hvorfor ere dog ikke Alle lykkelige, lykkelige som vi!“

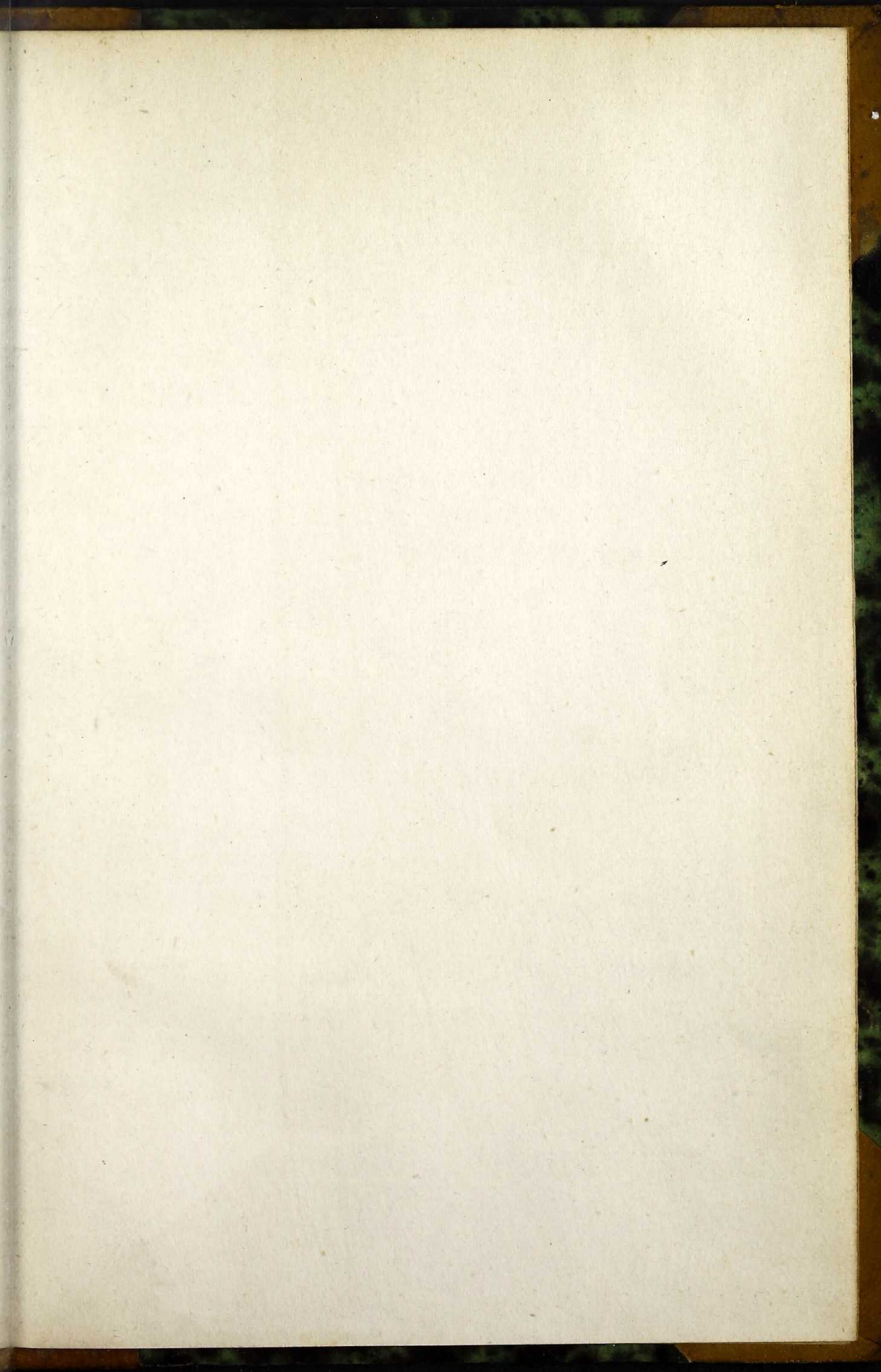
— Lyfene slukkedes, et efter et, kun Faklerne flammede endnu; men deres Lys blev uroligere og svagere, imellem blussede en op, men kun for et Øjeblik; hen ad Morgenstunden slukkedes den sidste, omtrent samtidig med, at en Vogn rullede ud fra Skovgaard. Det var Grev Henning, der tiltraadte sin Rejse, ledsaget af Jørgen.

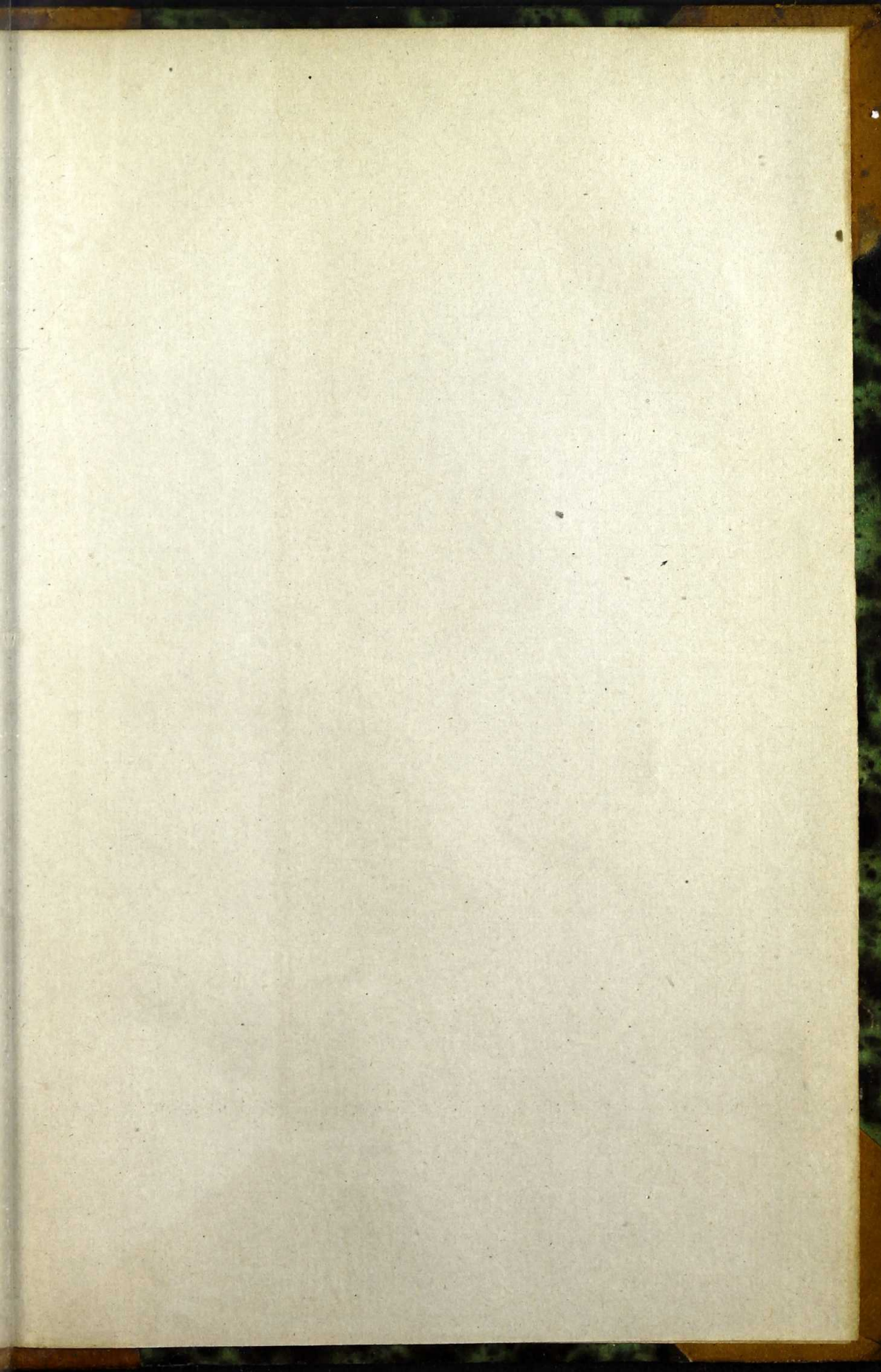
Han sad med et Blad Papir i Haanden, som han samme Morgen havde fundet paa sit Bord; et Bud havde bragt det silde den foregaaende Aften. Det indeholdt kun de Ord:

Levvel og Tak for Alt. Vorherre være med
Dem! Alara.

Og Grev Henning syntes, at med den Hilsen fra hende maatte han trøstlig kunne drage bort. Solen skinnede, Dugdraaberne glinsede, en enkelt Fugl stræmmedes fra Reden, naar Bognen foer den forbi.

— En Times Kjørsel og Grev Henning var ude af Skoven; han saae sig tilbage, Rusten smældede med Pisten — og saa drog Henning Rosenskjold ud i Verden med Alaras Velsignelse.

CARL PETERSEN
Bogbinder
Klosterstræde 24
KØBENHAVN.

